Scanned with CamScanner

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE“

DORINȚA ESTE IRAȚIONALĂ...

Lady Delilah Chambers se trezește blocată la un han de țară într-o seară ploioasă și este nevoită să se lupte cu un grup de bătăuși cu ajutorul unui domn chipeș. Atrași irezistibil unul de celălalt, Leela și străinul petrec o noapte nesăbuită unul în brațele celuilalt – și apoi își urmează fiecare drumul. Dar, chiar a doua zi, Leela are parte de șocul vieții ei când îl întâlnește pe ducele care vrea să se căsătorească cu iubita ei fiică vitregă.

CÂND GĂSEȘTE DOUĂ INIMI PREDESTINATE...

O singură noapte nu este de ajuns cu o femeie atât de înflăcărată și strălucitoare ca Leela. Lui Elliot Townsend, duce de Huntington, nu-i vine să creadă ce noroc are când întâlnirea lor întâmplătoare duce la o seară de pasiune de neuitat. Cu toate acestea, norocul lui Hunt se termină atunci când îi este prezentată viitoarea sa soacră.

VĂDUVELE NU AR TREBUI SĂ ARATE AȘA...

Leela și Hunt sunt hotărâți să se țină la distanță unul de celălalt, ceea ce ar trebui să fie destul de ușor pentru doi adulți inteligenți cu reputații de apărat. Problema este că orice logică se pierde când vine vorba de o pasiune care refuză să fie ignorată.

Autoarea de bestselleruri Diana Quincy este o jurnalistă de televiziune premiată, care a decis să își inventeze propriile povești în care finalul fericit este întotdeauna garantat. Cărțile ei au fost incluse pe listele de recomandări din *Library Journal* și *The Washington Post*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8380-9
9 786063 383809

Alma

Scanned with CamScanner

DIANA QUINCY

O noapte cu ducele

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Scanned with CamScanner

Pentru tatăl meu, un scriitor înnăscut, care a ales o meserie practică, devenind inginer în construcții civile. În timp ce tu ai construit poduri adevărate, eu am ridicat poduri de altă natură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 1

Septembrie 1814
Anglia Centrală

Elliot Townsend, ducele de Huntington, ducea o existență atât de monotonă și de conformă cu normele societății încât nu a reușit să presimtă dezastrul.

Până când a fost mult prea târziu ca să se poată salva. Nenorocirea i s-a înfățișat sub chipul unei femei ude până la piele, care purta o rochie albă, simplă. Țesătura fină punea în evidență fiecare curbă feminină a corpului ei. Apăruse în acel han mizerabil din aceeași furtună, care se dezlănțuise peste ei ca o pedeapsă.

O porțiune inundată a drumului Watling, de la marginea orașului Coventry, îl obligase să caute adăpost la hanul Black Swan. Era o clădire șubredă, cu un acoperiș care atârna într-o parte. Interiorul se dovedise chiar mai puțin primitor decât exteriorul neatrăgător. Amestecul de mirosuri de corpuri nespălate, transpirație și alcool învăluia camera mucegăită și plină de fum a hanului. Sorbindu-și berea un pic cam dulce, Hunt s-a blestemat că nu-și amânase călătoria încă de la primul semn de furtună.

Ar fi putut fi la Londra chiar acum, găsindu-și alinarea între coapsele delicioase și voluptuoase ale Georginei. Cu siguranță ar fi preferat să inspire parfumul ei floral delicat decât pe cel al unei camere cu mucegai, plină de străini nespălați. Își vizita amanta exact de trei ori pe săptămână, făcându-și apariția la locuința ei de pe Half Moon Street, pe care el o plătea, în fiecare marți, joi și sâmbătă. Hunt se abătuse rareori de la programul pe care îl stabilise încă de la începutul înțelegerii dintre ei, ceea ce era valabil pentru oricare altă înțelegere pe care ar fi încheiat-o.

Curând, el și Georgie se vor despărți. Hunt intenționa să se căsătorească înainte ca parlamentul să se reunească la începutul

Scanned with CamScanner

lunii noiembrie, moment în care sezonul ar fi început cu adevărat. Era decis să înceapă să îi facă curte viitoarei sale soții. Era neliniștit, dar își reprimase acest sentiment. Cu siguranță toți bărbații aveau aceleași frământări înainte de a se lega pe viață de o singură femeie.

Nu avea motive să fie îngrijorat. Alegerea lui fusese corectă. Lady Victoria era o bijuterie ascunsă, un diamant neșlefuit pe care tinerii superficiali ai înaltei societăți nu știuseră să-l aprecieze. Hunt s-a felicitat pentru recunoașterea acelor calități fine, ascunse adânc sub atitudinea studioasă a tinerei timide și a evidentei lipse de eleganță în conversație.

Avea toate calitățile necesare pentru a-i fi soție. Timiditatea ei, exacerbată în prezența lui, avea să dispară în cele din urmă. Ceea ce conta cu adevărat era că fata era plăcută, de familie bună și suficient de inteligentă încât Hunt să nu se plictisească de moarte. Cel mai important, comportamentul lui Lady Victoria i-a dat de înțeles că nu ar face niciodată nimic care să compromită blazonul familiei Huntington. Dumnezeu știe cât avusese de suferit renumele familiei din cauza comportamentului imoral al fratelui său mai mare.

Phillip Townsend, cel de-al șaptelea duce de Huntington, se înecase în timpul unei plimbări cu barca, beat fiind, în urmă cu patru ani. Lăsase în urmă numeroase datorii neplătite, inimi frânte și scandaluri, pentru care Hunt își petrecuse ultimii patru ani de viață plătind, reparând și aplanând conflicte.

De la masa lui șubredă, aflată într-un colț al salonului aglomerat de la han, își bea berea, fiind foarte atent la ultimul naufragiat care se alăturase grupului pestriț din tavernă. Stătea cu spatele la el. Privirea lui îi urmări coada împletită, lungă și întunecată, care aproape îi curgea pe spate, ajungând peste fundul curbat. Ochii i s-au mărit când privirea i-a poposit pe tivul rochiei.

Ceea ce zărise acolo era abia perceptibil. Bănuia că intenția femeii era să-i țină ascunși de ochii iscoditori, însă Hunt a putut distinge sub croiul drept al rochiei ceva ce părea tivul unor pantaloni bufanți.

– Vreau o cameră, i-a spus hangiului.

Sprâncenele stufoase ale bărbatului s-au ridicat până când au format o linie pe mijlocul frunții lui mari. I-a aruncat o privire admirativă femeii, privirea lui interesată zăbovind mult peste limita politeții mai jos de chipul acesteia.

Scanned with CamScanner

– Serios?

– Da, și chiar acum, dacă ești amabil.

Hangiul a ridicat din sprâncene. Părea că nu e sigur cum să-i răspundă unei femei îmbrăcate ca un negustor, dar care îi poruncea ca o regină. Înainte de putea răspunde, ușa hanului s-a deschis și ploaia a mai adus încă un nou-venit, un bărbat cu pielea maronie, cu chipul brăzdat de vreme, aplecat peste o valiză de piele uzată. Femeia i s-a adresat nou-venitului într-o limbă necunoscută.

A vorbit atât de repede încât i s-a părut că toate cuvintele se contopesc. Companionul femeii a dat din cap, a așezat bagajul lângă ea și s-a retras, vântul și ploaia suflând frunze pe podeaua pietruită în timp ce ieșea.

– Ce ești? Hangiul s-a înroșit în timp ce se holba după bărbat. O africancă?

– Este persană, a strigat unul dintre soldații bătrâni.

– Nu, e arăboaică, asta e.

Unul dintre tovarășii săi a hohotit.

– De parcă ai ști care e diferența, bețivan bătrân.

– Am auzit un astfel de grai plin de sunete guturale în Egipt, a insistat bătrânul soldat, când am luptat împotriva francezilor, în Alexandria, în 1801.

– Au cămile, nu-i așa? a întrebat un alt tovarăș de-al lui.

Hangiul s-a încruntat spre femeie.

– Noi nu găzduim păgâni.

– Am nevoie de o cameră. Drumurile sunt impracticabile, a spus femeia, fără să dea înapoi.

Dimpotrivă, Hunt a admirat felul în care devenea din ce în ce mai sigură pe ea. A pus o pungă mică plină de bani pe tejgheaua tocită:

– Plătesc bine.

Tăcerea s-a lăsat peste încăpere. Adunătura de soldați și muncitori, plină de viață cu un moment în urmă, era acum redusă la tăcere, toți fiind cu ochii fixați asupra femeii. Chiar și grupul de ticăloși care cânta cântece obscene se potolise. Hangiul și-a dat seama că avea parte de audiență.

– Ai nevoie de un loc unde să dormi? Și-a încrucișat brațele peste burta masivă. Poate că unul dintre acești domni va avea grijă de tine. Sunt sigur că o prostituată ca tine știe să se folosească de nurii ei pentru a obține cea mai bună cazare.

Scanned with CamScanner

– Poate că a învățat câteva trucuri în haremul stăpânului ei, a strigat un bărbat dintr-un cor de voci care-l aprobau.

Hunt și-a așezat halba de bere pe masă. Nu-i păsa de tensiunea care învăluia atmosfera. Nici de faptul că femeia era singura persoană de sex feminin aflată într-o mulțime de bărbați, care erau beți deja și agitați pentru că fuseseră nevoiți să stea închiși în acel han. Chiar și fetele care serveau dispăruseră.

– Vreau să-mi dai cameră acum, a spus ea hotărâtă de parcă ar fi comandat gablonzuri în Mayfair.

Nu le-a acordat nici o atenție ticăloșilor care se holbau la ea și care se apropiau din ce în ce mai mult. Hunt s-a ridicat încet de pe scaun, strecurându-și mâna pe sub frac. Degetele i-au atins țeava rece a pistolului cu silex, pe care îl scosese din valiză și îl ascunsese în pantaloni. Nu călătorea niciodată neînarmat. Drumurile de țară puteau fi pline de primejdii pentru un om fără un însoțitor, în special pentru un duce.

Cei care se ocupau de protecția lui erau disperați ori câte ori se aventura în aceste călătorii solitare. Ieșirile erau o evadare absolut necesară de la rigorile pe care i le impunea titlul pe care nu se așteptase niciodată să-l moștenească. Un duce burlac, sub șaptezeci de ani, cu o avere de cincisprezece mii de lire sterline pe an nu avea cum să nu atragă atenția.

– Am o cameră și-o împart cu tine, iubire. Un bărbat așezat lângă bătrânul soldat, s-a desprins din mulțime și s-a apropiat de femeie. O cicatrice imensă îi brăzda partea stângă a feței, ca o linie zimțată pe obrazul roșu. Ce-ai zice dacă am urca acum și m-ai călări 'mneata cum călăriți cămilele acolo-n deșert?

– Am o... cameră și mai mare. Un alt bărbat, mic și zdrențuros, s-a ridicat, rotindu-și șoldurile osoase într-o mișcare vulgară. Hai mătăluță cu mine să-ți arăt distracție!

– Nu văz de ce nu ne-ar face pe amândoi japița asta.

Omul cu cicatricea a rânjit în mijlocul hohotelor de încurajare și și-a lăsat să alunece o mână cărnoasă pe fundul femeii.

Hunt a sărit de-a curmezișul camerei.

– Ia-ți mâinile de pe ea! a strigat el.

A urmat o rumoare bruscă. Hunt abia a observat-o pe femeia care s-a întors spre el. Ceva sclipea în mâna ei. Înainte ca Hunt, sau omul cu cicatricea, în cazul acesta, să își dea seama despre ce era

Scanned with CamScanner

vorba, femeia îi răsucise la spate brațul celui din urmă, punându-i un pumnal curbat și strălucitor sub bărbie.

S-a uitat fix la cel care făcuse mișcarea din șolduri, care s-a dat înapoi cu ochii mari, șocat.

– Mai insiști să urmezi la rând? Cuvintele fuseseră spuse pe un ton calm, dar Hunt a remarcat că respirația îi devenise mai rapidă și mai intensă. Sunt mai mult decât fericită să îți îndeplinesc dorința.

– Am glumit și io. Ridicând mâinile, ca un gest de renunțare, acesta s-a retras. Fii atentă, domniță. S-ar putea să rănești 'mneata pe cineva.

– Da, a fost ea de acord, aș putea s-o fac.

Omul cu cicatricea s-a albit.

– Dă-mi drumul. Mă doare.

– Ai reușit să înveți câteva maniere?

Bărbatul a scuipat, arătându-și disprețul, deși nu prea avea cum să-și atingă ținta, având în vedere poziția în care se afla ea.

– Te învăț io maniere, cățea nebună! A încercat să se zbată pentru a se elibera, dar apoi a tresărit și a gemut când ea nu a slăbit strânsoarea. Uită-te în jur. Ești singură. Crezi că o curvă nebună ne poate dovedi pe toți?

Din mulțime s-au auzit murmure de susținere.

– S-o facem să plătească pentru asta, a strigat cineva.

Hunt a pășit înainte, cu toți mușchii corpului încordați.

– Doamna nu este singură. Și-a scos pistolul, ținându-l lipit de el, dar la vedere. Este cu mine. Eu și pistolul meu o vom lua destul de personal dacă cineva încearcă să pună mâna pe ceea ce este al meu.

Femeia i-a dat drumul omului cu cicatrice, împingându-l la o parte. Furia îi strălucea în ochi când s-a întors spre Hunt, oferindu-i o primă imagine mai clară.

Hunt aproape că a scăpat pistolul. Era extraordinară. Niște ochi migdalați, imenși, de culoarea ceaiului negru îl priveau cu un dispreț nețărmurit. Pielea ei de culoarea mierii îi acoperea fruntea mândră și pometii ascuțiți. Apariția ei era atât de răvășitoare încât aproape că nu observase lama curbată îndreptată acum direct spre el.

– De ce n-ai spus asta de la început, șefu'? a dat înapoi omul cu cicatrice. Ai o bucățică bună acolo și io nu mă dau la târfa unui gentleman.

– De parcă ai putea, a răspuns femeia.

Scanned with CamScanner

Nu era o fată tânără. Hunt a apreciat că avea mai mult de douăzeci de ani. Emana siguranță, o anumită maturitate feminină. În jurul lor, ceilalți tâlhari se lansaseră în comentarii ironice.

– Ai grijă să nu folosească lama pe mădularul tău, șefu'! Pare în stare de asta. Da' șefu' pare destul de puternic ca s-o-mblânzească.

Au urmat hohote de râs. Tensiunea s-a stins în barul de la han la fel de repede pe cât se aprinsese cu câteva minute înainte. Oamenii din tavernă s-au împrăștiat înapoi la mesele lor, lăsându-l pe Hunt în fața femeii și a vârfului ascuțit al cuțitului ei.

În ciuda unei senzații ușoare de pericol, Hunt nu credea că avea de gând să-l atace. Cu excepția cazului în care, desigur, ar fi făcut ceva ca să o merite.

– Așa îmi mulțumești că am intervenit să te salvez?

– Cu siguranță nu vreau să îți dovedesc recunoștința mea însoțindu-te în dormitor.

Vocea ei senzuală i-a mângâiat nervii cu o atingere de mătase. Hunt nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Admira înverșunarea, felul în care mânuia acel pumnal ciudat, ca o amazoană războinică.

– În plus, a adăugat ea, nu am nevoie de ajutor. Am avut situația sub control.

– Serios? Era cu adevărat magnifică. Planul tău era să-i înjunghii pe toți bărbații din încăpere?

– Poți să fii sigur că, dacă aș fi intenționat să te ucid pe tine, sau pe oricine altcineva, cu *janbiya* mea, nu ai fi știut decât după ce pumnalul meu ar fi fost înfipt adânc în pieptul tău.

– O femeie însetată de sânge. Admir asta.

– Oare? Mă inviți să te fac să sângerezi?

– Aș fi mult mai fericit dacă nu mi-ai găuri trupul. Mi-aș dori extrem de tare să nu-mi risipesc nici o picătură de sânge.

El a privit-o cum se străduia să nu râdă în timp ce învelea pumnalul. I-a trecut prin minte că și-ar fi dorit foarte mult să vadă cum arată când zâmbește. Deși a rămas extrem de atent, nefiind încă pe deplin convins că mușteriii agitați ai cârciumii își pierduseră total interesul față de ea, vigilența lui nu i-a împiedicat trupul să fie extrem de conștient de apropierea ei.

– Cine ești? îl privi ea cu o curiozitate nedisimulată. Puțini oameni care se află în prezența unui pumnal reușesc să-și păstreze sângele-rece. Cu excepția cazului în care, desigur, sunt foarte proști.

Scanned with CamScanner

– Sau foarte curajoși. Numele meu este Elliot Townsend. Și sunt doar o persoană aflată în trecere.

Dacă netrebnicii care îi înconjurau își dădeau seama că aveau un duce printre ei, în special unul care călătorea singur, Hunt ar fi fost deja capturat și ucis înainte de ivirea zorilor. De aceea purta o ținută mai potrivită secretarului său decât unui duce. Paltonul său vechi și jilav era mai vechi de un deceniu și era destul de uzat, încât să nu atragă atenția în mod nejustificat. Își trimisese personalul și trăsura înainte, pentru a ajunge la timp la petrecerea găzduită de fratele lui Lady Victoria. Avea nevoie de puțină solitudine pentru a se obișnui cu schimbările din viața lui, care aveau să vină odată cu căsătoria.

– Ți-am spus cine sunt, i-a spus femeii. Dar tu cine ești?

– La fel ca și tine. Doar o femeie aflată în trecere.

– Salonul dumneavoastră privat este pregătit, domnule. Hangiul s-a oprit în drum, să ducă bere la o masă apropiată. Este convenabil că târfa dumitale va împărți cu dumneata salonul privat, pentru că nu mai am camere sau saloane libere.

Femeia i-a aruncat o privire mânioasă hangiului care se îndepărta. A oftat. Hunt a compătimit-o. Părea să-i fie frig, era udă și atât de obosită încât ar fi putut să adoarmă în picioare, totuși, lama ei de oțel indica faptul că era destul de conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei.

– Ești bine-venită să împarți camera cu mine, s-a oferit el. Îți dau cuvântul meu că mă voi comporta ca un domn.

Ceea ce ar fi fost o dezamăgire. Nu l-ar fi deranjat să vadă cum ar arăta corpul acela înalt și suplu fără haine. Hunt își imagina că nu ar fi deloc plictisitor să o ducă în patul lui. Ar fi fost o diversiune bine-venită în această seară jalnică.

Femeia s-a uitat în jur.

– Poate că ar fi mai bine să plec.

– Pe vremea asta? Nu ai fi în siguranță.

– Și să împart o cameră cu un străin ar fi, nu-i așa?

Nu mai putea să rămână singură în cârciuma de la han.

– Cu siguranță șansele tale de a te bucura de singurătate și de o masă liniștită sunt mult mai mari dacă vei fi cât mai departe de gloata asta.

– Voi mânca ceva și apoi îmi voi vedea de drum.

El a oftat.

Scanned with CamScanner

– Nu te pot lăsa să pleci pe furtuna asta. Ar trebui să iei salonul. Este singura cameră rămasă liberă.

– Nu ți-aș putea cere să renunți la salonul tău.

– Nu mi-ai cerut tu asta – eu ți-am oferit-o. Nu îi plăcea ideea de a-și petrece seara în încăperea zgomotoasă, plină de fum, dar era un domn.

Două linii delicate au apărut între sprâncenele ei negre, îndrăznețe.

– Dar unde îți vei trece noaptea?

– Voi găsi pe cineva cu care să dorm. Un bănuț în plus poate fi foarte convingător. În afară de asta, a mințit el, sunt obișnuit să dorm în diverse locuri mai puțin agreabile în timp ce călătoresc.

Ea a ezitat.

– Foarte bine.

– Atunci așa rămâne.

– Presupun, a spus ea cu evidentă reticență, că ar trebui să te invit să iei masa în salon, astfel încât nu vei fi obligat să cinezi în condiții mai puțin confortabile.

– Accept, a spus el prompt. Ignorând dezamăgirea de pe chipul ei, s-a întins spre valiza ei. Pe aici. Mergem?

Scanned with CamScanner

Capitolul 2

Delilah Chambers a strâns mânerul pumnalului.

Fiind conștientă de prezența străinului de lângă ea, s-a străduit să-și țină respirația sub control. Era agitată. Mușchii îi zvâcneau, încă pregătiți pentru luptă, neștiind că pericolul trecuse. Cel puțin pentru moment.

Ala'ana. A blestemat în tăcere. La naiba!

Ultimul loc în care ar fi vrut să rămână peste noapte ar fi fost un han plin de bărbați agresivi. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi rupt o roată de la trăsura ei. Ea și tovarășul ei, Hashem, călăriseră trei ore în furtună pentru a ajunge în acest loc mizerabil. Sperase să ajungă măcar la Coventry, un oraș mare, unde puteau căuta o cazare decentă, fără a atrage atenția. Dar drumul se dovedise impracticabil.

Nu mai aveau alte opțiuni acum decât să aștepte până dimineața pentru a-și continua călătoria spre Lambert Hall. Conacul, construit în stilul dinastiei Tudor, fusese cândva casa ei, dar moșia îi aparținea acum lui Edgar, fiul ei vitreg, un bărbat care o detesta. Nu o iertase niciodată pentru că se căsătorise cu tatăl lui.

Ar fi fost mai mult decât fericită să stea cât mai departe atât de Edgar, cât și de Lambert Hall, dacă nu ar fi fost Tori. Sora mai mică a lui Edgar o implorase pe Leela să participe la petrecerea organizată pe moșia familiei, din Warwickshire. Leela fusese cuprinsă de nostalgie la gândul de a-și revedea fiica vitregă după acești doi ani în care nu se întâlniseră.

Ea și fetița de nouă ani, orfană de mamă, se legaseră una de cealaltă atunci când răposatul soț al Leelei, Douglas, își adusese mireasa de șaptesprezece ani acasă la Lambert Hall.

Mama lui Tori, prima soție a lui Douglas, murise dând naștere fetei. Edgar, în vârstă de nouăsprezece ani, nu primise prea bine vestea de a avea o mamă vitregă, cu doi ani mai mică decât el. Cei doi se certaseră încă de la început, așa cum se ceartă niște frați – dar

Scanned with CamScanner

fără afecțiunea care există între rude. Atunci când Edgar moștenise titlul și terenurile tatălui său, lăsase să se înțeleagă destul de clar că Leela nu mai era bine-venită la Lambert Hall.

–A, am ajuns. Oprindu-se, Townsend a împins ușa și s-a oprit pentru a-i permite să intre ea mai întâi. După tine.

Trecând prin fața lui, Leela deveni conștientă pentru prima dată de silueta bărbatului. Acum, că pericolul imediat trecuse, a observat cât de puternic era. Nu era înfricoșător, dar era destul de solid și cu câțiva centimetri buni mai înalt ca ea. Leela nu era o femeie minionă și deseori era nevoită să-i privească pe bărbați de la aceeași înălțime. Nu era cazul cu acest bărbat. Statura lui impresionantă o făcea să se simtă stingheră.

Privirea i-a alunecat peste pantalonii lui uzați, făcuți din piele de căprior. Erau strânși pe trup, punându-i în evidență coapsele musculoase, care nu aveau nevoie de nici un retuș pentru a-i îmbrăca perfect. Aceștia erau vârâți într-o pereche de cizme tocite, pline de noroi.

Camera era mai puțin jalnică decât anticipase și relativ curată, având în vedere locul unde se aflau. Era parțial mobilată, cu o canapea acoperită de catifea decolorată, o comodă zgâriată și o masă cu patru scaune, aflate undeva în spate.

Mirosul lemnului care ardea în vatră acoperea un ușor miros de mucegai. Șiroaie de ploaie se izbeau de fereastră. Era un adăpost primitor în comparație cu barul hanului.

Leela s-a îndreptat direct spre foc. Starea de agitație i se răspândise în tot corpul sub forma unor mici artificii de gheață, care acum se stingeau. Acum, că îngrozitoarea întâlnire din barul hanului luase sfârșit, începuse să tremure. Rochia ei subțire era udă leoarcă. Simțea că frigul și umezeala îi invadaseră fiecare celulă a corpului.

Townsend i-a lăsat jos geanta uzată.

–Mă duc să comand ceva de mâncare pentru cină. Tonul cald și profund al vocii lui i-a mângâiat nervii ca un balsam. Există un zăvor la ușă. Poate că ai vrea să-l folosești până mă întorc.

Ea a închis bine ușa în urma lui, înainte de a-și scoate hainele ude. Spre ușurarea ei, lavoarul de porțelan de pe comodă era plin cu apă curată.

I s-a făcut pielea de găină în timp ce și-a curățat și și-a uscat cu repeziciune corpul, înainte de a se schimba într-o rochie din muselină

Scanned with CamScanner

englezească, albă, cu dungi șterse și destul de modestă, cu mânecile lungi. Dar, neavând nimic uscat pe dedesubt, frigul părea că totuși îi intrase în oase. A scos din valiză șalul brodat, pe care îl cumpărase de la magazinul lui Abu Talal din bazarul Al-Bireh, și l-a înfășurat în jurul umerilor.

Încărcată de o energie nervoasă care îi străbătea tot corpul, Leela s-a întors spre foc și și-a desfăcut părul ud. Îngenuncheată în fața căldurii îmbietoare a vetrei, și-a așezat pumnalul jos, lângă ea. Ținându-și arma la îndemână, și-a trecut mâinile printre buclele rebele. Când era mică, își blestema de multe ori părul neascultător, care se încrețea și mai mult în condiții de umezeală. Dar, în timpul călătoriilor, încetase să se mai gândească atât de mult la el. Acum, își strângea pur și simplu buclele de păr nărăvașe într-o împletitură și uita de ele.

Ceva se mișcă ușor în spatele ei. Aerul din cameră se schimbă. Nu mai era singură. Leela a simțit cum i se zbate inima în piept. Înșfăcându-și pumnalul, s-a ridicat brusc în picioare, cu șalul alunecându-i de pe umeri. S-a răsucit și a dat de Townsend, care o privea cu admirație.

Surpriza i-a luminat chipul frumos când a zărit arma din mâna ei.

– Iar mă înțepi cu pumnalul? A ridicat mâinile. Am crezut că am ajuns la o înțelegere că nu-mi vei găuri trupul.

– Cum ai intrat? Ea și-a ridicat *janbiya* mai sus, îndreptându-l spre pieptul lui, unde ar fi putut lovi cel mai bine.

Chipul său, care se întunecase, i-a sugerat că-i înțelesese intenția.

– Pe ușă.

Mincinosul. Și-a îndepărtat o buclă mare de pe față.

– Am încuiat-o.

– Am împins ușa, pur și simplu, a răspuns el iritat. Este posibil ca zăvorul să fie defect.

– Ar fi trebuit să-ți anunți prezența. Și-a coborât pumnalul și s-a îndepărtat de el. Forțându-se să respire adânc pentru a se calma, Leela a pus pumnalul deoparte. Și-a pus mâinile la ceafă pentru a-și aranja părul scăpat din strânsoare. Și este nepoliticos să te holbezi așa.

– Îmi cer scuze. Avea o voce atât de profundă, încât cuvintele lui păreau să reverbereze prin ea. Însă nu am mai văzut niciodată un păr ca al tău.

Scanned with CamScanner

Iritarea i-a cuprins nervii încordați. Soarta făcea ca majoritatea englezoaicelor pe care le știa Leela să fi fost binecuvântate cu un păr moale, care putea fi ușor de coafat. Nu-i păsa ce gândea acest străin, dar, cu toate acestea, comentariile lui o dureau. Fața i s-a înroșit și a preferat să nu-și mai împletească părul, pe care l-a prins rapid într-o coadă la spate.

– Nu te-am invitat să luăm cina împreună ca să-ți suport insulte-le, a spus ea tăios. Am auzit destul de multe pentru o singură seară.

– Dar cu ce te-am insultat? Nu am avut nici o intenție.

– Aș prefera să nu mai vorbesc despre asta.

Nu avea de gând să-și irosească energia pe un străin pe care s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

– Mă tem că este inacceptabil. Era foarte tensionat. Dacă te-am insultat, aș vrea să știu și care a fost motivul.

– Nu are nici o importanță.

– Are pentru mine. Vreau să știu pentru ce îmi cer scuze.

– Un adevărat gentleman nu ar face nici o remarcă cu privire la cât de... rebel îmi este părul.

– Dacă prin *rebel* vrei să spui *superb*, atunci aș fi de acord.

Pomeții lui ascuțiți s-au colorat ușor.

Privirea i-a fost atrasă de mișcarea bruscă a maxilarului său. Barba începuse să-i crească, mult mai închisă la culoare decât părul ciufulit, de culoarea grâului.

– Nu am nici o intenție să mă holbez la tine, dar, ca să fiu sincer, nu m-aș putea abține pentru că tu ești... ăăă, părul tău este atât de frumos.

În ciuda frigului care o cuprinsese, transpirația începuse să i se prelingă pe spate.

– Frumos?

– Acele bucle splendide te fac să arăți ca Venus a lui Botticelli.

Leela a inspirat adânc. Admirația evidentă din ochii lui a făcut-o să simtă un val de căldură. Nu era o inocentă și înțelesese perfect ce însemnase reacția corpului ei. Atracția puternică pe care o simțea pentru acest bărbat o uimea. Nu mai avusese relații intime cu nimeni de la moartea soțului ei. Deși tânjea să fie atinsă de un bărbat în acest fel și, uneori, se gândea la căldura plăcută a trupului unui bărbat în pat lângă ea, Leela nu mai fusese tentată serios în cei doi ani de văduvie. Până acum.

Scanned with CamScanner

– Deci, Venus, te rog spune-mi că sunt iertat. Tonul lui Townsend era calm, dar în ochii aceia albaştri adânci se ascundea o privire plină de intensitate. Nu mă trimite să stau cu ticăloşii aceia.

– Cu siguranţă aşa ar trebui să fac.

Buzele lui s-au strâns, subliniind tăietura delicioasă a gurii.

– Cu siguranţă nu poţi fi atât de crudă încât să mă trimiţi singur în bârlogul leului – fără ca tu să fii alături de mine, să mă protejezi cu pumnalul tău.

– S-ar putea să fiu încă tentată să folosesc pumnalul pe tine.

– Nu pari o femeie care ar putea fi uşor tentată de orice bărbat.

– N-ai idee ce aş putea fi tentată să fac.

Scena din bar o făcuse să fie încă nervoasă. Corpul ei avea un exces de energie care trebuia consumat.

Townsend a râs uşor, puţin surprins.

– Trebuie să mărturisesc că nu am flirtat niciodată cu o femeie care mânuieşte atât de bine un pumnal.

Flirta? Oare ea flirta? Leela nu flirtase niciodată, nu ştiuse niciodată cu adevărat cum şi nici nu fusese interesată de perfecţionarea acestei arte. Dar se pare că flirta... Dacă stârnise acest gen de reacţie în Townsend.

Ea s-a uitat fascinată cum ochii lui de un albastru indigo se întunecau, amintindu-i de Marea Mediterană într-o seară cu lună.

– De asemenea, a adăugat el, nu am întâlnit niciodată o femeie care se descurcă mai bine decât un bărbat într-o luptă corp la corp, aşa cum ai făcut-o tu.

Townsend s-a apropiat, mişcându-se atât de încet, de parcă ea ar fi fost un cal arab, pursânge, care se putea speria în orice moment.

Sângele îi clocotea în vene, însă Leela rămase fermă pe poziţie. Nu fusese niciodată o persoană care să se sperie uşor.

– Poate că ar trebui să păstrezi distanţa.

– Unora dintre bărbaţi le place să cocheteze cu pericolul.

– Eşti unul dintre acei bărbaţi?

– Căruia îi place să cocheteze cu pericolul? Nu, în mod normal, nu. A venit mai aproape. Părea că o forţă puternică îi împinge unul spre celălalt. Adevărul este că evit situaţiile neaşteptate. Urăsc haosul şi neprevăzutul. Îmi planific meticulos zilele şi viaţa. Nu îmi plac surprizele.

Scanned with CamScanner

Mirosul său masculin, un melanj de miros de piele, ploaie, cal și piele caldă, îi umplea nările. I-a inspirat parfumul, ca și când ar fi vrut să preia esența acestui bărbat în sufletul ei, umplând-o de plăcere și de dorință.

– Cine este surpriza aici? Tu sau eu?

– N-am idee. Nu pot să gândesc clar în acest moment.

Aerul dintre ei devenise irespirabil. Parcă amândoi băuseră aceeași poțiune. Leela se simțea ciudat de puternică, de parcă ar fi putut cuceri lumea... Sau pe acest bărbat. Zgomotele făcute de vreascurile care trosneau în vatră păreau anormal de puternice în timp ce se uitau unul la celălalt. Ploaia bătea în ferestre atât de insistent, de parcă forțele naturii ar fi încercat să-i avertizeze să nu urmeze acel drum periculos.

Cu toate acestea, ea a făcut un pas spre Townsend. Agitația din han și singurătatea o împinseseră spre acest străin. În acest moment, acest bărbat puternic și frumos, pe care, într-o oarecare măsură, nu îl simțea ca pe un străin, părea singurul lucru real într-o lume a haosului. Intensitatea privirii lui a făcut-o să se înfioare.

– Mă gândesc să te sărut, a spus el.

Aceasta era în aceeași măsură atât o întrebare, dar și un avertisment. Spre surprinderea ei, asta voia și ea, ceea ce nu era prea bine.

– Și cât de des îți pui gândurile în acțiune?

Ea voia să-i simtă pielea pe pielea ei. Voia să-i simtă gustul.

– Nu destul de des, cred. Dar intenționez să repar asta imediat.

Hunt și-a coborât fața spre a ei și a scos un mormăit de aprobare când și-a ridicat buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

Sărutul a fost uluitor – flămând, viu și plin de energie. A fost ca un fulger, dacă un fulger ar putea fi dulce, fraged și minunat. El și-a adâncit sărutul, iar ea și-a deschis gura pentru a-și împleti limba cu a lui. Avea gust de bere, de bărbat și de promisiune. Și de balsam pentru singurătatea ei, chiar dacă doar pentru o seară.

A sărutat-o pe gât cu buze calde și lacome. Brațele ei s-au strecurat în jurul umerilor lui. S-a lipit de el, respirând parfumul de cedru al săpunului său de ras, incredibil de conștientă de contururile ferme ale corpului său.

Undeva adânc în mintea ei, rațiunea încerca să se facă auzită. *Stop. Este un străin. Acest lucru ar putea distruge tot ce ai construit până acum.*

Scanned with CamScanner

– Ce facem? a respirat ea, savurând senzația gurii lui pe pielea ei sensibilă. Parcă aș avea febră.

– Orice ar fi, a tras-o el mai aproape, se pare că suferim de aceeași boală.

Partea aceea din ea care îl dorea, care tânjea după acest act fizic pentru a calma agitația ciudată care îi cuprinsese corpul, care se săturase de prea multe seri petrecute în singurătate, a respins orice gând negativ. Era văduvă, fără a fi legată de vreun bărbat, până la urmă, fără a fi nevoită să răspundă nimănui în afară de propria ei persoană. Era doar o noapte în mijlocul unei pustietăți. Nimeni nu va ști vreodată.

– Chiar facem asta?

El îi mușca ușor lobul urechii.

– Sper că da.

– Doar în seara asta, a spus ea, dornică să calmeze nebunia care îi cuprindea pe amândoi, și apoi ne despărțim. Trebuie să fii de acord.

L-a simțit cum zâmbea când i-a atins gâtul.

– Ar trebui să mă simt groaznic că mă vrei doar pentru corpul meu?

– Cine m-ar putea învinovăți? El avea o siluetă atletică superbă. Ea și-a trecut mâinile peste brațele lui, simțind rotunjimea fermă a bicepsului prin cămașa de in și l-a întrebat: Ești de acord?

– Cum vrei tu. Buzele lui s-au lipit rapid de ale ei. Mâini mari și puternice i-au cuprins fundul și mintea ei s-a golit de orice gând.

El a ridicat-o, trăgând-o spre el până când ea i-a simțit erecția considerabilă între coapse, prin haine.

– Fără promisiuni. Fără așteptări. Ea s-a frecat de erecția lui, provocându-i un geamăt de satisfacție. Mâine-dimineață vom uita că acest lucru s-a întâmplat vreodată.

– De parcă vreun bărbat ar putea uita o femeie atât de minunată ca tine.

A sărutat-o pătimaș de-a lungul gâtului.

Ea și-a ridicat bărbia, oferindu-i-se mai mult.

– Nici măcar nu mă cunoști.

– Cu toate astea mă simt de parcă te-aș cunoaște. Foarte ciudat. Îi simțea respirația umedă pe gât. Mi se pare că te-am așteptat dintotdeauna.

La rândul ei, nu înțelegea conexiunea ciudată care se stabilise între ei. Cu toate acestea, a înțeles exact la ce se referea el.

Scanned with CamScanner

– Trebuie să îmi promiți. Doar o noapte.

– Îți promit. S-a oprit. Dacă ești sigură că vrei asta. *Te rog, Doamne*, spune-mi că vrei asta la fel de mult ca mine.

– Și mai mult decât tine, și-a împins ea sânii spre pieptul lui, pentru a-și alina duritatea dureroasă a sfârcurilor. Venise de mult timpul să facă ce-și dorea. Iar eu sunt stearpă, deci nu trebuie să ne facem griji... pentru consecințe.

Măcar de data asta lucrul acesta era o binecuvântare. Măcar acum faptul că nu putea avea copii nu mai reprezenta un motiv paralizant de nemulțumire. Această seară de amor ar fi fost prima din viața ei în care nu ar mai fi trebuit să aștepte plină de speranță să rămână însărcinată.

Townsend a gemut la atingerea delicată a sânilor ei pe pieptul lui.

– Atunci avem o înțelegere.

– Da.

Ea i-a cuprins fața cu ambele mâini. Pielea îi era caldă, umbra ușoară a bărbii, crescută după bărbieritul de dimineață, era aspră la atingere.

– Acum nu mai vorbi. Cu excepția cazului în care, desigur, vorbitul este punctul tău forte.

Amuzamentul sclipi în privirea lui fierbinte.

– O, voi fi extrem de fericit să îți demonstrez care este punctul meu forte.

Ea a scos un sunet de surpriză când el a ridicat-o brusc, cuprinzându-i fesele cu mâinile, în timp ce o sprijinea de corpul său. Avea destulă experiență de viață pentru a-și da seama că atracția puternică pe care o simțea pentru acest bărbat, legătura fizică intensă care exista între ei era una prețioasă și rară. S-ar putea să nu o mai regăsească vreodată. Nu avea de gând să o risipească.

Purtând-o prin cameră, Townsend și-a îngropat fața în sânii ei, prinzând cu gura sferele delicate, sugându-i febril sfârcurile prin rochie.

Leela a strigat, arcuindu-se pe spate, bucurându-se de senzație.

– Grăbește-te.

– O fată atât de nerăbdătoare, a tachinat-o el, clar încântat de entuziasmul ei.

S-a prăbușit cu ea peste masă. Fundul ei a căzut pe tăblie cu o bufnitură dură și greoaie. El i-a supt pielea fragedă, insistând

Scanned with CamScanner

acolo unde gâtul se contopea cu umărul ei. Pielea lui aspră îi mângâia gâtul.

– Sper că ai lăsat deoparte pumnalul.

Nerăbdătoare, ea a tras de șlițul pantalonilor lui.

– Aceasta este singura sabie care mă interesează în acest moment.

– La naiba, femeie! Un murmur surprins, de aprobare, a ieșit din adâncul gâtului său. Îmi place o doamnă care știe ce vrea.

Și-a făcut loc, împingându-și mădularul în mâinile ei febrile. Era dur și bombat, împungând țesătura. El a ajutat-o să deschidă butonierele, degetele lor încurcându-se în timp ce se grăbeau să-l elibereze.

Erecția lui a țâșnit, ascuțită și dornică, iar ea a mângâiat căldura lungă și lină cu un fel de venerație necunoscută.

– O, da.

Respira, unduindu-și șoldurile în mâna ei, cu o expresie de satisfacție pe chip. S-a retras și a întins mâna spre tivul rochiei. Ea și-a ridicat șoldurile pentru a-i permite să-i tragă haina subțire deasupra capului și să o arunce deoparte. Aerul rece i-a înfiorat pielea goală.

El a așezat-o cu blândețe pe spate. Dar ea a rămas sprijinită pe coate, astfel încât să-i poată vedea gura care-i urmărea linia gâtului, până când a ajuns la sânul ei și i-a cuprins un sfârc. A urmat o senzație uimitoare. Dar a fost distrasă apoi de mâna lui, care i-a alunecat spre locul dintre picioare. S-a oprit, și ea i-a simțit surpriza la atingerea pielii fără păr pe care o găsise în vârful coapselor ei.

– Așa de fină, s-a minunat el în timp ce o mângâia.

Leela s-a înroșit și trupul întreg îi era fierbinte. În frenezia ei, uitase că el va descoperi că era diferită acolo. Că-și îngrijea zona intimă, fără să se aștepte să o descopere cineva vreodată.

– În tradiția poporului din care vine mama mea, femeile își îndepărtează tot părul de pe corp.

– Foarte interesant.

Degetele lui au pătruns printre faldurile netede dintre picioarele ei.

Acum o să creadă despre ea că este o păgână. Englezoaicele nu își îndepărtau părul din zonele intime. Sfioșenia nu le-ar fi permis acest lucru. A revenit dintr-odată cu picioarele pe pământ. O senzație de rău i-a apărut în stomac. Această întâlnire era indecentă. Dezgustătoare chiar. *Ce căuta ea aici?*

Leela a încercat să se ridice cu stângăcie.

Scanned with CamScanner

– Dacă nu îți place..., a zis ea.

Lui i s-a aprins dorința în ochi. Îngenunchind în fața ei, și-a pus blând mâna pe pântecul ei pentru a o menține în aceeași poziție și și-a aplecat capul ca să-și treacă buzele peste crăpătura ei netedă.

– O, cu siguranță îmi place. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult.

Scanned with CamScanner

Capitolul 3

Hunt era uimit de senzația plină de erotism a limbii sale pe pliurile mătăsoase, lipsite de păr.

Până în acel moment, el nu găsise nimic mai ademenitor decât acel mic smoc de păr dintre coapsele unei femei; vederea părului pubian adăugase întotdeauna un element de mister și atracție pentru orice scenă de sex. Dar acum, penisul lui era foarte nerăbdător să pătrundă în acest teritoriu nou, neexplorat.

Totul îi era dezvăluit, frumoasele pliuri roz, deschise ostentativ pentru el, catifelate pe obrazul lui. El a gustat-o, savurând esența ei pământească, trecându-și limba peste punctul ei cel mai sensibil, dornic să o facă să-și piardă mințile. Niciodată nu dorise atât de mult să-i ofere plăcere unei femei. Ea a icnit și a gemut sub limba lui, făcându-i mădularul să i se umfle și să se întărească, lacom să fie înăuntrul ei.

A scos un sunet gutural și s-a împins spre limba lui Hunt. El i-a răspuns și a supt-o mai pătimaș, dar rămânând blând, folosindu-și degetele pentru a se juca cu ea, pentru a o împinge peste limite. Nu a durat mult.

Venus s-a tensionat, s-a convulsionat și a strigat. A pus un ultim sărut umed pe pubisul ei strălucitor și a zâmbit. O satisfacție sălbatică i-a invadat venele.

Hunt s-a ridicat în picioare, disperat să fie înăuntrul ei. Dorința și nevoia s-au amestecat în mintea lui. El i-a tras fundul voluptuos spre marginea mesei, unde lumina blândă a focului i-a luminat trupul gol, ca al unei Iunone – o siluetă puternică cu sâni luxurianți, o talie curbată și șolduri feminine. Nu era nimic delicat la ea și asta îl ademenea. Cu toate acestea, nu exista nici un dubiu că era extrem de feminină. Părul i se desfăcuse, buclele bogate încadrându-i fața și sânii frumoși ca un halo satinat. S-a uitat la el cu o privire tulbure, cu pometii înalți înroșiți, cu buzele umede și întredeschise ușor.

Scanned with CamScanner

Vederea trupului ei gol, cald și deschis în fața lui, i-a luat mințile. Pielea ei avea aceeași desfătare netedă de bronz, mătăsoasă și complet lipsită de păr. Ținându-i șoldurile pentru a-l primi, el s-a avântat în interiorul ei, sălbatic și lipsit de orice finețe, izbindu-se de ea cu patimă. Senzația mângâietoare din interiorul ei nu se compara deloc cu ceea ce experimentase cu Georgie. Sau cu oricare altă femeie.

Se mișca în ritmul lui, strigând încet. El și-a folosit degetele pentru a o satisface și mai mult. În interiorul lui, presiunea a crescut, contracțiile i-au zguduit vintrele. Nu avea să dureze. Când a simțit-o cum se tensionează, și-a dat drumul, strigând ceva incoerent, satisfăcut în timp ce se elibera în ea. Aruncându-și sămânța în această femeie, Hunt a simțit o ușurare și o plăcere pe care nu le credea posibile.

Îi luă câteva clipe ca să-și recapete răsuflarea, înainte de a se apleca și a o săruta pe pântecul moale, savurând parfumul dulce-sărat al pielii și al feminității ei. Mâinile tinerei l-au mângâiat pe creștet și l-au tras în sus spre ea. În timp ce s-a așezat între sânii ei, un val neașteptat de tandrețe l-a cuprins.

Hunt se lăsa rareori condus de impulsuri fizice. Știa ce pagube putea provoca o asemenea lipsă de rațiune. Răposatul său frate își urmase îndemnurile distructive cât pentru amândoi. Dar în această seară, Hunt se pierduse în fața acestei femei seducătoare, care apăruse brusc în viața lui, ca un dar ceresc. De parcă destinul i-ar fi reunit special pentru această noapte.

Pielea ei era ca o atingere mătăsoasă pe obrazul lui. Incapabil să distingă bătăile inegale ale inimii ei de ale lui, Hunt și-a reexaminat nevoia de ordine și aversiunea față de neprevăzut. Și-a trecut degetele peste vârful sânului ei frumos și a privit cum se ridică excitat pentru el.

Acceptarea neprevăzutului avea cu siguranță avantajele sale.

Străduindu-se să-și recapete răsuflarea, Leela privea tavanul de lemn și se gândea la ceea ce simțise.

Studia căldura corpului lui așezat peste al ei – zvâcnirile de satisfacție dintre picioare, valul de sânge care-i pulsa prin vene, bătăile asurzitoare din urechi. Părul răvășit al lui Townsend era surprinzător de moale între degetele ei. S-a bucurat de apăsarea dulce a

Scanned with CamScanner

greutății lui pe corpul ei, fără să-i pese de suprafața dură de sub cap, spate și șolduri. Limba lui umedă se mișca înainte și înapoi peste sfârcul ei, jucându-se cu el. Putea simți între picioare efectul mișcărilor lui.

Călătorise de pe plajele din Gaza, de la Marea Mediterană până la Ierihon, în Valea Iordanului, unde dormise pe dealuri stâncoase sub stele, alături de familiile de beduini. Dar nu făcuse niciodată ceva atât de ciudat, precum amorul cu un străin, pe o masă șubredă, dintr-un han de țară. Leela înțelegea de ce făcuse asta. Nu fusese niciodată mai fericită.

– Ești tăcută, a auzit îngrijorarea din vocea Townsend. Ești... A fost bine?

O uimea că o întreba asta.

– Sunt atât de proastă, a râs ea. Nu mi-a trecut niciodată prin cap așa ceva.

S-a ridicat pe o parte, privind-o cu atenție.

– Ce vrei să spui?

– Nu mi-a trecut prin minte că o soție ar putea, sau chiar ar trebui, să fie o prezență activă în patul conjugal.

Și-a lipit buzele de umărul ei.

– Nici nu mi-aș putea închipui altfel.

– Cred că am fost o mare dezamăgire pentru Douglas.

– Douglas?

– Răposatul meu soț.

– Să înțeleg că ce s-a întâmplat în patul conjugal a fost... lipsit de satisfacție?

Ea i-a studiat chipul frumos.

– Nu a fost nimic comparabil.

El a chicotit, mâna lui mare încă jucându-se cu sânul ei. De data aceasta se desfăta de atingerea dintre ei.

– Și avem toată noaptea la dispoziție.

– Există o continuare?

Habar nu avea că un bărbat ar putea fi atât de dornic de a face dragoste. Dar apoi și-a amintit de tinerețea acestui bărbat.

S-a mișcat peste ea și a început să o sărute din nou.

– Mai mult decât o simplă continuare.

– Asta este bine. Pentru că îți voi cere cu siguranță o altă partidă pentru a putea face o evaluare credibilă a talentelor tale.

Scanned with CamScanner

El a chicotit, scoțând un sunet baritonal, intim.

– N-ai idee cât de fericit voi fi să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Ea a simțit cum se elibera treptat de tensiune în timp ce se ridica de pe ea. Dar poate că ar trebui să încercăm canapeaua de data aceasta.

A prins-o de ambele mâini pentru a o ajuta să se ridice. S-a simțit intimidată stând goală deasupra mesei, expusă privirii sale curioase. Dar înainte să se poată gândi prea mult la nuditatea ei, el a luat-o pe sus și a dus-o pe canapea.

Nu s-a putut abține să nu-și acopere sânii. Nu se arătase niciodată unui bărbat într-un mod atât de ostentativ. Nici măcar soțul ei, Douglas, nu o văzuse așa.

Townsend i-a observat jena.

– Ți-e frig?

– Da, a mințit ea.

S-a dus imediat la foc, unde își atârnase haina să se usuce și s-a întors să o acopere.

– E mai bine?

– Mult mai bine. Acoperindu-se cu haina din lână, a inhalat parfumul masculin care persista în căptușeala ei de mătase, îmbrățișând-o ca un iubit tandru. Se aștepta să fie măcinată de regrete. Spre surprinderea ei, nu a fost deloc așa. Adevărul era că nu avea nici o remușcare. Cu ploaia bătând în continuare în ferestre în această noapte întunecată, în mijlocul pustietății, în cămăruța confortabilă a hanului s-a simțit izolată de lume. Se va întoarce la realitate mâine-dimineață, chiar dacă nu își dorea asta.

– Pot să mă așez lângă tine? Ochii lui Townsend au sclipit în timp ce s-a aplecat asupra ei. Sau ai pumnalul ascuns pe undeva pe acolo?

– S-ar putea să fii nevoit să mă percheziționezi dacă vrei să fii sigur.

– Cu plăcere. A zâmbit, arătându-și rândurile de dinți albi, deși ușor înghesuiți. Și căutarea mea va fi extrem de minuțioasă.

– Sper să fie așa. Leela decisese să se bucure de această seară. Era puțin probabil să se mai afle într-o situație similară, cu un alt bărbat, pentru mult timp de acum înainte. Un nou mariaj nu ar fi fost nimic altceva decât o piedică în fața planurilor ambițioase pe care le gândise pentru viitorul ei. După ce fusese nevoită să se supună mai întâi tatălui ei și apoi soțului ei, Leela era în cele din

Scanned with CamScanner

urmă liberă să facă ce-i plăcea. Nu era loc pentru un bărbat și, cu siguranță, nici pentru un soț, în viziunea ei despre viitor.

Primul ei jurnal de călătorie, publicat anonim, despre perioada petrecută în țările arabe, fusese un succes surprinzător. Toată Londra ceruse următorul volum din *Călătorii în Arabia*, programat pentru publicare peste câteva săptămâni. Editorul ei aștepta cu nerăbdare cel de-al treilea volum al Leelei, la care lucra în prezent. Ulterior, intenționa să continue să călătorească în diverse locuri și să-și documenteze aventurile pentru a le publica.

Nu-i păsa că înalta societate credea că un astfel de comportament era scandalos pentru o femeie, în special pentru o reprezentantă a nobilimii. De aceea avea nevoie să devină independentă din punct de vedere financiar, astfel încât nimeni să nu o poată împiedica să-și urmeze visul. În timpul căsătoriei, își neglijase visurile din copilărie, dar nu le uitase niciodată. Și nu și-ar fi abandonat niciodată aspirațiile. Cu siguranță nu pentru un bărbat.

Townsend și-a scos cămașa și Leela a uitat instantaneu cu totul despre obiectivele ei de viitor. Nu se putea abține să nu se holbeze. Pieptul lui era o operă de artă, un peisaj cu creste ferme și curbe dure. Privirea ei flămândă urmărea firele fine de păr care trasau o linie fină peste stomacul ferm, înainte de a dispărea în interiorul pantalonilor săi.

A oftat cu admirație. Singurul bărbat pe care îl mai văzuse astfel fusese răposarul ei soț. Se simțea vinovată de gândurile care i se amestecau acum în minte, dar nu putea exista o comparație reală între cei doi bărbați pe care îi cunoscuse atât de intim.

Nu se punea problema că Douglas nu fusese atrăgător. Într-adevăr, în tinerețe, regretatul ei soț fusese unul dintre cei mai râvniți burlaci, având o faimă de cuceritor. Însă bărbatul cu care se căsătorise imediat după ce împlinise șaptesprezece ani nu mai era de mult în floarea vârstei. La finalul celor patruzeci de ani pe care îi avea, vârsta și nopțile pierdute îi afectaseră trupul și fermitatea mușchilor.

Spre deosebire de Townsend. Bărbatul nu era un specimen perfect. Avea aspectul unui pugilist, iar nasul lui ușor strâmb indica faptul că odată fusese rupt, dar avea ochi frumoși și un maxilar puternic. Și trupul lui... Ei bine, Townsend era în mod evident un om activ. Poate că activitatea lui era de natură fizică, poate că era

Scanned with CamScanner

într-adevăr un pugilist. Aceasta ar explica cu siguranță musculatura splendidă a brațelor sale și arhitectura sculptată a abdomenului său.

O bătaie rapidă în ușă a făcut-o pe Leela să revină cu picioarele pe pământ.

– Cina dumitale, domnule, s-a auzit vocea înăbușită a hangiului prin ușa închisă.

Amintindu-și că încuietoarea nu era funcțională, Leela s-a acoperit cu mantia lui Townsend, ascunzându-se sub ea. Aruncând o privire printr-o mică deschizătură, l-a zărit pe Townsend aplecat peste ușă exact când bărbatul o deschidea.

– Voi lua eu asta. Ducele s-a folosit de statura lui masivă pentru a o proteja pe Leela de privirea hangiului. Poți pleca.

Hangiul și-a întins gâtul pentru a arunca o privire înăuntru.

– Aș fi fericit să vă servesc chiar eu, domnule.

– Nu este nevoie.

Townsend a luat tava cu mâncare adusă de hangiu.

Hangiul a observat că Townsend era dezbrăcat, cu pieptul gol și cu pantalonii parțial închiși la nasturi.

Un zâmbet obraznic i-a trecut pe chip.

– Te-am întrerupt, nu-i așa?

Townsend și-a folosit spatele pentru a închide ușa.

– Ieși, a poruncit el într-o manieră înghețată, superioară, care l-a făcut să pară mai mult un duce decât un domn oarecare.

Leela s-a ridicat, strângând haina la piept, bucurându-se de senzația intimă a țesăturii pe pielea ei goală. Haina avea o croială fină, țesătura fiind, fără îndoială, una scumpă, dar un pic uzată. Poate că îi fusese oferită lui Townsend de către stăpânul său. Sau poate că o cumpărase dintr-un magazin de vechituri, de pe Holywell Street, din Londra, unde era plin de astfel de buticuri.

Townsend a așezat tava pe masă, mișcarea făcând ca mușchii brațelor și ai spatelui să se contracte și să se miște pe sub pielea de fildeș.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnită.

Stomacul ei a scos un zgomot insistent. Leela nu mai mâncase de dimineață. A alunecat de pe canapea, luând și haina după ea pentru a se acoperi. Și-a aranjat părul pe spate. Acesta era liber și habar nu avea ce se întâmplase cu panglica pe care o folosise ca să-l strângă.

Scanned with CamScanner

A ridicat rochia de pe podea. Amintirea lui Townsend aruncând-o, intensitatea și pasiunea cu care făcuse dragoste cu ea i-au invadat gândurile. Stomacul i s-a strâns din cauza dorinței. Îndepărtându-se ușor de el, s-a străduit să-și tragă rochia simplă peste cap, fără a-și da haina jos.

Townsend s-a întors spre ușă și a umblat la zăvor.

– Acum ar trebui să stea închis. Dar, pentru orice eventualitate... El a tras un scaun de lângă masă și l-a fixat sub mecanismul de fier. Nu mai vrem să avem parte și de alte întreruperi în această seară.

Cu coada ochiului, Leela l-a urmărit pe Townsend în timp ce se învârtea în jurul mesei, așezând mâncarea înainte de a se îndrepta spre canapea și de a-și lua cămașa. Stând cu spatele la Leela și, în consecință, oferindu-i puțină intimitate, și-a trecut cămașa albă de in peste cap.

A simțit un val de recunoștință pentru delicatețea lui și o urmă de regret că nu mai era fără cămașă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 4

Hunt stătea vizavi de Venus, care servea carne de vită fiartă și varză, alături de o halbă de bere. Înfometat, și-a tăiat carnea și și-a aruncat o bucată generoasă în gură, mestecând apreciativ. Simplitatea mesei nu i-a diminuat apetitul. Înghițind bucata pe care o mestecase, a întins mâna după bere.

– După cum poți vedea, și eu sunt mort de foame.

– Ți-ai făcut poftă de mâncare, a confirmat ea cu un zâmbet răutăcios.

A mușcat cu plăcere din bucata de carne. Minunata ei piele, ca bronzul, se înroșise, iar părul acela spectaculos îi căzuse în jurul umerilor în valuri superbe, ciufulite. Nu putea să-și ia ochii de la ea.

– Trebuie să-mi menajez puterile pentru următoarea rundă.

Hunt era nerăbdător să se culce din nou cu ea. Data viitoare o va aborda diferit, luându-și timp să exploreze fiecare parte a acelui corp agil. Era înaltă, deloc fragilă și cu rotunjimi savuroase în toate locurile pe care orice bărbat spera să le descopere când se culca o femeie. Brațele și picioarele ei tonifiate i-au sugerat că făcea în mod frecvent o activitate fizică.

– Nu aș vrea să te dezamăgesc, de data aceasta.

Ochii ei întunecați au scânteiat.

– Dacă prima rundă a fost etalonul, nu trebuie să îți faci griji.

S-a pierdut privind-o, complet fermecat. Ea și-a ridicat ochii de la mâncare și l-a surprins urmărind-o. Sprâncenele ei îndrăznețe s-au ridicat.

– S-a întâmplat ceva?

– Îmi dau seama că e puțin cam târziu, dar crezi că aș putea avea onoarea de a ști cum te cheamă?

A râs cu ochi scânteietori. Văzând ce efect avea umorul asupra feței aceleia minunate, Hunt s-a simțit de parcă tocmai câștigase un premiu.

Scanned with CamScanner

– Iartă-mă. Doar că nu pot să înțeleg cum de m-am culcat cu un om care nu știe cum mă cheamă.

Hunt știa exact ce simțea ea. Toată această întâlnire fusese ieșită din comun și, cu siguranță, ieșită din ordinea firească a lucrurilor. Nu se culcase niciodată cu o femeie fără ca ambii parteneri să știe clar care erau așteptările. Și cu siguranță nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie după ce o cunoscuse de mai puțin de o oră. El își satisfăcuse întotdeauna poftele după un plan bine gândit. Dar cu această femeie, totul era diferit. Nu putea să gândească rațional în prezența ei.

– Mă cheamă Leela.

– Leela. I-a rostogolit numele pe limbă, bucurându-se de sunetul acestuia. Îmi place numele tău. El a întins halba de bere. Iar eu sunt Elliot, după cum ai aflat deja.

Ea și-a ciocnit halba de bere de a lui.

– Sunt încântată să te cunosc, Elliot.

– Plăcerea este de partea mea.

– Cu siguranță nu este așa, dar nu am de gând să te contrazic în această privință.

Ducele nu întâlnise niciodată o femeie atât de directă. El i-a apreciat sinceritatea.

– Totul este atât de neașteptat, a continuat ea clătinând din cap, de parcă nu ar fi crezut cu adevărat că fuseseră împreună. Nu ai nici un motiv să mă crezi, dar nu obișnuiesc să mă culc cu străinii. Nu am fost cu nici un alt bărbat în afară de regretatul meu soț.

El a crezut-o. I-a admirat chipul neted și expresiv, tăietura fermă a pomeților. O femeie frumoasă ca ea nu ar avea probleme să-și găsească un al doilea soț pe măsură.

– Ai de gând să te căsătorești din nou?

– Nu. Am alte planuri de viitor.

– Cum ar fi?

– Vreau să-mi construiesc singură propriul destin și asta nu mai include o legătură cu un alt bărbat. Dar tu ești căsătorit? Ea s-a înroșit, înspăimântată. Nici măcar nu m-am gândit să pun o astfel de întrebare.

– Nu sunt căsătorit, a liniștit-o cu blândețe. Cel puțin, nu încă.

– Dar ai pe cineva cu care plănuiești să te căsătorești?

El a dat din cap.

Scanned with CamScanner

– Cu toate acestea, încă nu suntem logodiți.

Nu vedea nici un motiv să nu fie sincer. Leela îi arătase destul de clar că ultimul lucru pe care îl dorea era să-și găsească un soț. Tot ea fusese cea care insistase să limiteze această relație amoroasă la o singură noapte.

– Am de gând să fiu credincios odată ce mă voi căsători.

Voia ca ea să știe că nu era un desfrânat care se culca în mod frecvent cu alte femei, în ciuda a ceea ce tocmai se întâmplase între ei – și, spera el, că avea să se mai repete înainte de sfârșitul nopții.

– Asta este lăudabil. Ea l-a studiat. Mă întreb ce fel de femeie îi-a atras atenția?

– Este o fată foarte plăcută. Cred că este destul de timidă, dar deșteaptă.

– *Crezi*?

– Nu ne cunoaștem prea bine, a răspuns el, uimit de cât de ușor curgea conversația dintre el și o femeie pe care o întâlnise cu doar o oră în urmă. Nu vorbise niciodată atât de deschis cu nici o altă femeie. Nu am petrecut mult timp cu domnișoara, dar sunt încrezător că va fi o soție și o mamă bună.

– Pasiunea ta pentru viitoarea ta mireasă nu este tocmai una răvășitoare.

– Nu este o atracție bazată pe dragoste. O respect, ceea ce este mult mai important. Pare destul de drăguță. Și nu mă aștept să fim prea apropiați. În plus, nu sunt un tip pasional.

– Ultimele treizeci de minute mi-au sugerat altceva.

El a zâmbit. Nu ar fi acționat niciodată atât de impulsiv. Cu toate acestea se simțise extraordinar de bine.

– Cam așa ai zice, nu? Este destul de neobișnuit, te asigur. În mod normal, nu sunt condus de impulsuri carnale.

– Ar trebui să mă simt măgulită că te-ai lăsat condus de ele de data asta?

– Tu m-ai făcut să-mi pierd mințile și să devin pătimaș, a spus el fericit.

– Nu vrei să ai parte de puțină pasiune și cu soția ta? Mai ales că intenționezi să îi rămâi credincios.

S-a strâmbat gândindu-se la fratele său, un bărbat a cărui viață scurtă fusese condusă de astfel de impulsuri.

Scanned with CamScanner

Istoricul familiei indica faptul că firea impulsivă a lui Phillip nu era în întregime vina lui. Cei din familia Townsend erau un neam aprig. Era ceva în sângele lor. Din fericire, gena rea se repeta la fiecare a doua generație. Timp de aproape un secol, generațiile decente salvaseră ducatul de la impulsurile distructive ale predecesorilor.

Temperamentul lui Phillip urmase tradiția familiei, dar Hunt era hotărât să nu-i calce pe urme. Nu avea de gând să fie la fel de nesăbuit ca fratele său.

Și-a pus jos halba.

– Pasiunea îi face pe oameni să facă prostii. Prefer o abordare mai cumpătată. Această decizie va avea impact asupra vieții mele de aici încolo. S-a lăsat pe spate, încrucișându-și brațele mari peste piept. Destul despre mine. Sunt interesat să aflu mai multe despre tine.

– Ce ai vrea să știi?

Tot.

– De unde ai luat pumnalul?

– A fost un cadou. A aparținut străbunicii mele, și înainte a fost al mamei ei.

– Atunci e vorba despre o moștenire de familie.

Ea a dat din cap.

– Tatăl străbunicii mele i l-a oferit cadou de nuntă. El a învățat-o cum să îl folosească astfel încât să se poată proteja mereu.

– Bietul ei soț trebuie să fi simțit o presiune enormă în noaptea nunții, de teamă că nu s-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor.

– Se pare că a supraviețuit fără nici o zgârietură.

– Mă bucur să aud asta. Ai avut ocazia să folosești pumnalul? Înainte de această seară vreau să spun.

Ea a ridicat din umeri.

– Oriunde ar fi, femeile întâlnesc mereu bărbați care cred că au dreptul să le atingă. De fiecare dată, sting din față această pornire.

– Pariez că așa faci.

Hunt a fost trecut de un fior. În loc să-l sperie, imaginea Leelei fluturând ciudatul ei cuțit și faptul că știa să-l mânuiască îl excitase.

– Cine te-a învățat să folosești pumnalul?

– Vărul meu Jamal. Dar Hashem, dragomanul meu, m-a ajutat să-mi perfecționez abilitățile.

– Dragoman?

Scanned with CamScanner

Un dragoman era un ghid și un interpret. Hunt și-a amintit de slujitorul mai în vârstă, adus puțin de spate, care i-a adus valiza Leelei în han.

– Călătorești?

– Da. Foarte mult.

– Și sunteți doar voi doi? Călătorești întotdeauna fără servitoare?

– Fiica lui Hashem ne însoțește de obicei. Dar Hasna nu s-a simțit prea bine în timpul călătoriei în Anglia. Îi este rău de la mersul cu trăsura. Leela a sorbit din bere. Am lăsat-o acasă la fratele meu, în oraș.

– Pe unde ai călătorit?

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului vizitând rudele din partea mamei, într-un oraș numit Al-Bireh, care se află la câțiva kilometri în afara Ierusalimului.

– Ierusalim? a întrebat el. Asta explica tonul extraordinar de închis al pielii ei. Mama ta este din Levant?

– A fost arăboaică, da. Dar a venit în Anglia la vârsta de treispre-zece ani și a crescut în Manchester, unde m-am născut. Bunicul meu era negustor de bumbac. Verii mei încă se mai ocupă de această afacere, deși nu îi cunosc prea bine.

Hunt nu vizitase niciodată orașul Manchester, dar știa că exporturile de bumbac de Lancashire se expediau pe piața internațională prin acest oraș portuar.

– Și tatăl tău?

– Un englez cu sânge albastru, de neam. Și unul cu titlul nobiliar. Căsătoria lor a provocat un scandal destul de mare.

Hunt aproape că și-a scuipat berea.

– S-a *căsătorit* cu ea?

Ea i-a aruncat o privire plină de dispreț.

– Nu e nevoie să pari atât de surprins.

– Este atât de neobișnuit.

Având în vedere originile ei levantine, Hunt presupusese în mod firesc că mama Leelei nu putea fi altceva decât amanta tatălui ei.

– Te șochează faptul că un marchiz s-ar căsători cu fiica unui comerciant, născută în străinătate?

Era năucit. Titlul tatălui ei era al doilea ca rang nobiliar, după al lui.

– Tatăl tău este *marchiz*?

Scanned with CamScanner

–A fost, a spus ea cu răceală. După moartea lui, fratele meu a moștenit titlul.

O simțea închizându-se în ea, îndepărtându-se de el, ceea ce era ultimul lucru pe care și-l dorea. Hunt era disperat să se culce din nou cu ea. Corpul lui, dornic și tensionat în apropierea ei, vibra de nevoia de a-i simți măcar încă o dată căldura. Să mai simtă atingerea minunată de piele pe piele și mușchii vaginului ei strângându-se în jurul penisului său, invitându-l să se funde mai mult.

Așa că a schimbat subiectul, sperând să o distragă pentru a-i reintra în grații. Și în patul ei, desigur.

–Având în vedere călătoriile tale recente, tocmai am citit un jurnal de călătorie fascinant, pe care s-ar putea să îți facă plăcere să-l citești. În prezent, este în vogă în toată metropola. Poate ai auzit de el. Primul volum se numește *Călătorii în Arabia*.

O expresie ciudată i s-a așternut pe chip.

–Da, parcă îmi sună cunoscut. Ți-a plăcut?

–Foarte mult. Scrierea autorului este foarte descriptivă, relatând în detaliu despre niște săpături arheologice din Gaza. Aproape că mă face să îmi doresc să călătoresc și eu acolo.

Buzele ei roz s-au mișcat în sus.

–Chiar așa?

–Da, într-adevăr.

Nu că s-ar aventura vreodată în țări străine atât de îndepărtate. Responsabilitățile sale de duce îl împiedicau să poată călători oriunde în lume, după bunul-plac. Așa ar fi procedat fratele său, fără să se gândească prea mult.

–Cum ai ajuns să călătorești în străinătate?

–Nu mi-am găsit liniștea după moartea soțului meu. În copilărie, mama ne vorbea rar despre țara ei. A păstrat pentru ea acel fragment din viață care făcea referire la originile ei arabe. Era hotărâtă să ne crească pe mine și pe fratele meu ca pe niște englezi autentici. Însă ne-a vorbit de câteva ori cu nostalgie despre țara sa natală, despre adierea dulce și curată care învăluia veranda și despre smochinele proaspete și suculente pe care le culegeau din livezi. A părăsit Al-Bireh când avea treisprezece ani. Nu voi uita niciodată dorul din vocea ei. Am fost copleșită de dorința de a-mi cunoaște mai bine mama, de a înțelege de unde provenea.

S-a încruntat.

Scanned with CamScanner

– Nu a fost periculos să faci o călătorie într-un ținut atât de îndepărtat?

– Nimic mai periculos decât să rămân peste noapte la un han dărăpănat de provincie din Anglia.

– *Touché*, a sorbit el din bere. Nu pot spune că sunt cu adevărat surprins că tatăl tău a făcut parte din înalta aristocrație.

– De ce spui asta?

– Se vede din modul în care vorbești și din manierele tale stilate. În ciuda obiceiului tău de a folosi pumnalul, a zâmbit el.

Ea a râs în hohote.

– Am presupus că te întrebi cum a ajuns un aristocrat fin, cum era tata, să o cunoască pe umila fiică a unui comerciant, născută în altă țară.

Așa era, pentru că la Londra, cei din clase sociale diferite nu se prea amestecau.

– *Unde* a întâlnit-o tatăl tău pe mama ta?

– La Manchester. Tata și prietenul său au început să lucreze pe ascuns cu bunicul, care exporta bumbac englezesc în Levant, a continuat ea. Tata și prietenul lui aveau nevoie de fonduri, deoarece proprietățile lor nu mai erau la fel de prospere ca odinioară, așa că au devenit parteneri de afaceri cu *Cidi*... ăăă... bunicul meu.

– *Si-dī*? a rostit Hunt cuvântul cu voce tare.

– Înseamnă *bunic* în arabă. În orice caz, a continuat ea, tata s-a îndrăgostit nebunește de mama, fiica partenerului său de afaceri și s-a căsătorit cu ea, în ciuda obiecțiilor celor din jur.

Părea o poveste destul de încâlcită pentru Hunt.

– Cum s-au înțeles?

– Părinții mei? Erau foarte devotați unul altuia. Mama a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a face față noului ei statut de marchiză. Nu a mai vorbit niciodată în arabă din acel moment și chiar și-a scurtat numele din Maryam în Mary.

– Tu cum ai învățat limba?

O auzise vorbind în arabă cu acel servitor al ei.

– În călătoriile mele.

– Părinții tăi au avut o căsnicie fericită?

– O, da. Se adorau reciproc. Nu cred că vreunul dintre ei a regretat vreodată alegerea făcută.

Scanned with CamScanner

– Aceasta este o surpriză. Din experiența mea, când încalci regulile impuse de societate nu prea ai parte de un final fericit.

– Respectarea regulilor societății poate fi uneori atât de plictisitoare.

– Există un motiv pentru care s-au făcut aceste reguli. Ele păstrează ordinea necesară pentru ca o societate să se poată dezvolta. A observat că farfuria ei era goală. Ai terminat de mâncat?

– Da.

– Bine.

S-a ridicat în picioare atât de brusc, încât scaunul său s-a răsturnat și a lovit podeaua de piatră cu un zgomot.

– De ce?

– Mi-ar plăcea să te caut de pumnal acum.

Au făcut din nou dragoste, chiar înainte de ivirea zorilor.

A fost lent și dulce, dar la fel de intens ca și episoadele anterioare. Cu Hunt deasupra ei și cu fața spre el, cu sânii plini săltând în timp ce îl primea înăuntru și își unduia bazinul sub al lui. Părul ei superb, un amestec dezordonat de valuri groase și bucle capricioase, îi curgea peste umeri, pe spatele neted.

Acest mod de a face dragoste era nou pentru ea; îi luase timp să prindă ritmul mișcărilor. În mod clar, soțul ei fusese la fel de inert precum o bucată de lemn. Cu toate acestea, în ciuda unei lipse evidente de experiență, Leela era o iubită plină de dorință și senzuală. Cea mai bună pe care Hunt o avusese vreodată.

Ceea ce l-a nedumerit. Nu era cea mai pricepută femeie cu care se culcase. Nici cea mai frumoasă, potrivit canoanelor vremii. Cu toate acestea, exista ceva pur între ei când făceau dragoste, o chimie unică.

Era în poala lui, cuibărită la pieptul lui. La un moment dat, în timpul serii, mantia îi alunecase pe podea. Ea tremura, așa că el s-a ridicat să o culeagă de pe jos. L-a privit fără nici o reținere, ceea ce nu-l deranja. Ba chiar și-a supt pe ascuns stomacul și și-a umflat mușchii pentru a face o impresie mai bună. Cu toate acestea, nu s-a putut abține și a tachinat-o.

– Iar te holbezi la mine.

– Nu mă pot abține. Nu am mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcat.

Scanned with CamScanner

El s-a apropiat din nou de ea, strângând-o în brațe și acoperind cu haina pe amândoi.

– Adevărat?

– Douglas era foarte strict. Nici el nu m-a văzut pe mine dezbrăcată.

– Nu voi înțelege niciodată cum ar putea un bărbat să te aibă în patul lui și să nu profite din plin de asta.

– Te rog să nu vorbești urât despre Douglas, a spus ea cu fermitate. A fost bun cu mine. Nu i-am putut oferi copii și el nu mi-a reproșat niciodată asta.

– Asta îmi convine de minune. El a ciupit-o ușor de sân. Răposatul tău soț este ultimul subiect pe care vreau să-l discut în timp ce te țin în brațe dezbrăcată.

Ea a scos un sunet de satisfacție. Așa că a ciupit și celălalt sân. Culoarea sfârcurile ei se deosebea de nuanța roz a sânilor femeilor cu care se culcase în trecut. Aceste sfârcuri obraznice erau de culoarea unui caramel pal. Diferența i s-a părut interesantă... Și excitantă. S-a delectat cu gustul dulce al sfârcurilor ei pe limbă.

Însă epuizat după ce făcuse dragoste de trei ori pe parcursul serii, Hunt s-a mulțumit doar să o atingă – sânii rotunzi, care aproape îi umpleau mâna, frumoasa talie curbată și șoldurile moi ca de pluș.

O rază de lumină aurie se ivea din spatele draperiei. Zorii începeau să se ivească. A simțit un gol în stomac. În curând acest episod se va încheia. Dar nu era pregătit să o lase. Și-a trecut mâna peste brațul ei catifelat; era femeia cu cea mai fină piele dintre câte atinsese vreodată.

Acum, când timpul lor împreună se apropia de sfârșit, inima lui era pustiită. Această întâlnire întâmplătoare părea ca o oportunitate ratată.

Hunt și-a reprimat gândurile, scoțându-și din minte impulsurile sentimentale. A înjurat în tăcere pentru că acum gândea cu penisul, la fel cum făcuse și Phillip. Fratele său își făcuse poftele cele mai desfrânate, punându-și interesele egoiste înainte de datoria față de părinți sau de ducat. Și asta condusese la dezastru. Toată viața sa de adult, Hunt jurase să nu fie niciodată ca fratele său, și această întâlnire nu trebuia să-l deturneze de la calea lui.

Leela i-a simțit agitația. S-a răsucit în brațele lui pentru a-i privi fața.

– Ceva în neregulă?

Scanned with CamScanner

A sărutat-o pe frunte.

– Nimic.

Ea s-a așezat pe pieptul lui.

– Elliot? a spus ea încet. *Ya umar.*

– Ce înseamnă asta?

– *Ya umar*? Este un alint de dragoste. La propriu, înseamnă „luna mea", dar traducerea ar fi „cel mai frumos".

A fost surprins. Și mișcat. I s-a uscat gâtul.

– Eu ar trebui să fiu cel care îți omagiază frumusețea.

– Meriți o soție care să-ți miște inima. Viața este prea scurtă pentru a trăi fără dragoste.

A simțit cum gelozia îi macină stomacul.

– Ai avut parte de o astfel de dragoste cu soțul tău?

– Nu. Și s-ar putea să nu o găsesc niciodată. Dar părinții mei au știut ce înseamnă să iubești cu adevărat și să fii iubit. Mama a lăsat aproape totul pentru tatăl meu. Tata obișnuia să se uite la mama de parcă nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Datorită lor, am știut întotdeauna ce-i lipsea căsătoriei mele. M-a întristat. Nu vreau să simți același sentiment de pierdere. Tu ai șansa de a alege. Eu nu am avut-o.

– Poate că nu sunt făcut să iubesc așa.

– O, cred că ești. Ea și-a lipit buzele de pieptul lui. Ar trebui să te căsătorești cu o femeie care să se uite la tine ca și când tu ai fi luna de pe cer. Promite-mi că cel puțin te vei gândi la ceea ce ți-am spus.

Hunt știa că nu va uita niciodată noaptea asta. Se întreba dacă va mai trăi vreodată un sentiment atât de minunat cu o altă femeie.

– Îți promit. Mă voi gândi la ceea ce ai spus. Ai cuvântul meu.

– Mulțumesc, a spus ea și s-a oprit. E o nebunie. Nu te cunosc, dar cred că îmi va fi dor de tine, domnule Elliot Townsend.

– Și mie îmi va fi dor de tine, Leela. Vocea lui era răgușită. Mai mult decât pot să exprim în cuvinte.

A căscat și s-a ghemuit la pieptul lui.

– M-ai obosit destul de mult.

– Atunci odihnește-te, a spus el încet, strângând-o și mai tare în brațe.

Pe măsură ce respirația îi devenea din ce în ce mai profundă, Hunt continua să o țină în brațe, savurând senzația căldurii ei feminine în brațele lui. Dar gândurile i s-au amestecat în minte.

Scanned with CamScanner

Oricât ar fi regretat că era nevoit să o părăsească pe această femeie remarcabilă, venise momentul să se întoarcă la viața sa de duce de Huntington și la toate angajamentele și responsabilitățile pe care le presupunea.

Odată ce Leela a adormit, s-a furișat afară din încăpere.

Scanned with CamScanner

Capitolul 5

– Delilah? Trezește-te, Doamnă Leneșă. Vocea veselă a lui Tori a risipit starea de somnolență care o cuprinsese pe Leela. Ai dormit toată după-amiaza.

Pentru o clipă, Leela s-a întors cu gândul la Black Swan. Dar apoi s-a întins și a căscat, simțind atingerea cearșafurilor fine pe pielea ei. Lenjeria curată s-a strâns în jurul ei mirosind a amidon și a lavandă, în locul mirosului de piele caldă, de bărbat. Sau de arome de piele masculină, săpun de bărbierit și transpirație de armăsar, după o tură intensă de călărie, pe care ea le simțise prin țesătura unei mantii uzate.

Pleoapele i s-au deschis. Leela s-a uitat printre gene la baldachinul din mătase Pomona, de culoare verde. Pe măsură ce starea de somnolență se risipea, gândurile ei amestecate căpătau o formă mai distinctă și evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, dintre care pe unele prefera să nu și le amintească, au început să capete noimă.

Se trezise singură la han în dimineața aceea, încă înfășurată în mantia lui Elliot, dându-și seama că acesta plecase fără un cuvânt de rămas-bun. O năpădiseră dezamăgirea și un sentiment de pierdere. Nu s-ar fi așteptat de la Elliot la declarații de dragoste pe vecie, dar să dispară fără nici un cuvânt?

La lumina zilei, hanul sărăcăcios își pierduse tot farmecul din seara precedentă. În realitate, era pur și simplu un spațiu mizer, golaș, cu mobilier uzat. Dornică să plece cât mai repede de acolo, Leela se ridicase din pat, în ciuda stării de epuizare fizică. Îmbrăcându-se repede, îl chemase pe Hashem și se pregătise să plece imediat. În momentul în care ajunsese la Lambert Hall, târziu în dimineața următoare, se retrăsese în dormitorul care-i fusese pregătit și căzuse într-un somn profund.

Tori a sosit cu tava în momentul în care Leela se ridica în fund.

Scanned with CamScanner

– Ţi-am adus nişte biscuiţi *rout*[1] şi ceai. Iar dacă nu le mănânci, o să le mănânc eu, aşa că ar fi bine să te apuci de treabă. Sau în curând nu voi putea să mai încap în rochii.

Leela a privit silueta subţire a fiicei sale vitrege.

– De parcă aşa ceva s-ar putea întâmpla.

Se simţise întotdeauna ca un uriaş în vecinătatea prezenţei eterice a lui Tori.

– Acum bea, i-a poruncit Tori. Presupun că încă eşti înnebunită după ceai. L-am pus pe bucătar să adauge mentă, aşa cum îţi place ţie.

Leela a acceptat cu recunoştinţă ofranda.

– Nu o să mă satur niciodată de ceai. A luat o înghiţitură ca să se întărească, lichidul fierbinte şi dulce calmându-i gâtul uscat. Are o cantitate ideală de mentă.

Rudele sale arabe îşi beau de obicei ceaiul fie asezonat cu mentă proaspătă, fie cu salvie. Răsfăţându-se cu un gust delicios, aromat, *shay* era unul dintre puţinele ritualuri din trecutul ei pe care mama ei nu le abandonase odată ajunsă Lady Brandon, iar fiica ei continuase tradiţia.

Una dintre primele directive ale Leelei în calitate de stăpână la Lambert Hall fusese aceea de a-şi instrui grădinarul să cultive mentă şi salvie în grădina de plante din bucătărie.

– Am cules chiar eu menta proaspătă, din grădină, a informat-o Tori cu un zâmbet cochet, atât de proaspătă încât va face ceaiul şi mai delicios.

– Asta explică de ce este atât de bun.

Un sentiment de mulţumire afectuoasă a invadat chipul Leelei. Legătura ei puternică cu Tori, în care ea avea rolul de soră mai mare, combinat cu cel de cea mai bună prietenă rămăsese la fel de profundă ca întotdeauna, în ciuda timpului petrecut la distanţă.

Totul era mai bine când Tori era prin preajmă. Era o prezenţă solară, radiind căldură ori de câte ori zâmbea. Leela avea doar şaptesprezece ani când ajunsese la Lambert Hall ca tânără mireasă. Doar opt ani le despărţeau pe cele două. Ea şi Tori crescuseră practic împreună.

Tori a scuturat şervetul de in, care s-a deschis şi l-a aşezat în poala Leelei.

[1] Biscuiţi care se serveau în Anglia la petreceri, în perioada Regenţei

Scanned with CamScanner

– Ai dormit toată ziua, iar eu ardeam de nerăbdare să aud fiecare detaliu al călătoriei ta. Și, ca totul să fie și mai groaznic pentru mine, ai întârziat o zi.

– Furtuna m-a obligat să mă adăpostesc la un han seara trecută. Fața Leelei s-a încălzit la amintirea buzelor lui Elliot care pătrundeau în cele mai intime părți ale corpului ei. Nu m-am odihnit prea bine.

– Biata de tine! Tori a pus o mână rece pe obrazul Leelei. Ești bolnavă? Arăți îmbujorată.

– Sunt bine. Chiar sunt, a întins ea mâna după o prăjitură, evitând privirea cercetătoare a lui Tori. Este doar de la fierbințeala ceaiului.

– Nu-mi place că dormitorul tău este atât de departe de al meu.

Tori s-a dus să tragă perdelele. Lumina soarelui s-a prelins peste părul auriu al tinerei. Leela își imagina că dacă îngerii ar fi fost oameni, ar fi trebuit să aibă chipul lui Tori, cu părul ei strălucitor și deschis la culoare și privirea albastră, plină de blândețe.

– Voi insista ca Edgar să te mute înapoi în aripa cu apartamentele familiei, acolo unde îți este locul.

Leela a studiat camera care îi fusese dată, una în mod evident destinată femeilor, pictată manual, cu un mobilier verde și mătăsuri florale complementare. Două ferestre generoase dădeau spre grădinile din spatele holului. Era o cameră absolut respectabilă, deși nu era cea mai bună cameră de oaspeți de la Lambert Hall.

– Nu este nevoie. Sincer, mă simt bine. Știa că moștenitorul soțului ei o pusese în mod deliberat în aripa destinată oaspeților pentru a-i sugera că, în opinia lui, nu mai făcea parte din familie.

Bineînțeles, nu dormise acolo în calitate de contesă și stăpână la Lambert Hall. Ca soție a contelui de Devon, Leela ocupase camera imensă, care era legată de camerele generoase ale lui Douglas, din aripa destinată familiei. Dar acum, când fiul ei vitreg devenise conte, fusese exilată într-o cameră pentru oaspeți.

– Nu contează unde dorm. Sunt mulțumită atâta timp cât suntem împreună.

Tori s-a suit pe pat ca să fie cât mai aproape de Leela.

– Cel puțin nu stai în casa văduvelor. Ar fi fost mult prea departe.

– Edgar ar fi făcut un atac de apoplexie dacă aș fi îndrăznit să-mi stabilesc reședința la Parkwood. În calitate de văduvă a lui Douglas, Leela avea dreptul să locuiască la Parkwood, o casă confortabilă, rezervată prin tradiție văduvelor foștilor stăpâni ai moșiei. Însă ea se

Scanned with CamScanner

retrăsese la Highfield, casa copilăriei sale, după moartea lui Douglas și înainte de a începe să călătorească.

– Ultimul lucru pe care Edgar și-l dorește este să locuiesc permanent aici.

– Cred că-l judeci prea aspru pe fratele meu. Ultima dată când am trecut pe lângă Parkwood, muncitorii reparau acoperișul. Poate că Edgar îți pregătește casa văduvelor.

– Mă îndoiesc foarte tare.

– Ar fi minunat să stai la moșie. Aș putea să trec pe acolo în fiecare dimineață și să iau micul dejun cu tine.

Leela a decis să lase subiectul Edgar deoparte. Tori își adora fratele mai mare și, în măsura în care Leela și-a putut da seama, Edgar ținea foarte mult la sora lui și avea grijă de ea. El își revărsase întreaga furie pe a doua soție a tatălui său.

Tori a prins-o de mână pe Leela.

– Mi-a fost atât de dor de tine.

– Și mie de tine. Leela i-a strâns mâna lui Tori, degetele fetei arătând și mai palide, spre deosebire de cele întunecate ale Leelei.

– Ai fost plecată atât de mult încât m-am temut că ai întâlnit un arab frumos și ai uitat de mine și de Anglia.

Chipul bine conturat al lui Elliot a apărut în mintea Leelei. Într-adevăr, cunoscuse un bărbat, dar el se fugise în momentul în care ea adormise.

– Trebuie să-mi spui despre călătoriile tale, continuă Tori. Le-ai cunoscut pe rudele mamei tale?

– Pe multe dintre ele, da. Am făcut cunoștință cu veri pe care nici nu știam că îi am. Să fie înconjurată de familia mamei sale fusese o experiență nouă. Faptul că Lady Brandon renunțase la tot în fața lumii nobile a lui *papa* făcuse ca Leela și fratele ei, Alexander, să nu vadă pe nimeni din familia mamei lor în timpul copilăriei. Cu excepția lui *Citi*, mama lui Lady Brandon, care-și petrecuse verile cu ei, la Highfield. Dar *Citi* nu se alăturase niciodată oaspeților când părinții Leelei organizau petreceri.

– A fost ciudat? a întrebat Tori. Ai putut comunica cu ei?

– La început a fost o provocare. Am angajat un dragoman, un interpret, să traducă pentru mine, dar după primul an am reușit să comunic în arabă, cel puțin la nivel elementar.

Scanned with CamScanner

Mama ei ar fi fost îngrozită dacă ar fi știut. Lady Brandon le reamintise în permanență Leelei și lui Alexander că erau englezi pursânge. Mai degrabă decât să-i învețe araba, ea insistase să vorbească franceza, limba celor din înalta societate.

– Vreau să știu totul, s-a aplecat Tori mai aproape. Cum a fost? Este un deșert mare?

– Deloc. Există tot felul de copaci. Smochini cu frunze late și măslini argintii. Piersici, pruni și meri. Iar pământul este cultivat cu porumb, pepeni, linte, fasole și semințe de susan. Aș putea continua.

– Deci, există iarbă?

– Am văzut o iarbă foarte înaltă și viguroasă. Se numește sorg și e folosită pentru mături. Iar arabii produc ulei de măsline proaspăt, care nu se aseamănă cu nimic din tot ce am gustat vreodată. Mai ales atunci când se înmoaie pâinea caldă în uleiul de măsline și apoi în *za'atar*.

– Ce este asta?

– Nu are importanță. Promit să îți povestesc totul, dar mai întâi trebuie să mă pui la curent cu noutățile tale.

Leela a mușcat din prăjitură, savurând gustul dulce de unt, intensificat de note de apă de trandafiri și floare de portocal.

– Mm, mi-a fost dor de prăjituri.

Tori a zâmbit timid.

– Am noutăți.

– Nu mă ține în suspans.

– Ai plecat de atâta vreme încât nu ai de unde să știi că nu prea am avut succes în acest sezon. Am trecut prin două sezoane nereușite.

Leela a simțit cum se umple de indignare.

– Oare toți tinerii au orbit subit? Sau sunt pur și simplu niște idioți care nu reușesc să recunoască un diamant adevărat atunci când îl văd?

– Nu sunt nici orbi, nici proști. Tori s-a uitat la ea. Știi că habar nu am cum să mă comport în prezența unor străini.

Era conștientă de faptul că Tori nu-și depășise niciodată timiditatea din copilărie.

– Asta nu schimbă faptul că ești o fată drăguță. Era adevărat, mai ales în acel moment. Rochia de primăvară a lui Tori punea în evidență silueta subțire a fetei, ochii ei albaștri strălucitori și părul blond-auriu.

Scanned with CamScanner

– Știu că sunt destul de drăguță, dar nu mă pricep deloc să flirtez. La baluri, când dansez cu domnii de vârsta mea, nu sunt capabilă să leg două idei. Arta conversației nu este atuul meu. Mă poticnesc ca o proastă. Sunt sigură că ei au impresia că sunt bătută-n cap.

Leela înțelegea dilema fetei. Tori prefera compania persoanelor pe care le cunoștea destul de bine. Ori de câte ori Douglas dădea petreceri la reședință, fata se retrăgea în dormitorul ei cu o carte, mai degrabă decât să se alăture oaspeților.

Leela ronțăia un fursec.

– Nu-ți pot fi de mare ajutor în ceea ce privește arta flirtului. Vom încerca doar să îți găsești perechea potrivită, un bărbat blând, suficient de inteligent încât să te aprecieze așa cum ești.

Tori s-a înroșit.

– L-am găsit.

– Poftim? Leela a înghițit și ultima bucățică din fursecul ei. L-ai găsit deja?

Fața lui Tori strălucea.

– Mă voi logodi cu ducele de Huntington.

– Un duce? Leela nu știa nimic despre acest bărbat, dar era dispusă să iubească orice persoană responsabilă de expresia strălucitoare de pe chipul dragei ei Tori. Dar e minunat!

– Poți să crezi că voi fi ducesă?

– Bineînțeles că pot. Ba și-a așezat ceașca cu *shay* pe noptieră. Dintotdeauna ai fost impunătoare.

Tori a aruncat cu o pernă în direcția ei.

– Ba nu.

Leela a prins-o și și a pus-o la spate.

– Orice bărbat ar fi norocos să te ia de nevastă. Acest duce a câștigat potul cel mare.

Tori și-a dat ochii peste cap.

– O, cu siguranță. La urma urmei, ce are de oferit Huntington, cu excepția unui titlu, mult prea mulți bani ca să-i poți număra și o bibliotecă pentru care merită să îți dai viața? A făcut o pauză, expresia devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Este destul de copleșitor gândul de a face față rolului de ducesă, dar Excelența Sa spune că mă voi descurca de minune. El preferă firea mea mai retrasă și nu-i plac cochetele.

Scanned with CamScanner

– Excelența Sa pare a fi un bărbat inteligent. Îl iubești?

Tori a ezitat.

– Îl plac destul de mult. Știu că ți-ai dori să am parte de o relație izvorâtă din dragoste. Îmi imaginez că voi ajunge să-l iubesc. În acest moment, mă simt destul de stingheră în prezența lui. Abia reușesc să leg două cuvinte fără să mă bâlbâi ca o idioată, dar el m-a liniștit că toate acestea vor dispărea odată ce ne vom căsători.

– Abia aștept să îl întâlnesc pe acest om, care este suficient de inteligent pentru a ști ce comoară se ascunde sub chipul tău.

– Nu va trebui să aștepți mult. Ochii lui Tori scânteiau de entuziasm. A venit azi-dimineață.

– Va trebui să mă asigur că te merită, a declarat Leela. Și, între timp, ar trebui să profiți de acest răgaz pentru a-l cunoaște mai bine pe duce și pentru a te convinge că este un bărbat de care te-ai putea îndrăgosti.

– Ei bine, nu te vei putea convinge că Excelența Sa mă *merită*, așa cum ai sugerat, dacă o să stai în pat toată ziua. Ne întâlnim cu toții pe terasă într-o oră, când domnii se întorc de la vânătoare.

Leela și-a lăsat cana de ceai.

– Presupun că asta înseamnă că trebuie să mă dau jos din pat și să mă pregătesc pentru a fi prezentabilă.

Tori s-a ridicat din pat.

– Excelent. Ne întâlnim acolo. Între timp, o voi trimite pe servitoarea mea să te ajute.

Douăzeci de minute mai târziu, Leela se îmbăia în apă fierbinte, gândindu-se la ducele lui Tori și sperând că acesta se va dovedi un partener demn de ea. Cu siguranță, omul era un adevărat gentleman, nu ca Elliot Townsend. Ce *hamar*[1] fusese. Doar un măgar ar fi dat dovadă de lipsă de maniere, dar bădăranul nici nu știa ce înseamnă asta. Leela nu avea experiență în acest domeniu, dar, cu siguranță, bunul-simț ar fi impus o despărțire într-o manieră respectuoasă și civilizată, sau, cel puțin, un bilet de rămas-bun.

A oftat lung și intens. Închizând ochii, a încercat să-l alunge pe Elliot din minte, dar nu și iubirea lui pătimașă, corpul lui atrăgător și ferm sau modul în care o atinsese în toate locurile intime, pe care apa caldă din cadă le invada acum.

[1] *Ya Hmar* sau *hamar* – măgar (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

Elliot aparţinea trecutului – o relaţie pasageră, destul de plăcută, care acum se terminase. În afară de cărţile sale şi de ducele lui Tori, Leela avea de rezolvat probleme mult mai importante.

– Eşti neobişnuit de tăcut în această după-amiază, i-a spus Thomas Ellis, vicontele de Griffin, lui Hunt. Cei doi bărbaţi aleseseră să meargă pe poteca înnoroiată de la marginea lanului de porumb. Ploaia se oprise, dar aerul rămânea foarte umed, iar terenul era într-o stare deplorabilă. Să fie oare acea tensiune dinainte de căsătorie?

Înainte ca Hunt să poată răspunde, cockerul spaniel care alerga în faţa lor s-a oprit, avertizându-i că găsise un fazan sălbatic ascuns în tufişul stufos. Păsările s-au ridicat în zbor şi Griff şi-a ridicat puşca de vânătoare şi a ţintit.

Hunt nu se gândea la logodna lui iminentă, însă se *gândea* la o anumită doamnă. Nu reuşea să-şi scoată din minte amintirea buclelor negre strălucitoare care acopereau pielea fină şi goală de culoarea mierii.

Pierdut în gânduri, a evitat în ultimul moment să păşească într-o baltă şi i-a luat ceva timp să-şi cureţe cizmele pline de noroi, frecându-le pe iarbă. Cizmele lui negre, cu ciucuri maro în partea de sus, erau într-o stare mizerabilă. Înainte de a se alătura lui Lady Victoria şi a celorlalţi oaspeţi de pe terasă, ar fi trebuit să se schimbe în cizmele noi şi fine, recent achiziţionate de la magazinul Hoby's, de la intersecţia dintre St. James şi Piccadilly.

– De ce ai întârziat?

Făcând o grimasă de durere, Griff a coborât puşca fără să tragă. Deşi vicontele se plângea rar, Hunt ştia că prietenul său suferea aproape permanent din cauza unei vechi răni la umăr, căpătată în timpul războiului. Devon a spus că ar fi trebuit să ajungi aseară. Contele de Devon, gazda lor, era fratele celei cu care Hunt avea să se logodească în curând.

Cei doi bărbaţi şi-au reluat drumul înapoi spre reşedinţă.

– Am fost nevoit să mă adăpostesc de ploaie, a spus Hunt. Am stat la un han mizerabil.

– Sună groaznic.

– Aşa pare, dar a fost cea mai plăcută seară pe care mi-o amintesc din ultimii ani.

Scanned with CamScanner

Griff s-a uitat fix la prietenul său.

–Și care a fost motivul?

–Am avut parte de companie.

–Tu? a întrebat Griff impasibil. Flirtezi cu o femeie fără să semnezi mai întâi un contract?

–Șocant, știu.

–Nu pot să cred.

Cei doi bărbați erau prieteni vechi și fuseseră împreună la Harrow. Această prietenie de durată îi oferise lui Griff o perspectivă diferită asupra modului calculat în care Hunt își organiza viața.

–A fost remarcabilă. Și se pare că nu pot să mi-o scot din minte.

O notă nostalgică i-a însoțit lui Hunt cuvintele.

Privirea înghețată, de safir, a lui Griff s-a fixat pe chipul lui Hunt.

–Ești sigur că nu ai de gând să renunți la Lady Victoria?

–Bineînțeles că nu. Văduva cu care mi-am petrecut seara nu este genul de femeie care ar putea fi vreodată ducesă. El a zâmbit la amintirea Leelei mânuind pumnalul curbat, pregătită să ia cu asalt cârciuma plină de ticăloși. Mă îndoiesc că ar fi măcar interesată de asta.

–Nu cred că există o femeie în viață care nu ar profita de șansa de a deveni ducesă.

–Sunt sigur că nu este și cazul ei. Este o femeie unică.

–Presupun că asta înseamnă că ai făcut deja aranjamentele să o vezi din nou.

–Nu chiar.

Remușcările l-au năpădit pe Hunt gândindu-se la modul în care el și Leela se despărțiseră. Se gândise să își ia o pauză bine-venită după o relație încântătoare. Dar acum regreta că o părăsise de parcă ar fi fost o prostituată oarecare pe care o plătise pentru o noapte de plăcere. Dacă i-ar fi aflat măcar numele complet sau cel puțin unde să o găsească.

–Presupun că mandatul minunatei Georgina este pe cale să se încheie, a comentat Griff.

–Odată căsătorit, se va încheia în mod firesc.

Hunt uitase aproape cu totul de amantă. Intenționase să se despartă de Georgie cu puțin timp înainte să o ia de soție pe Lady Victoria. Dar acum se gândea să renunțe la ea chiar mai repede. Nu mai voia să o viziteze pe Georgie.

Scanned with CamScanner

– Este evident că acum ești prins în mrejele acestei femei cu care ai petrecut noaptea, a spus Griff. Presupun că te-ai gândit să ți-o faci amantă.

– Ai uitat că urmează să mă căsătoresc în câteva săptămâni?

Acum, că luase decizia de a se căsători, Hunt nu mai vedea nici un motiv să întârzie lucrurile. În două săptămâni, Devon va găzdui un bal în care avea să anunțe oficial logodna surorii sale cu ducele de Huntington. Exact la o lună după aceea, Hunt avea să se căsătorească cu Lady Victoria în piața Sf. George Hanovra. Servitorii săi erau deja foarte implicați în planificarea nunții, așa cum îi cerea statutul său de duce.

– Încă nu te-ai căsătorit, a subliniat Griff în timp ce urcau dealul spre reședință, nici măcar nu te-ai logodit oficial. Te-ai mai putea desfăta cu Georgina până la căsătorie.

Perspectiva de a mai fura câteva nopți pline de plăcere alături de Leela a făcut să-i bată inima din ce în ce mai tare. Doar gândindu-se la râsul ei senzual și la pielea mătăsoasă, se umplea de dorință. Speranța a îndepărtat tristețea care îl învăluise de când o părăsise.

Griff avea dreptate. Până când Lady Victoria va deveni în mod oficial ducesa lui, Hunt era liber, din punct de vedere etic, să facă după cum îl îndemna sufletul. Și nimic nu-l încânta mai mult în momentul de față decât perspectiva de a o găsi pe Leela și de a o ademeni înapoi în patul lui.

– Nici măcar nu-i știu numele întreg sau cum să dau de ea.

– Ești duce, prietene. De ce nu te folosești de resursele nelimitate pe care le ai la dispoziție pentru a-ți găsi ispita?

Hunt s-a luminat la față.

– Chiar așa, de ce nu? Dar de unde să înceapă? Avea să îi trimită o vorbă omului care se ocupa de afacerile sale din Londra să înceapă imediat căutarea iubitei sale misterioase.

Hunt ar fi putut apela și la serviciile unui Bow Street Runner[1], dacă ar fi fost cazul. Odată ce ar fi găsit-o pe Leela, și-ar fi putut relua relația suficient de mult timp pentru ca el să se delecteze cu ochii ei uimitori strălucind de satisfacție când ar fi adus-o pe culmile plăcerii. Din momentul în care se căsătorea cu Lady Victoria, el și Leela s-ar fi despărțit și aventuriera fascinantă ar fi ieșit definitiv din viața lui.

[1] Bow Street Runners sunt considerați prima forță de poliție britanică.

Scanned with CamScanner

*

Proaspăt îmbăiată și odihnită, Leela s-a apropiat de ușile care dădeau către terasă, unde mulți dintre oaspeți se adunaseră deja.

Și-a trecut ușor o mână peste păr. Slujnica lui Tori făcuse o treabă admirabilă îmblânzind coama rebelă a Leelei într-o serie de bucle frumoase, așezate deasupra capului ei. Ea și-a scuturat fustele. Trecuse mult timp de când nu mai purtase o rochie atât de fină. Cu siguranță nu avusese nevoie de rochii de mătase roz cu mâneci bufante în timpul călătoriei prin Wadi Rum[1] în Valea Iordanului.

Leela a ieșit pe terasa pietruită, care se întindea pe toată lungimea din spate a casei. Fusese întotdeauna unul dintre locurile ei preferate la Lambert Hall. Când vremea era frumoasă, ea și Douglas obișnuiau să ia aici micul dejun, admirând grădina. Leela s-a oprit, căutând-o pe Tori în mulțime și a zâmbit când fiica vitregă i-a apărut în fața ochilor.

Chipul lui Tori s-a luminat.

– Ei, uite că a sosit.

Bărbatul îmbrăcat elegant, cu părul castaniu-închis, care stătea lângă Victoria s-a întors pentru a o saluta pe nou-venită.

Leela l-a analizat, privirea trecându-i de la cizmele curate spre coapsele musculoase, până la talia zveltă. Umerii largi erau îmbrăcați într-un frac bleumarin, cu nasturi aurii. O vestă crem, acoperită de o lavalieră imaculată, îi acoperea pieptul lat.

Privirea ei s-a ridicat până când Leela a întâlnit-o pe cea a bărbatului care, într-un fel, i s-a părut la fel de cunoscut ca un vechi și drag prieten. Stomacul i s-a strâns când a întâlnit expresia îngrozită a lui Elliot.

Se uitau fix unul la celălalt peste mulțimea de pe terasă, restul oamenilor diluându-se în forme tăcute și încețoșate, de parcă ar fi fost un vis. Sau un coșmar. Singurul sunet pe care Leela îl putea auzi era bătaia surdă care-i pulsa în urechi.

Cu siguranță așa ceva nu era posibil. Parcă cineva ar fi pus la cale o farsă groaznică. Nimic din toate acestea nu avea nici un sens. Victoria era logodită cu un duce. Elliot nu era un duce, deși, momentan, era cu siguranță îmbrăcat ca unul.

[1] Vale în nisipul și granitul din sudul Iordaniei, cunoscută și sub numele de Valea Lunii

Scanned with CamScanner

Leela nu-și putea da seama cât stătuse acolo, neclintită, ca statuile din grădinile imense de la Lambert Hall, înainte ca Tori să se apropie și să o cuprindă cu brațul, trăgând-o ușor în direcția lui Elliot.

– Hai, draga mea Delilah. Vino să-l cunoști pe duce.

Tot ce a mai fost în stare să facă Leela a fost să-și forțeze picioarele să se miște alături de cele ale lui Tori, luptându-se cu dorința de a se desprinde și de a alerga în direcția opusă cât de repede și de departe putea. Pe măsură ce se apropiau, transpirația i se prelingea pe spate. Și-a reprimat impulsul de a-și șterge broboanele de transpirație care apăruseră pe buza superioară.

– Excelența Voastră... aceasta este mama mea vitregă... Lady Devon. Vocea lui Tori era plină de mândrie, în timp ce își căuta timidă cuvintele de introducere. Dar, după cum vezi... nu este deloc bătrână. Este mai degrabă ca o soră și cea mai dragă prietenă... din toată lumea pentru mine. Totul sub înfățișarea unei persoane extrem de frumoase.

Elliot a rămas nemișcat, fixat pe locul său. Evadarea era imposibilă pentru oricare dintre ei. Ea se simțea de parcă ar fi privit o trăsură care se îndrepta direct spre ea, fiind conștientă că nu putea să se dea la o parte din drum. Tot ce putea face era să stea nemișcată și să facă față dezastrului.

– Delilah... acesta este domnul... despre care ți-am vorbit, s-a bâlbâit Tori odată ce s-au oprit în fața lui. Fă cunoștință cu Excelența Sa... ducele de Huntington.

Leela a transpirat abundent. Nu se simțea bine. O rafală ușoară de vânt a măturat veranda, amenințând că va răsturna tot ce îi stătea în cale. Ea a privit îngrozită cum Elliot și-a revenit suficient pentru a-i face o plecăciune.

Ochii săi de un albastru intens erau precauți, iar trăsăturile sale erau schimonosite într-o expresie implacabilă.

– Lady Devon.

Leela a deschis gura, dar nu a putut rosti nici un cuvânt. Un val violent a făcut-o să tremure din tot corpul. Apoi s-a aplecat și a vomitat peste cizmele noi și strălucitoare ale ducelui de Huntington.

Scanned with CamScanner

Capitolul 6

– Te simți mai bine? Perna așezată peste capul Leelei nu reușea să ascundă îngrijorarea din vocea lui Tori. Zaci în camera ta de ieri după-amiază.

Leela a înghițit, având gura uscată și un gust amar, oribil, și s-a forțat să se răsucească în pat pentru a da ochii cu fiica ei vitregă.

– Mă simt mult mai bine, a mințit ea, incapabilă să se uite în ochii fetei. Inima îi bătea frenetic. O simțea de parcă ar fi fost un iepure nebun, care i se agita în piept. Probabil că am mâncat ceva pe drum, care nu mi-a căzut bine.

Leelei îi era rău de la stomac. A cuprins-o din nou un sentiment de dezgust față de propria persoană. *Se culcase cu bărbatul cu care Tori dorea să se căsătorească.* O durere cruntă porni la goană după iepurele din pieptul ei.

S-a luptat să tragă o gură de aer. Ce dezastru! Leela nu știa nici măcar să descrie în cuvinte cât de îngrozitoare era situația în care se afla. *Citi*, bunica ei arăboaică, ar numi-o *fatheeha* – o combinație umilitoare de scandal, rușine și indignare amestecate într-un singur cuvânt. Uneori puteai găsi cuvântul perfect în arabă, fără ca acesta să aibă vreun echivalent în engleză. Iar *Citi* ar fi avut dreptate.

Leela nu-și putea imagina cât de devastată ar fi fost Tori dacă ar fi aflat vreodată adevărul. Totuși, cum putea Leela să nu i-l mărturisească? Ea și Tori fuseseră întotdeauna sincere una cu cealaltă. Încă de la început, Leela promisese că o va proteja pe fata orfană de mamă de orice pericol. Nu-și imaginase niciodată că tocmai ea ar putea fi cea care i-ar fi stricat fericirea lui Tori.

Dacă relația Leelei cu Elliot ar fi fost făcută publică, numele lui Tori ar fi fost târât pentru totdeauna într-o situație scandaloasă și umilitoare. Reputația fetei dragi ar fi fost distrusă. Defăimarea publică în cazul acesta ar fi fost o lovitură grea pentru cineva atât de sensibil ca Tori.

Scanned with CamScanner

– Draga mea, te rog, du-te și distrează-te, a implorat-o Leela, în timp ce încerca să ascundă faptul că nervozitatea abia o lăsa să respire. Te asigur că tot ce am nevoie este un pic de odihnă.

– Tu nu rămâi în pat niciodată până la prânz, decât dacă ești cu adevărat bolnavă, a refuzat Tori să se miște. Fata putea fi la de neclintit ca un zid de piatră atunci când își punea în cap ceva. Și nu mi se pare că îți revii. Respirația ta este ciudată și pielea ta are o nuanță îngrijorătoare de gri.

Asta pentru că nu putuse dormi în seara de dinainte. Și când reușise să atipească, imagini cu Elliot, dezbrăcat și excitat, sau cu buzele lui care o sărutau pe pântec, intrau și ieșeau din visele ei episodice.

– Am de gând să-i cer lui Devon să cheme un doctor, a spus Tori.

– Nu, în mod categoric nu. Leela s-a străduit să se ridice din pat, deși simțea că mintea-i era învăluită într-o pâclă deasă. S-a lăsat ușor pe perne și a așteptat să-i dispară durerea care-i zvâcnea în tâmple. În curând mă voi simți mai bine.

Tori a pus lângă ea tava de ceai pe care o adusese. Arăta superb într-un costum de călărie de un albastru-azur, care se asorta cu ochii ei uimitori.

– Măcar încearcă să mănânci niște ceai și pâine prăjită. Nu ai mâncat nimic de când ai vomat. Trebuie să te alimentezi puțin. Tori a pus tava pe pat și s-a așezat lângă ea pentru a turna ceaiul. A adăugat o cantitate imensă de zahăr. E dulce, cu multă mentă, așa cum îți place ție.

Leela a luat o înghițitură. Cel puțin ceaiul i-a estompat gustul oribil din gură. Căldura *shay*-ului a avut un efect liniștitor asupra stomacului ei. A luat o bucățică mică de pâine prăjită.

Tori i-a urmărit mișcările la fel de atent ca o pasăre care-și supraveghează puii.

– Mai ia puțin.

– Cineva o face pe domnișoara șefă, a spus Leela sec.

Dar a făcut așa cum i-a cerut Tori și a mai luat o înghițitură.

Tori s-a mișcat neliniștită pe pat.

– O, Leela, abia aștept să te simți mai bine, ca să îl cunoști pe Huntington.

Leela a tușit, bucata de pâine prăjită rămânându-i în gât. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să petreacă vreo secundă în prezența lui Elliot. I-a apărut în minte imaginea neașteptată a bărbatului,

Scanned with CamScanner

dezbrăcat și splendid, cu silueta sa musculoasă strălucind în lumina lumânărilor, cu bărbăția sa trufașă și erectă. Spre rușinea ei, simțea cum îi arde tot corpul.

Îngrijorarea s-a ivit în ochii lui Tori.

– Te-ai îmbujorat din nou. S-a întins să pună o mână rece pe obrazul fierbinte al Leelei. Ar fi trebuit să ne dăm seama de ieri că te-ai îmbolnăvit pentru că ai dormit ore în șir din momentul în care ai sosit. Ai avut febră și atunci.

Leela și-a așezat cu grijă ceașca pe tavă.

– Ai petrecut mult timp cu ducele?

– Nu atât de mult pe cât aș fi vrut. Desigur, nu am fost singuri. Obrajii lui Tori erau roșii și strălucitori. Dar presupun că vom avea destul timp pentru asta după ce ne vom căsători.

Regretul și disperarea au cuprins-o din nou pe Leela. Dacă nu ar fi fost de acord să participe la petrecerea de la reședința Devon și dacă nu l-ar fi întâlnit pe Elliot pe drum, ar fi împărtășit în mod sincer fericirea și entuziasmul lui Tori.

– Este important să-l cunoști pe duce, a spus Leela precaută, gândindu-se la cât de ușor sărise în pat cu o necunoscută în timp ce se îndrepta spre femeia cu care intenționa să se căsătorească. Trebuie să fii sigură că este un bărbat onorabil și că vă potriviți.

– Am crezut că vom avea ocazia să vorbim mai mult odată ce ne-a vizitat aici la Lambert Hall. Dar Excelența Sa și-a petrecut cea mai mare parte a timpului de la sosirea sa în bibliotecă cu domnul Foster.

– Cine este domnul Foster?

– Secretarul lui.

– Huntington și-a adus secretarul la petrecere?

Elliot nu putea lăsa deoparte munca și să o poată curta pe Tori așa cum ar fi meritat? Nu o surprindea.

La Black Swan, Leela simțise o ușoară compasiune pentru viitoarea mireasă. Dar acum, că știa cine era mireasa, ar fi vrut să-l calce pe Elliot în picioare. Aceasta era una dintre expresiile preferate ale lui *Citi*. Asprimea unor expresii arabe, învățate mai întâi de la bunica ei în timpul verilor petrecute de *Citi* la Highfield, și apoi în numeroasele veri petrecute la Al-Bireh, o șocase la început pe Leela. Dar ajunsese să aprecieze coloratele expresii arabe. Poate că păreau dure, cu toate acestea, cuvintele aveau și o notă de umor. Și în cazul

Scanned with CamScanner

lui Elliot Townsend, ducele de Huntington, această expresie părea extrem de potrivită.

– Da, secretarul lui este aici, a spus Tori. Au lucrat după cină aseară și toată dimineața asta. Domnul Foster a sosit cu o zi înaintea Excelenței Sale. L-am întâlnit când m-am dus la bibliotecă să pun deoparte câteva cărți. Domnul Foster este un om foarte plăcut. Un pic timid, ca și mine, și la fel, un cititor avid. Voi fi fericită să văd o față prietenoasă odată ce mă mut în Weston House.

– Weston House?

– Mai bea ceai, a poruncit Tori înainte de a răspunde. Weston House este reședința ducală din Mayfair, din St. James Place. Îți poți imagina că voi fi stăpâna unei case atât de impunătoare și că va trebui să le spun tuturor celor de acolo ce să facă?

– Te descurci destul de bine dându-mi mie ordine.

A inspirat, apoi a expirat, lung și lent. Dar mintea ei nu mai era acolo.

Destul de drăguță. Asta spusese Elliot despre Tori. *Foarte agreabilă.* Amărăciunea i s-a strâns în gât, când și-a amintit cu câtă răceală își descrisese ducele viitoarea logodnică. Tori nu era doar *destul de drăguță* și *foarte agreabilă.* Era mult mai mult. Minunată și frumoasă, și profundă, și plină de viață, și inteligentă, și amuzantă. Cum ar putea Elliot să fie atât de lipsit de considerație față de un trofeu așa cum era Tori? Nu o merita.

– Promite-mi, i-a spus ea lui Tori, că vei încerca să îți creezi ocazii de a petrece mai mult timp cu Huntington. Roagă-l pe Edgar să te ajute cu asta. Este important să vedem dacă voi doi vă potriviți.

– Cu siguranță, nu pot spera la nimic altceva mai bun decât să mă mărit cu un duce! a exclamat Tori. Toate celelalte debutante sunt invidioase pe mine. Oricare dintre ele ar fi acceptat pe loc dacă ducele de Huntington le-ar fi ofertat.

– Înțeleg că ești măgulită de atențiile lui, a spus ea cu blândețe, dar alegerea persoanei potrivite cu care să te căsătorești necesită o analiză foarte atentă. Nu există nici o altă decizie mai importantă în viața unei femei. Alegerea unui partener își va apune amprenta asupra viitorului tău și va decide dacă vei fericită și mulțumită.

– Dintre toți, tu ești singura persoană care știe că sunt timorată în prezența străinilor, în special a tinerilor domni atrăgători. Edgar spune că este un miracol că Huntington este interesat de mine.

Scanned with CamScanner

– Nu-l asculta. Edgar poate fi un *prostănac.*

Ochii lui Tori au scânteiat.

– Pot să întreb ce înseamnă asta?

– O nucă goală. Un cap sec. Cineva care nu este recunoscut pentru inteligența sa.

Tori a râs.

– Edgar nu este un cap sec. Apreciez că încearcă să fie realist.

– Realitatea este că ești o persoană uimitoare.

– Fără îndoială, a ironizat-o Tori. Coborând bărbia, ea a fluturat din gene, exagerându-și în mod intenționat afectarea. Dar cum ar putea un pretendent să-mi observe frumusețea când tot ce fac este să mă bâlbâi și să mă înroșesc în prezența lui ca o... Cum i-ai zis? O *prostănacă.*

– Încetează. Ești orice, dar nu un cap sec, și tu știi bine asta. Nu ar trebui să crezi că trebuie să te resemnezi cu această stare de lucruri.

– Cum ar putea cineva să creadă că o căsătorie cu un *duce* este un motiv de *resemnare*? Tori a clătinat din cap. Adevărat, nu este o relație bazată pe iubire, dar simt că Hunt este destinul meu. Ai spus întotdeauna că destinul îmi va trimite omul potrivit.

Leela credea într-adevăr în destin, un concept răspândit printre rudele mamei sale. Exista cu siguranță liberul arbitru, dar destinul unei persoane nu putea fi pus sub semnul întrebării. I s-a făcut pielea de găină. Și dacă Huntington este adevărat *naseeb*-ul lui Tori – soțul ei sortit de destin? Nici nu își putea imagina așa ceva. Cu siguranță *qismat*[1] nu putea fi atât de crudă.

– Excelenței Sale cu siguranță îi place puțin de mine, a adăugat Tori, altfel nu s-ar fi oferit să mă curteze.

Leela s-a întins pentru a o apuca de mână pe tânără.

– Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine însăți?

– Poate pe amândouă.

– Tot ce îți cer este să încerci să privești dincolo de titlu, la bărbatul care se ascunde în spatele lui. Un titlu nu îți va ține de urât, nu te va îmbrățișa sau nu va râde cu tine. Trebuie să fii a unui bărbat care să te poată iubi profund și să te aprecieze la adevărata ta valoare.

Un bărbat care să nu se gândească la nici o altă femeie în afară de tine, care nu ar cocheta niciodată cu o străină.

[1] Soarta (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

– O, sunt de acord! Se presupune că un bărbat ar trebui să o curteze pe acea domnișoară pe care o respectă cel mai mult, nu-i așa?

– Presupun.

Leela nu avea cum să-i dezvăluie ambivalența lui Elliot față de această căsătorie sau faptul că demonstrase lipsa oricăror principii culcându-se cu prima femeie disponibilă din afara Londrei. Ce fel de bărbat se comporta într-un mod atât de reprobabil? Leela nu era mândră de propriile sale acțiuni, dar cel puțin era o văduvă fără îndatoriri. Spre deosebire de Elliot.

– În această după-amiază, Edgar îi duce pe oaspeți într-o plimbare pe canal. Ne vom petrece mare parte din zi afară. Poate că, dacă te odihnești astăzi, te vei simți îndeajuns de bine încât să participi mâine la petrecere, a spus Tori. Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca persoanele cele mai importante pentru mine să se cunoască mai bine.

Sub așternuturi, degetele de la picioare ale Leelei s-au strâns. Simțea un impuls să fugă, să o ducă pe iubita ei Tori undeva în siguranță, departe de ducele de Huntington care, printr-o lovitură îngrozitoare a sorții, avea puterea de a le distruge tot universul.

– O să încerc, a spus ea în cele din urmă.

– Fir-ar al naibii! Edgar a năvălit în dormitorul Leelei mai târziu în acea seară, după ce a bătut imperceptibil la ușa ei. Măcar o dată în viață, fă ceva pentru altcineva în afara persoanei tale.

Îmbrăcată într-o halat roz pal, purtat peste pantalonii ei confortabili, largi, care se strângeau deasupra gleznei, Leela s-a abținut să nu strige. În sfârșit, reușise să se scoale din pat pentru a lucra la al treilea volum din cartea ei. Nu reușise să înainteze prea mult. Simțea că-i zăngănea în cap un clopot de biserică ruginit și străvechi. Cu siguranță nu era în stare acum să se certe cu moștenitorul răposatului ei soț.

– Ai putea măcar să aștepți și să intri când ți se permite.

Așezată la un birou superb, din mahon incrustat cu aur, Leela a pus la repezeală mai multe scrisori vechi peste manuscrisul ei, pentru a-l ascunde. Așa cum ar trebui să se comporte un gentleman.

– De parcă aș avea nevoie de lecții de conduită din partea ta. Nu uita că aceasta este acum casa mea și fac ce vreau.

Scanned with CamScanner

– Cum aș putea uita? Faci tot posibilul să îmi reamintești asta cu fiecare ocazie.

Pielea lui Edgar devenise palidă peste pomeții lui aristocratici. Trăsăturile frumoase, ochii albaștri precum cerul, moștenire de familie, și linia fină a buzelor sale îi aminteau atât de mult de imaginea tatălui său, încât Leela a simțit o apăsare în piept.

Din păcate, asemănările dintre tată și fiu se încheiau aici. Douglas fusese întotdeauna bun cu ea. Cu siguranță nu o tratase niciodată cu disprețul rece pe care-l afișa acum fiul său.

– Nu te poți ascunde în această cameră pentru totdeauna.

– Nu mă ascund. Tu și oaspeții tăi ați fost în plimbare pe canal toată după-amiaza.

Lui Edgar îi plăcea să-i ducă pe oaspeți în plimbări pe căile navigabile înguste. Leela nu fusese niciodată într-o astfel de excursie.

– Cu toate acestea, absența ta nu a trecut neobservată. Privirea lui a zăbovit pe hârtiile împrăștiate în fața ei. Oricum, ce naiba faci aici?

Ea i-a ignorat întrebarea. Nimeni nu știa că era autoarea celor mai în vogă memorii de călătorie din capitală și cu siguranță nu avea să-i mărturisească asta lui Edgar. Ar fi suferit un atac de apoplexie.

– Și cu ce naiba ești îmbrăcată? S-a uitat neîncrezător la *shirwal*-ul ei și a ridicat vocea. Mă înșală privirea? Ăia sunt niște pantaloni? Porți pantaloni? Ești hotărâtă să ne faci pe toți de rușine îmbrăcându-te atât de indecent?

– Cum, purtând *shirwal* în intimitatea propriului meu dormitor? Da, a adăugat ea cu o voce plină de sarcasm, caut scandalul și pierzania voastră. Te-ai prins.

– Nu este un motiv de glume. Insist să te comporți cu decență și să te alături petrecerii de familie. Edgar s-a îndepărtat de ea, cercetând camera. S-a oprit în dreptul noptierei de lângă patul Leelei. Aștept să ne vedem la petrecerea de mâine după-amiază.

S-a răsucit în scaun pentru a-i urmări pașii.

– I-am promis deja lui Tori că voi participa.

A luat jurnalul de călătorie aflat pe noptiera de lângă patul ei și i-a răsfoit neatent paginile.

– Servitoarele mi-au spus că ai petrecut toată după-amiaza scriind scrisoare după scrisoare. Cui i-ai putea scrie atât de multe scrisori?

– Am întâlnit mulți oameni în timpul călătoriilor mele.

Scanned with CamScanner

Mușchii spatelui i s-au încordat în timp ce el răsfoia *Călătoriile în Arabia*. De obicei își ținea cartea în siguranță, ascunsă de privirile indiscrete. Dar ar fi trebuit să caute ceva mai sigur pentru cel de-al treilea volum la care lucra în prezent.

– Și totuși, nu ai trimis nici o scrisoare. Nu am pus sigiliu pe nici o scrisoare de-a ta.

– Le voi trimite când sunt gata.

– De bine, de rău, ești contesa de Devon și vei rămâne așa până când îmi voi găsi o soție, ceea ce nu se va întâmpla prea curând. Din păcate, încă nu am găsit o mireasă potrivită.

Spre ușurarea ei, a pus cartea jos.

– Ducele s-a interesat de starea ta de sănătate. Trebuie neapărat să dai dovadă de decență la petrecere.

I s-a strâns stomacul.

– Huntington a întrebat de mine?

– Da, și-a exprimat îngrijorarea.

Maleun. Omul acela blestemat. Ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă măgarul acela ar fi fost să remarce absența ei.

– Orice, dar să nu menționezi ceva despre călătoriile tale. Edgar s-a oprit pentru a examina masa de toaletă plină de lucrurile personale ale Leelei. Privirea lui curioasă a studiat piepteni, agrafe, loțiuni și parfumuri. Încearcă să nu scapi vreun cuvânt referitor la faptul că ai călătorit fără un însoțitor în ținuturi păgâne.

– Am fost însoțită de un dragoman.

– Un om de-al locului. Buzele i s-au strâmbat. Nu este același lucru cu a-ți lua un tovarăș de călătorie *potrivit*.

Bineînțeles, ideea lui Edgar despre un însoțitor potrivit ar fi fost o englezoaică nobilă, palidă, de o vârstă incertă.

– Trebuie să îți reamintesc că sunt văduvă? Nu am nevoie de un însoțitor.

– A, da, văduvele au anumite libertăți.

Privirea lui iscoditoare a examinat-o într-un mod care i-a provocat furnicături în creștetul capului. Leela era obișnuită să se certe cu Edgar. Se certaseră mereu, ca niște frați aflați într-un permanent conflict, dar ceea ce observa în privirea lui acum a surprins-o și a neliniștit-o în egală măsură. Strălucirea din ochii lui părea aproape... agresivă.

Și-a strâns decolteul rochiei sale lejere, închizând-o mai bine la gât.

Scanned with CamScanner

– Dacă asta este tot...

Edgar s-a înroșit și și-a ferit privirea.

– Victoria nu a avut succes în sezonul debutantelor. Este prea avidă după cărți și prea timidă în relația cu oamenii ca să atragă pretendenți care se potrivesc statutului ei. El a ridicat mica ei oglindă argintie, un cadou de la Douglas, și și-a examinat dinții în reflexia ei. Edgar avea o dantură sănătoasă. Este un miracol că Huntington o vrea.

Leela l-a privit pe Edgar în timp ce punea oglinda jos.

– Ducele este cel norocos.

– Amândoi știm că este adevărat, cu toate acestea, cei din înalta societate nu sunt de acord cu acest lucru. Și nu ajută nici faptul că Victoria îl respectă atât de tare pe duce, încât abia poate lega două cuvinte în prezența lui. S-a dus spre garderoba verde, pictată manual, care conținea îmbrăcămintea ei, plimbându-se ca un câine care caută să-și marcheze teritoriul. Am de gând să organizez un bal imediat după ce ne vom întoarce la Londra, ocazie cu care va fi anunțată oficial logodna Victoriei cu ducele de Huntington.

– Nu este prea devreme? Tori abia îl cunoaște.

– Nu, nu este prea devreme, a spus el persiflând-o. Vor avea destul timp să se familiarizeze după ce se căsătoresc.

Ușa dulapului era ușor întredeschisă. Edgar s-a uitat la rochiile Leelei care atârnau înăuntru.

– Între timp, tu și cu mine trebuie să lăsăm deoparte neînțelegerile dintre noi și să ne afișăm ca o familie unită, de dragul Victoriei. Nimănui nu-i convine să se căsătorească cu cineva care provine dintr-o familie în care există conflicte, în nici un caz unui bărbat ca Huntington, care are propriile probleme de familie.

– Serios? Leela s-a îndreptat. Și cam care ar fi acestea? Tori are dreptul să știe la ce se înhamă după ce va spune da.

– Vechiul duce, fratele mai mare al lui Huntington, era un desfrânat nesăbuit și un jucător de cărți înrăit. Zvonurile spun că genul acesta de comportament se moștenește în familie. Dar, se pare că sare câte o generație. Generațiile decente, liniștite, repară în urma celor rebele.

– Și care este generația actuală? Cea a desfrânaților sau cea a penitenților?

Scanned with CamScanner

– Istoria sugerează că aceasta este generația secăturilor. Cu toate acestea, Huntington este orice altceva decât un om impulsiv sau iresponsabil. Este un model de conduită, politețe și discreție. Numele său nu a fost niciodată târât în vreun scandal.

– Pare o persoană absolut plictisitoare.

Și nu se asemăna deloc cu bărbatul cu care își petrecuse noaptea.

– Cât noroc pe noi că nu ești tu cea care se căsătorește cu el.

– Tori ar trebui să fie iubită și adorată de soțul ei.

– Nu știu cu ce idei păgâne te-ai întors din deșert și nici vreau să știu, dar te rog să nu-i umpli capul Victoriei cu astfel de prostii.

– Da, doar sălbaticii cred în relațiile bazate pe dragoste.

– Sugerezi că mariajul tău cu tatăl meu, un bărbat cu treizeci de ani mai mare decât tine, a fost unul izvorât din dragoste?

– A fost ceva diferit.

– Cum așa? Te-ai căsătorit cu un titlu. Victoria face la fel.

– M-am căsătorit cu cel mai vechi prieten al tatălui meu pentru a-l liniști pe *papa*, care-și făcea griji pentru viitorul meu, fiind deja pe patul de moarte.

Fusese o perioadă oribilă. Medicii nu reușiseră să identifice cauza, dar Leela suspectase că suferea din dragoste. Boala de stomac, care i-a luat încet viața lordului Brandon, apăruse la mai puțin de un an după ce mama ei murise de gripă. În timp ce se afla pe patul de moarte, *papa* se neliniștise cu privire la viitorul Leelei. Nu era ușor pentru o tânără cu sânge străin să se căsătorească bine, chiar dacă era fiica unui marchiz.

– Tata și-a făcut griji că vânătorii de zestre vor profita de pe urma mea. El l-a implorat pe Douglas să-mi ofere protecția numelui său.

– Și ai fost de acord. Ca o fiică ascultătoare, a spus Edgar. Cât noroc pe tine că s-a întâmplat ca tata să fie conte. Ți-ai schimbat statutul, devenind contesă.

– Tatăl meu a fost un marchiz, a replicat ea.

– A, da. A făcut o grimasă. Marchizul Nebun. Toată lumea credea că Brandon era un nebun pentru că se căsătorise cu nepoata unui oarecare comerciant străin. Sora mea este mult mai inteligentă decât tine. Se va căsători cu un duce tânăr și viguros, nu cu un fost armăsar, ajuns între timp mârțoagă.

Reacția ei inițială a fost să-i spună lui Edgar să se ducă și să se scufunde într-o grămadă de excremente pentru de o mie de ani.

Scanned with CamScanner

O altă insultă plină de culoare pe care o învățase, de data aceasta de la verii săi arabi, din Al-Bireh. Bineînțeles că se distraseră învățând-o mai întâi toate cuvintele și zicalele indecente, înainte de a o învăța să converseze în arabă.

– Cum poți vorbi despre tatăl tău cu o asemenea lipsă de respect?

Edgar a deschis ușa dulapului mai larg, pentru a-i inspecta conținutul.

– Tatăl meu a avut tot respectul meu până când te-a adus acasă pe tine, să-i iei locul mamei mele. Imaginează-ți! Să facă dintr-o fată cu... originile tale, contesă de Devon. Am fost sigur că și-a pierdut mințile.

Leela s-a ridicat și s-a apropiat cu pași mari pentru a închide ușa dulapului.

– Nu te apropia de lucrurile mele. Și pleacă din camera mea. Această discuție s-a încheiat.

– Nu ești tu cea care decide asta. Aceasta e casa mea. Ești aici din bunăvoința mea.

– De asemenea, mă aflu aici pentru a face o impresie onorabilă în fața oaspetelui tău, a spus Leela. Cu toate acestea, în doar câteva secunde pot ieși pe ușa asta în pantaloni, pentru ca toți oaspeții tăi să-i poată admira, în special slăvitul tău duce.

În privirea lui s-a citit neliniștea.

– Nu ai avea curajul.

– Chiar vrei să mă provoci?

A pornit spre ușă.

– Bine, a izbucnit el, grăbindu-se să-i blocheze ieșirea. Nu uita să te îmbraci și să te comporți onorabil. Oaspeții pleacă luni. Cu siguranță, poți să păstrezi aparențele pentru trei zile.

Ea a ridicat din umeri.

– Vom vedea. Stai departe de mine. L-a împins practic pe ușă. În caz contrar, nu se știe ce ar putea să-mi treacă prin cap.

Scanned with CamScanner

Capitolul 7

– Te rog să îl perii foarte bine, l-a instruit Hunt pe unul dintre grăjdarii lui Devon în timp ce descăleca. Transpirația i se prelingea pe șira spinării după o cursă intensă, pe care o făcuse dimineața devreme. Simțea cum aerul umed îi atingea pielea, iar roua dimineții nu se evaporase încă. L-am muncit din greu astăzi.

– Într-adevăr. Griff a descălecat ușor din șa, având grijă să nu-și atingă umărul stâng. Cu siguranță, nu am putut ține pasul. Parcă te urmăreau cerberii iadului.

Hunt ar fi putut alege cu ușurință cerberii iadului. Indiferent cât de repede sau de departe ar fi călărit, nu putea să fugă de realitate. Leela era contesa de Devon.

Dintre toate femeile din Anglia, se culcase cu mama vitregă a lui Lady Victoria. Avusese cel mai mare ghinion. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, nu putea să și-o scoată pe Leela din minte. Oricât de mult se străduise să îndepărteze toate amintirile acelei nopți, imaginile din minunata lor noapte îi invadau gândurile. Gustul dulce-sărat al pielii ei strălucitoare pe limba lui. Sexul ei care se deschisese mândru și gol privirii sale. Strălucind pentru el. Hunt nu era un afemeiat, dar se culcase cu un număr destul de decent de femei de-a lungul anilor. Nici una dintre acele experiențe nu fusese la fel de intensă sau de intimă ca noaptea de dragoste petrecută cu Leela.

– Ce se întâmplă cu tine? Vocea lui Griff i-a risipit gândurile odată ce s-au îndepărtat îndeajuns încât să nu mai fie auziți de cei din grajd. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că implică o anumită văduvă misterioasă pe care ai reușit să o găsești.

– Greșit, s-a rățoit el. Măcar dacă identitatea Leelei ar fi fost învăluită în mister. Te rog să îți păstrezi speculațiile pentru tine.

– Și mai ești și nervos. Tonul sarcastic al lui Griff l-a biciuit pe Hunt. Parcă ai fi frustrat.

– Termină cu sporovăiala asta. Îmi dai dureri de cap.

Scanned with CamScanner

– Stai puțin. Privirea rece a lui Griff s-a ascuțit. Mă înșel? Adică ți-ai găsit vrăjitoarea misterioasă?

– Da, și totul a fost o greșeală. Hunt a urmat o cărare spre grădina laterală. Aș fi recunoscător dacă nu ai mai menționa-o.

– Vai, se pare că subiectul este unul dureros. Unde te duci? Griff a făcut un semn spre intrarea principală. Salonul de mic dejun este în direcția asta. Majoritatea oaspeților cred că s-au adunat deja.

– Am mult de lucru. Devon a avut amabilitatea de a ne permite lui Foster și mie să ne instalăm în biblioteca lui.

– De aceea nu ți-ai făcut simțită prezența deloc în ultimele trei zile? a întrebat Griff. De ce naiba ți-ai adus secretarul cu tine?

– Foster mă însoțește întotdeauna când călătoresc mai mult de o zi sau două. Cizmele lor călcau pe pietrișul aleii căptușite cu tufișuri cu flori dese albastre amestecate cu frunze roșii și aurii în tonuri autumnale. Florile erau enervant de vesele și Hunt a trebuit să reziste dorinței de a le călca în picioare. Administrarea unui ducat atât de vast și de complex precum Huntington necesită atenția și supravegherea mea permanentă.

Nervozitatea i-a umbrit fața lui Griff.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a mă fi adus la petrecerea asta de familie.

– Nu te-am forțat să vii.

– Tu ești singurul motiv pentru care am acceptat invitația lui Devon. Cu siguranță, nu mă așteptam să fugi de mine. Dintre toți, tu știi foarte bine că nu-mi place să petrec timp cu persoane care-mi sunt străine.

– Nimeni dintre cei de aici nu crede că ți-ai ucis părinții. Poate că ar trebui să nu te mai ascunzi toată viața și să te comporți ca și cum ai fi vinovat.

Maxilarul lui Griff s-a încordat. Hunt și-a regretat imediat cuvintele imprudente. Ca o înțelegere nescrisă între ei, nu comentaseră niciodată tragedia. Chiar dacă uciderea părinților lui Griff îl împovărase pe fiul lor supraviețuitor ca pe un Atlas care purta povara lumii.

Hunt și-a înmuiat tonul.

– Nimeni nu mai dă crezare acelor zvonuri vechi.

– Vrei să spui cele care sugerează că mi-am ucis propriii părinți? *Am fost* singura persoană care s-a aflat acolo în acea noapte. Oare

Scanned with CamScanner

să fi fost posibil să fi *dormit tun* în timp ce părinții mei erau uciși? Amărăciunea a răzbătut din cuvintele lui Griff. De ce *l-ar fi cruțat* ucigașii pe moștenitorul de cincisprezece ani?

Hunt a tresărit, amintindu-și de acele zile întunecate de la Harrow, care au urmat crimei. Când colegii lor bârfeau că Griff avusese cel mai mult de câștigat de pe urma morții cumplite a părinților săi. Sigur, fuseseră furate câteva bibelouri, însă băiatul moștenise titlul tatălui său și o avere considerabilă.

Fiind doar niște copii, ceea ce îi unise fusese faptul că împărtășiseră povara unei rigori nedrepte din partea societății. Era ca și cum înalta aristocrație pândea orice încălcare a normelor morale din partea vreunuia dintre ei.

– Scuze, a spus Hunt. Am vorbit aiurea. Nu sunt în apele mele.

– Poate că ar trebui să faci o pauză de la îndatoririle tale. Tonul lui Griff s-a înviorat. Știi vorba aia: „Munca multă și distracția puțină fac din Hunt un tip plictisitor".

Hunt a chicotit.

– Răposatul meu frate se ghida după acest principiu de viață și amândoi știm unde a ajuns.

În plus, Hunt nu se putea relaxa. Toată existența lui ordonată fusese dată peste cap. Pentru prima dată în viață, se afla într-o situație nedorită, care nu putea fi rezolvată apelând la averea sa considerabilă, la influența pe care o avea sau la abilitățile sale de negociator.

Ruperea logodnei cu Lady Victoria, chiar dacă era sau nu oficială, ar fi fost o catastrofă în acest stadiu avansat. În calitatea lui de duce – și de bărbat –, nu ar avea prea mult de suferit, dar consecințele ar fi fost grave pentru Lady Victoria. Dacă ar fi fost părăsită, reputația ei de domnișoară precum și perspectivele ei de măritiș ar fi fost compromise iremediabil. Și nu merita să i se întâmple nimic din toate astea. Lady Victoria nu avea nici o vină. La fel și Leela. Nu se putea spune același lucru și în cazul lui. Hunt ar fi trebuit să se comporte mai onorabil, datorită faptului că era practic logodit.

– Gândește-te la cât de dezamăgiți sunt oaspeții lui Devon că solitarul duce de Huntington s-a ascuns din nou, a remarcat Griff.

Hunt a lovit câteva pietricele de-a lungul cărării.

– Tu ești retras, nu eu. Pur și simplu nu îmi plac evenimentele de societate.

Scanned with CamScanner

– Aceasta nu este o simplă petrecere de familie. Practic, este dată în cinstea ta.

– Am fost la cină.

Cina fusese o tortură, se simțise ca și cum ar fi fost tras pe roată. Hunt fusese nevoit să facă eforturi să se comporte ca și cum lumea lui nu s-ar fi schimbat în ceva ce nu mai putea recunoaște. Se simțea ca un impostor, un escroc. Ar fi putut la fel de bine să fie în pielea lui Keane, călcând pe scena de la Drury Lane[1]. Păcat că nu a putut să se ascundă, așa cum o făcuse Leela. Se ținuse departe de el de la nefericita lor întâlnire de pe terasă. Devon și Lady Victoria susținuseră la unison că era bolnavă. Dar Hunt știa mai bine că nu era așa.

– Este ca și cum te-ai ascunde, a comentat Griff.

– De ce m-aș ascunde?

Hunt s-a forțat să folosească un ton blând.

– Este o întrebare foarte bună. Griff s-a îndepărtat de Hunt, îndreptându-se spre intrarea din față a conacului. În timp ce tu te joci de-a v-ați ascunselea, eu mă voi retrage în dormitorul meu.

– Dar micul dejun?

– Nu ești singurul bărbat de aici care preferă să mănânce în intimitatea propriei camere.

Hunt și-a întins gâtul și s-a îndreptat spre ușile de sticlă, care dădeau direct în bibliotecă. Pentru prima dată în viață se simțea în derivă. Ieșise în afara zidurilor groase pe care le înălțase în jurul existenței sale. Un bărbat fie făcea ceea ce se cuvenea și lua decizii corecte, fie risca să se abată de la drum, iar cadavrul îi ajungea pe fundul unui lac, ca în cazul fratelui său. Experiența cu Leela îl făcuse pe Hunt să se abată de la regulile sale de conduită autoimpuse și să descopere acum că habar nu avea cum să repare daunele pe care le făcuse.

Un fulger de mătase albastră a fluturat prin ușa deschisă a bibliotecii, atrăgându-i atenția. Lady Victoria. S-a strâmbat, mâhnit că o evitase, când ar fi trebuit să profite de această ocazie pentru a se cunoaște mai bine.

Fața nu i se vedea, fiind într-un con de umbră. Biblioteca lui Devon era un spațiu întunecat, căptușit cu rafturi din lemn de nuc

[1] Edmund Kean (4 noiembrie 1787 – 15 mai 1833) a fost un celebru actor britanic, care a jucat, printre altele, în rolul lui Shylock în *Negustorul din Veneția* al lui Shakespeare pe scena teatrului Drury Lane.

Scanned with CamScanner

pline de cărți. Sute de cărți, legate în marochin, cu litere aurii, umpleau rafturile. Puținele raze de lumină răzbăteau prin ferestrele venețiene care flancau ușa. Hunt s-a oprit pentru a-și observa viitoarea mireasă.

Vorbea plină de însuflețire cu Foster, care, în mod normal, era un taciturn, dar al cărui chip îmbujorat era acum luminat de interes. Discutau așezați la masa din centrul bibliotecii pe care Hunt o ceruse pentru a-i servi drept birou. Fabricată dintr-un lemn de nuc care se asorta cu rafturile de cărți, masa era prevăzută cu sertare, dulapuri și loc pentru genunchi, special pentru picioarele lungi ale lui Hunt.

– Vă amintiți modul în care a descris autorul picnicul din livezile de smochin? Și frumoasele grădini cu fructe, încărcate cu portocali și lămâi și măslini? a întrebat ea.

– Și copacii de rodii, plini de flori cărămizii, a adăugat el. Autorul i-a descris atât de bine încât aveam deja în fața ochilor imaginea grădinilor pline de fructe.

– Într-adevăr, a confirmat ea. M-am simțit de parcă aș fi putut să gust din smochine.

– Întotdeauna mi-am imaginat Levantul ca pe un deșert mare cu cămile care cutreieră libere, a remarcat Foster, ceea ce mă face să mă simt destul de prost acum.

– De asta îmi place să citesc. Poți afla atât de multe despre lume.

– Este foarte adevărat.

Hunt nu văzuse niciodată această latură a lui Lady Victoria. Această persoană veselă și atrăgătoare nu semăna nici pe departe cu domnișoara care în cea mai mare parte se înroșea, se bâlbâia și se uita în pământ ori de câte ori Hunt se afla pe o rază de douăzeci de metri de ea.

– Ar fi extraordinar dacă am putea vizita chiar noi orașul antic Petra, a spus Lady Victoria.

– A, acesta este doar un vis pentru un om cu resursele mele financiare limitate. Nu-mi fac iluzii că aș reuși să fac vreodată o astfel de călătorie. Foster i-a aruncat un zâmbet trist. Va trebui să mă mulțumesc doar cu ilustrațiile din carte. Pe măsură ce ochii lui Hunt se obișnuiau cu lumina difuză, a observat cum s-a schimbat la față Lady Victoria când a auzit de resursele limitate ale lui Foster. Dar secretarul a continuat repede pe un ton mai vesel. Mulțumesc

Scanned with CamScanner

pentru că mi-ați împrumutat-o. Nu-mi amintesc când m-am bucurat ultima dată atât de mult de un jurnal de călătorie.

– Cu cea mai mare plăcere. Înțeleg că al doilea volum va fi publicat în curând. S-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe tăblia largă a mesei din bibliotecă. Mi-ar plăcea să vi-l împrumut după ce îl voi termina de citit. După aceea, am putea discuta despre impresiile pe care ni le-a lăsat.

– Mi-ar plăcea, a spus Foster. Sunteți foarte amabilă.

Și, de asemenea, generoasă. Cărțile erau scumpe. Pentru cineva ca Foster, un om care muncea pentru a-și asigura un venit decent, erau un lux pe care nu și-l putea permite.

– Bună dimineața, a strigat Hunt, salutând-o în primul rând pe tânără. Te-ai trezit devreme.

Lady Victoria s-a îndreptat imediat.

– Bună dimineața, Excelența Voastră. Expresia i s-a schimbat când l-a văzut în preajmă. Hunt a observat cum fata redevenea stingheră, afișând rapid o atitudine politicoasă, dar rigidă. Obișnuiesc să mă scol devreme pentru... ăăă... călărie.

Ea și-a netezit corsajul costumului de călărie, un gest nervos ce i-a atras atenția asupra siluetei sale, care lăsa să se întrezărească curbele din toate locurile dorite. Dar apropierea de ea nu a avut nici un efect fizic asupra lui. Spre deosebire de Leela. O simplă privire din partea femeii îl stârnise de mai multe ori în timpul scurt petrecut alături de ea la Black Swan.

Îngrozit de direcția în care o luaseră gândurile sale, Hunt s-a străduit să-i spună:

– Lady Victoria, îmi faceți onoarea de a-mi permite să vă însoțesc mâine, în plimbarea de dimineață?

Surpriza i-a luminat fața.

– Mi-ar plăcea... asta, s-a înroșit ea toată, foarte... mult.

– Excelent. O durere ascuțită i-a răscolit pieptul. Doamne, cum de nu văzuse până acum cât de tânără era?

– Abia aștept.

Momentul s-a prelungit dureros. O liniște apăsătoare s-a așezat peste cei trei – Foster păstrând o tăcere respectuoasă, Lady Victoria privind în pământ, iar Hunt întrebându-se dacă nu cumva avea să sufere în curând un atac de cord.

Secretarul și-a dres glasul.

Scanned with CamScanner

– Scuzați-mă, Excelența Voastră, milady, dar trebuie să mă întorc la muncă. A pus o carte pe masa din bibliotecă. Vă mulțumesc din nou că ați împărtășit-o cu mine.

Hunt a recunoscut titlul – *Călătorii în Arabia*, jurnalul de călătorie interesant pe care îl citise recent.

– A fost plăcerea mea. A zâmbit larg, regăsindu-și darul vorbirii în timp ce se întindea după carte. Sunt atât de fericită... că v-a plăcut. Zâmbetul i-a pus în evidență buzele moi și dinții drepți, atât de albi, încât ar fi umbrit chiar și zăpada proaspăt căzută. Cu toate acestea, imaginea ei nu a stârnit nimic în el.

– Când ai avut timp să citești o carte? și-a întrebat Hunt secretarul. Bărbatul s-a retras în spatele unui mic birou de stejar din colțul de lângă ușă, care fusese adus la cererea lui Hunt.

– Lady Victoria a avut amabilitatea să mi-o împrumute în prima zi, Excelență. Am fost atât de captivat, încât am citit-o în două zile.

Hunt a dat din cap.

– Trebuie să recunosc că mi s-a părut fascinantă.

Ochii albaștri ai lui Lady Victoria s-au mărit.

– Ai... ai... citit *Călătorii în Arabia*?

– Da. Hunt și-a îndulcit vocea, sperând să o liniștească. De asemenea, aștept cu nerăbdare volumul următor.

Privirea i s-a umplut de interes.

– Nu mi-am dat... seama, s-a bâlbâit ea, că citești și... din plăcere. Toată atitudinea plină de bunăvoință de acum câteva minute, dinainte ca Hunt să li se alăture în bibliotecă, dispăruse.

– Chiar îmi place să citesc, a spus el încurajând-o, dar ai dreptate să te gândești că munca mă împiedică să mă bucur de câte cărți mi-aș dori să citesc.

A văzut în ochii ei speranța că acesta ar fi punctul în care, în sfârșit, ar putea avea ceva în comun.

– O să... trebuie să recomand această carte ăăă... *Călătorii în Arabia*... Vreau să spun și lui Lady Devon. Obrajii lui Lady Victoria erau la fel de colorați ca florile de toamnă pe care abia se abținuse să nu le calce în picioare în grădină. În afara acestor pete fierbinți, în rest era palidă. Tocmai... s-a întors dintr-o călătorie în... regiune.

Hunt a profitat de ocazie.

– Sper că Lady Devon este bine? Simțea nevoia urgentă de a vorbi cu Leela, de a rezolva această problemă delicată dintre ei.

Scanned with CamScanner

astfel încât ei doi să reușească să se afle în aceeași cameră fără ca ea să vomeze.

– Delilah este... mai bine... și-a revenit destul de bine, a răspuns fata, șovăind. El a observat că-i spusese Delilah. Atât de bine, încât mama mea vitregă... a promis... că ni se va alătura în această după-amiază la petrecerea venețiană de mic dejun[1].

A avut o reacție viscerală când a auzit-o pe Lady Victoria referindu-se la Leela ca la *mama ei vitregă* și s-a simțit și mai prost decât înainte.

– Petrecerea din această după-amiază?

– Cu siguranță îți amintești... nu că aș sugera... ăăă... că ești uituc... Știu că ești destul de ocupat...

Hunt s-a calmat și și-a impus să-i vorbească pe un ton blând.

– Ce să-mi amintesc? Își dorea ca ea să scape de timiditate. Încercarea de a avea chiar și cele mai elementare conversații cu tânăra se dovedea un adevărat chin. Cu siguranță nu era atât de înspăimântător încât Lady Victoria să nu-l poată privi în ochi.

Și apoi și-a amintit că ea avea optsprezece ani și era cu doisprezece ani mai tânără decât el. Poate că așa se comportau toți tinerii de optsprezece ani? Amintirea neașteptată despre cât de ușor decursese conversația și orice altceva între el și Leela la Black Swan l-a lovit din senin, făcându-l să se simtă și mai mizerabil, nervos și vinovat.

– Lordul Devon găzduiește... petrecerea. Lady Victoria a reușit în cele din urmă să lege cuvintele. Vecinii și nobilimea locală... au fost invitați.

– Da, desigur. Fusese atât de preocupat de Leela, încât uitase de micul dejun venețian, o petrecere de după-amiază care avea să dureze ore întregi, până târziu în noapte.

– Avem noroc că vremea... este atât de bună.

Și-a ridicat bărbia delicată pentru a privi pe fereastră. Scăldată în lumina blândă a dimineții, profilul ei era un model de perfecțiune, cu un nas minunat și pomeți înalți. Cu toate acestea, orice atracție fizică din partea lui era practic inexistentă. Ar fi putut la fel de bine să fie un eunuc.

[1] În ciuda faptului că este numită „petrecere de mic dejun", *breakfast party* este de fapt un banchet care celebrează o căsătorie sau care o precedă, și care poate avea loc în orice moment al zilei, cu precădere după-amiaza.

Scanned with CamScanner

– Deja au început... să monteze... ăăă... corturi pe gazon. S-a uitat la Foster, care stătea la biroul lui şi scria. Sper că veţi veni şi dumneavoastră, domnule Foster.

Din nou, Hunt a remarcat cât de uşor îşi găsea cuvintele Lady Victoria când vorbea cu oricine altcineva în afară de el.

– Mulţumesc, milady. Dar nu cred că s-ar cădea.

– E în regulă, a intervenit Hunt. Servitorii nu erau în mod normal prezenţi la asemenea ocazii, dar în calitate de secretar al ducelui, Foster nu era tocmai un servitor. Avea o origine oarecum dezonorantă, fiind o rudă foarte îndepărtată a unui baron. Poţi să participi.

– Nu aş cunoaşte pe nimeni acolo, Excelenţa Voastră.

– O să îi cer administratorului lui Devon să îşi facă prezenţa, a intervenit Lady Victoria cu un zâmbet cald. La fel ca înainte, nu s-a bâlbâit când a vorbit cu Foster.

Hunt a mai realizat ceva care l-a făcut să se simtă şi mai prost. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil. Lady Victoria era cu adevărat o persoană amabilă. În ciuda propriului ei disconfort evident în prezenţa lui Hunt, dădea dovadă de generozitate în relaţia cu Foster, un bărbat care era o persoană comună, sub rangul ei, conform standardelor societăţii, chiar dacă nu avea absolut nimic de câştigat din asta. Era de admirat că tânăra se dovedise amabilă faţă de cei inferiori ei, chiar dacă se pregătea pentru viitorul ei rol de ducesă.

Un val de căldură l-a împins pe Hunt să facă ceea ce ar fi trebuit să facă un domn care îi făcea curte unei tinere.

– Eu sper că îmi veţi acorda un dans, milady.

– Ah! Bine... Impalen. Ea s-a înroşit şi a lăsat privirea în pământ. Aş fi... încântată... ăăă... foarte încântată, într-adevăr..., da.

Scanned with CamScanner

Capitolul 8

– Ce cuplu minunat! Mătușa Helene îi admira pe Tori și pe Elliot în timp ce aceștia alunecau pe ringul de dans. Chiar se potrivesc cu adevărat. Ba chiar sunt îmbrăcați și în aceeași culoare.

Leela stătea alături de mătușa lui Douglas, printre doamnele cocoțate pe scaunele înghesuite, pe care servitorii le căraseră pe gazon pentru petrecerea de mic dejun. Sunetele încântătoare ale viorii o învăluiau în timp ce Leela privea perechea dispărând și învârtindu-se printre alte cupluri pe scena largă de lemn așezată pe peluză, special pentru dans. Se mișcau în ritmul vioi al dansurilor locale interpretate de cvintetul instalat pe gazon.

– Ducele se mișcă cu atâta grație, a izbucnit doamna Paget, o vecină a cărei proprietate se mărginea cu cea a lui Devon. Era o femeie mică și rotundă, în vârstă de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o ținută cu volane galbene strălucitoare care amenințau să o înghită.

Inima Leelei bătea puternic în piept. Elliot stătea drept, purtând cu eleganță un frac de un albastru intens, o vestă de culoare crem și pantaloni negri înfipți într-o pereche de cizme strălucitoare. Razele soarelui îi luminau nasul proeminent, obrajii ascuțiți și expresia impenetrabilă. Neobișnuit de grațioase pentru un bărbat de statura lui, picioarele lungi și solide ale ducelui urmau pașii de dans cu agilitate și ușurință.

Dansa așa cum făcuse dragoste cu ea, la Black Swan, cu o energie strălucitoare, presărată cu o doză de lentoare, corpul său cald alunecând peste ea cu un control aproape natural. Dar aici, pe ringul de dans, mișcărilor sale le lipseau pasiunea și abandonul senzual total, care o lăsase fără suflare.

Amintirea senzației sublime a mișcării lui Elliot în interiorul ei, modul în care fusese atât de strâns legată de el, a înfiorat-o. A năpădit-o un val de căldură, de parcă ar fi fost aruncată într-o oală cu apă fierbinte. Rușinată, Leela și-a impus să-și mute privirea de la duce.

Scanned with CamScanner

S-a concentrat în schimb asupra lui Tori. Îmbrăcată într-o rochie albastră care îi puneau în evidență ochii superbi, fata era mai mult decât o companie potrivită pentru duce. În această după-amiază, era imaginea însăși a frumuseții pline de grație, dansând cu agilitate, păstrând fără efort ritmul dansului. Tori excelase întotdeauna la lecțiile ei de dans.

– Este ca un aliaj între aur și argint, cu părul ei deschis la culoare și cu buclele lui aurii întunecate, a proclamat mătușa Helene, o femeie severă, înaltă și osoasă, cu o claie de păr alb. O minunată combinație specific englezească. Sper că Victoria își va proteja de soare superbul ei ten alb, imediat ce termină dansul.

Ca și cum ar fi vrut să-și întărească afirmația, mătușa Helene a ridicat umbrela de soare deasupra capului. Nu că ar fi fost necesar. Toate doamnele, inclusiv Leela și mătușa Helene, purtau pălării cu boruri mari.

Oaspeții au umplut gazonul verde și mătăsos de la Lambert Hall. Domni bine îmbrăcați escortau doamne care purtau ținute de după-amiază în culori vii, în diferite nuanțe de roz, piersică, albastru și galben. Unii vizitatori s-au așezat pe scaune confortabile la umbra stejarilor falnici, de unde puteau admira priveliștea excelentă oferită de splendidele grădini frumos amenajate.

– Cine este acel domn cu aspect impunător și cu privirea încruntată? a întrebat baroneasa Wallace, o femeie de o vârstă înaintată, prietenă veche de-a mătușii Helene. Un aranjament elaborat din pene, fixat pe pălăria ei, se mișca atunci când vorbea. Ai înțeles la cine mă refer? Domnul singuratic cu părul negru, de acolo.

Străinul în cauză se îmbrăcase auster, în negru, și avea o față lungă și elegantă marcată de un nas ascuțit. Era atrăgător, în ciuda trăsăturilor sale severe. Bărbatul se poziționase destul de departe de ceilalți invitați, așezându-se la umbra unui stejar bătrân.

– *Acesta* este vicontele Griffin, a spus mătușa Helene. Este un prieten foarte bun de-al ducelui.

– Vicontele Griffin? Doamna Paget s-a uitat fix la bărbat. Nu este tânărul despre care se spunea că și-a ucis părinții?

– Nu s-a dovedit niciodată nimic, a răspuns mătușa Helene cu un aer de superioritate. În calitate de prieten al ducelui de Huntington, este bine-venit aici.

Scanned with CamScanner

Leela și-a înăbușit un sunet de dezaprobare. Doamna în vârstă s-ar fi întreținut bucuroasă și cu ucigașul din Ratcliffe Highway, care omorâse șapte persoane în Wapping cu câțiva ani în urmă, doar pentru a-i pune lui Tori un duce pe tavă.

– Cred că Griffin nu s-a căsătorit încă, a remarcat una dintre celelalte matroane, în ciuda titlului și a averii sale.

– Cine ar îndrăzni? a întrebat o altă invitată. Să adormi lângă el ar putea dăuna grav sănătății.

Unele dintre doamnele mai în vârstă au chicotit. Atenția baronesei Wallace a fost atrasă din nou de cuplurile care se învârteau în ritmul dansului.

– Mi se pare că acesta este al doilea dans al lui Huntington cu Lady Victoria. Crezi că ducele i-l va cere și pe al treilea?

– Nu m-ar surprinde, a spus mătușa Helene. Excelența Sa și-a făcut cunoscute intențiile.

Din cauza tensiunii din jur, pe Leela a cuprins-o durerea de stomac. Un al treilea dans cu Tori ar fi fost echivalent cu o confirmare oficială a logodnei.

Privirea doamnei Paget a sclipit.

– Am auzit că este posibil ca tânărul conte de Devon să anunțe logodna surorii sale înainte ca toată lumea să se întoarcă luni la Londra.

– Să nu ne pripim! Mătușa Helene a lăsat senzația că dorește să tempereze aceste zvonuri. Va trebui să așteptăm și să vedem ce se va întâmpla.

Bătrâna trebuie să fi știut că logodna era aproape sigură. Cu excepția cazului în care Tori s-ar fi răzgândit. Ceea ce ar putea fi posibil doar dacă tânăra ar petrece suficient timp cu Elliot. Oare ar putea ea să decidă singură dacă s-ar potrivi sau nu? Leela simțea că i se face rău. Ce s-ar întâmpla dacă se potrivesc? Orice s-ar fi întâmplat, Leela nu avea de gând să permită ca niște bârfe să o forțeze pe Tori să accepte un mariaj lipsit de iubire. Tânăra era o persoană cu capul pe umeri. Avea nevoie doar de timp pentru a lua decizia corectă.

Ești doar geloasă. Oare era? Leela avusese o zi întreagă la dispoziție să mediteze asupra acestui scenariu. Dar l-a respins.

Evident, era atrasă fizic de Elliot. Noaptea lor la Black Swan și reacția ei fizică involuntară în prezența lui consfințiseră acest lucru. Dar nu existau implicații sentimentale. Nici măcar nu era sigură că

Scanned with CamScanner

îi plăcea de el. Probabil că avea să-l uite cu totul în momentul în care își găsea un alt iubit. Ceea ce avea de gând să facă, dacă s-ar fi impus o astfel de decizie.

Scopul ei era să se asigure că Tori își va găsi fericirea. Dacă tânăra ar ajunge să-l iubească cu adevărat pe duce și dacă Elliot i-ar răspunde cu aceleași sentimente, Leela nu ar face altceva decât să-și continue călătoria prin lume. Și, când ar fi la Londra, ar vizita-o pe Tori doar în absența ducelui.

Dar mai întâi, Tori trebuie să profite de toate oportunitățile pentru a decide ce este mai bine pentru ea.

– Cu siguranță că toate aceste discuții despre logodnă sunt premature, a spus Leela.

Mătușa Helene s-a holbat la ea.

– Nu, nu sunt. La fel ca și Edgar, nu-l iertase niciodată pe fratele ei pentru că o făcuse pe Leela contesă.

– Ai fost plecată în străinătate o perioadă destul de lungă. Bineînțeles că nu ai de unde să știi care au fost evenimentele din acest sezon.

– Străinătate? a întrebat doamna Paget. Unde ai fost?

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului într-un oraș, la doar câțiva kilometri în afara Ierusalimului, s-a foit Leela în scaun. Să vorbească despre familia ei într-un cadru oficial o făcea să fie neliniștită. Mama ei își petrecuse viața de femeie căsătorită evitând orice referire la originile sale arabe și ar fi fost îngrozită să-și audă fiica vorbind despre ele acum. Mi-am cunoscut rudele din partea mamei.

Ochii doamnei Paget s-au mărit.

– Ierusalim? Ai călătorit în Levant?

– A, da, a spus baroneasa Wallace. Îmi amintesc că am auzit că mama ta a fost... ăăă..., nu a fost englezoaică.

– Nu a fost, a recunoscut Leela.

Tatăl ei fusese nerăbdător să facă din marchiza sa un supus britanic, ceea ce ar fi necesitat o licență specială din partea parlamentului. Dar mama refuzase categoric să urmeze această cale. Lady Brandon simțise că obținerea acestei licențe îl va stânjeni pe soțul ei, atrăgând atenția asupra sângelui străin al marchizei sale. În plus, mama ei era o englezoaică în adevăratul sens al cuvântului, de la

Scanned with CamScanner

îmbrăcăminte și maniere, până la stăpânirea perfectă și elegantă a englezei literare.

– Rudele mamei tale locuiesc în corturi? a întrebat doamna Paget.

– Nu, locuiesc în case din piatră. Leela era obișnuită cu acest gen de întrebări. Deși aparent păreau politicoase, erau menite să sublinieze faptul că Leela era diferită. Unele au o curte centrală comună în care dau toate camerele.

Beduinii, păstorii care nu stăteau prea mult într-un singur loc, trăiau în corturi făcute din păr de capră sau din lână de oaie. Cu toate acestea, în orașe și sate, cum ar fi Al-Bireh, unde stăteau unchii, mătușile și verii ei, oamenii locuiau în construcții consolidate. Rudele mamei trăiau în case din piatră de calcar, dar cei mai puțin avuți, precum dragomanul ei, construiau case cu cărămizi făcute din noroi și paie.

– În multe privințe, locuințele nu sunt foarte diferite față de cele obișnuite prin aceste locuri, deși cu siguranță nu sunt la fel de mari ca Lambert Hall, a adăugat Leela.

– Normal, a scos un sunet sceptic mătușa Helene. Sunt sigură că rudele tale locuiesc în case care nu se aseamănă deloc cu ale noastre.

Obrajii Leelei s-au îmbujorat. A ignorat împunsătura bătrânei. Fusese ținta ironiilor și a comentariilor interminabile că este o străină și în trecut, în ciuda faptului că tatăl ei fusese un marchiz. Chiar dacă deținea titlul de contesă, legăturile Leelei cu cei care făceau negoț și culoarea întunecată a pielii erau o certitudine că nu avea să fie niciodată acceptată pe deplin.

A revenit la subiectul care o frământa.

– Sper că Lady Victoria va avea destul timp la dispoziție și nu va lua o decizie pripită.

Celelalte femei au privit-o de parcă i-ar fi crescut brusc două capete. Baroneasa Wallace a clipit.

– Poate că Lady Devon nu știe că ducele de Huntington este *partida* sezonului. Poate avea orice fată dorește. Ar fi o onoare pentru Lady Victoria să fie cea aleasă de Excelența Sa.

Leela și-a ridicat bărbia.

– Înclin să cred că fiica mea vitregă este partida sezonului și orice domn s-ar putea considera a fi cel mai norocos dacă va fi acceptat de ea.

Scanned with CamScanner

– Ce drăguț din partea ta să spui asta. Comentariul rece al mătușii Helene ar fi putut îngheța apele Iordanului. Dar acum, că dragul ei tată a trecut la cele veșnice, rudele ei de *sânge* se vor îngriji de bunăstarea ei.

Abținându-se să-i dea o replică, Leela și-a întors atenția asupra perechilor de dansatori și a observat că ducele părăsise ringul de dans. Tori avea un nou partener, un tip slab care era doar puțin mai înalt decât fata. Avea mișcări stângace, contrastând puternic cu grația naturală a partenerului anterior al lui Tori.

– Cu cine dansează Lady Victoria? a întrebat ea.

– E un nimeni, a răspuns iritată mătușa Helene. Unul dintre angajații ducelui. Secretarul lui, cred. Acum, că șansele Victoriei de a deveni ducesă cresc, ar trebui să fie într-adevăr mai selectivă în alegerile pe care le face.

Leela se săturase de mătușa Helene.

– Scuzați-mă, dar mor de sete. Mă duc să-mi iau niște limonadă.

S-a îndepărtat, ușurată să scape de mătușa Helene și de prietenele ei. A călcat peste covoarele groase pe care servitorii le întinseseră pentru ca invitații să nu-și murdărească pantofii și poalele rochiilor, în cazul doamnelor.

Băuturile răcoritoare se aflau așezate într-un cort alb, amenajat special pentru această ocazie. Mesele lungi, acoperite cu fețe de pânză albe, ofereau o imagine a abundenței: platouri de argint ticsite cu pâine, biscuiți, prăjituri, sendvișuri și piramide de fructe stivuite, inclusiv piersici și caise. Leela a ocolit cafeaua, ceaiul și vinul roșu. S-a gândit să se delecteze cu o băutură cu gheață. Fără a ceda tentației de a lua o băutură foarte rece, s-a întins să-și toarne un pahar de limonadă.

– Permite-mi să te ajut.

Leela a recunoscut imediat vocea profundă, masculină. A simțit cum o trec fiorii când Elliot și-a făcut apariția din spatele ei și a întins mâna după carafă, pentru a-i turna băutura. A avut senzația că un val de căldură îi trece prin tot corpul și și-a amintit de mirosul pielii calde, masculine, înainte ca el să aștearnă precaut distanță între ei.

– Mă descurc, a spus ea cu răceală.

– Sunt convins. La urma urmei, am văzut cât de bine te descurci cu un pumnal. El i-a întins limonada, având mare grijă să nu-și

Scanned with CamScanner

atingă degetele. Privirea lui serioasă a fixat-o pe a ei. Nu ne putem evita la nesfârșit, Leela.

A încercat să-și mențină respirația în timp ce simțea cum inima i se zbătea de parcă ar fi fost călcată de copitele unor caii nărăvași.

– Poate că nu o să reușim, dar putem și e obligatoriu să menținem distanța unul față de celălalt.

De aproape, culoarea bleumarin a fracului îi scotea în evidență albastrul profund al ochilor. Era prima dată când îl privea mai atent de când îi descoperise adevărata identitate. Dintr-odată, el s-a simțit atât de familiar, dar în același timp ca un străin. Era același, dar complet diferit.

La han, avusese un zâmbet relaxat, părul nepieptănat și fusese îmbrăcat în haine uzate. Bărbatul din fața ei era oricum, numai relaxat nu. Stătea nefiresc de drept. Totul despre el vorbea despre reținere – părul strălucitor perfect pieptănat, buzele strânse și îmbrăcămintea scumpă adecvată, croită perfect pe silueta lui masculină.

– Și nu-mi mai spune Leela, a adăugat ea cu o șoaptă tăioasă. Dacă te aude cineva? Trebuie să ai grijă să-mi spui Lady Devon.

– Lady Devon. I-a rostit numele cu o tandrețe studiată. Îmi asum toată responsabilitatea pentru ceea ce s-a întâmplat.

– De parcă asta ar schimba ceva, a spus ea încet, aruncând o privire în direcția celor doi lachei care se apropiaseră de masa cu băuturi răcoritoare. S-a oprit, așteptând până când au umplut o tavă cu pahare de limonadă. Cei doi servitori au plecat cu băuturile, lăsându-i singuri în cort pe Leela și Huntington.

– Comportamentul nostru a fost îngrozitor.

– Nu știam nimic. Altfel...

– Urma să o vizitezi pe femeia cu care intenționezi să te căsătorești. A cuprins-o remușcarea. Măcar dacă i-ai fi rămas fidel Victoriei.

– Nu eram încă logodit, s-a înroșit el. Nici acum nu sunt.

– Este în egală măsură și vina mea.

– Înțeleg de ce s-ar putea să te simți vinovată de ceea ce s-a întâmplat între noi...

– Oare? De ce? Pentru că sunt femeie? O femeie ușoară?

– Cu siguranță nu e vorba despre asta. Avea privirea caldă, iar cuvintele erau rostite pe un ton blând și intim. Nu aș putea să mă gândesc niciodată la tine în felul acesta.

Scanned with CamScanner

Drept răspuns, un val de căldură i-a inundat corpul înainte de a lăsa rapid locul panicii. Nu-i putea permite să-i provoace astfel de senzații. Nu putea fi nimic între ea și Elliot. Fără tandrețe, fără conversații în șoaptă sau priviri aruncate pe furiș. Orice cuvinte, înțelegeri sau gesturi făcute într-un cadru intim erau o trădare față de Tori.

– Ei bine, asta este o ușurare. Ea și-a înăsprit tonul, hotărând să pună o distanță absolut necesară între ei. La urma urmei, nu eu sunt cea care s-a comportat într-un mod dezonorant.

În ochii lui s-a strecurat surpriza.

– Înțeleg că ești supărată.

– Acesta este adevărul.

– Dacă un bărbat m-ar insulta așa, ar fi nevoit să se prezinte în fața mea, cu un pistol, a doua zi dis-de-dimineață.

Ea s-a forțat să-i dea replica.

– Acesta este cu siguranță un mod eficient de a te asigura că nu trebuie să îți asumi nici o responsabilitate.

Chipul i s-a posomorât. Îl provocase. Bun.

– Nu sunt un bărbat căsătorit. Nici măcar nu sunt logodit oficial, a șuierat el cu voce joasă. Este perfect acceptabil ca un domn să se culce cu o femeie în aceste circumstanțe. Nu mă învinovăți dacă ai îndoieli cu privire la rolul jucat de tine. După câte îmi amintesc, în seara aceea nu ai fost chiar o domnișoară inocentă.

Ea a tras aer în piept.

– Ah, tu...

Cuvintele lui au rănit-o profund, lovind-o în plin, ca un val uriaș, lăsând-o fără cuvinte. Ea înțelesese prea bine ceea ce fusese lăsat nespus. Comportamentul lui era perfect acceptabil pentru un bărbat, în timp ce Leela jucase rolul unei ușuratice. Oare acestea erau adevăratele lui sentimente?

Vocea plină de încântare a lui Tori s-a insinuat între ei.

– Iată-te! Delilah, văd că te-ai întâlnit cu ducele.

Leela s-a străduit să-și mențină vocea calmă.

– Desigur.

Privirea lui Tori a trecut de la Leela la duce și înapoi.

– Eu... sper... că v-ați cunoscut mai bine.

Privirea rece a lui Elliot era îndreptată spre Leela.

Scanned with CamScanner

– Într-adevăr. Încep să o cunosc din ce în ce mai bine pe scumpa ta mamă vitregă.

– Te simți bine, Leela? a întrebat Tori. Ești roșie la față. Sper că nu ai făcut din nou febră.

Ea a evitat privirea lui Elliot.

– De fapt, simt că îmi este puțin greață.

– O, nu! a exclamat Tori. Sperasem atât de mult să te simți mai bine. Ai mâncat ceva?

Leela a dat din cap.

– Am mâncat ceva care mi-a căzut greu la stomac.

– Chiar așa? a spus Elliot cu un ton răutăcios.

– Da, a zâmbit Leela forțat, strângând din buze. Nu pot să spun cât de rău îmi pare. Sunt unele mâncăruri care arată deosebit de apetisant, dar după ce îți satisfaci pofta, îți dai seama că nu sunt deloc ceea ce te așteptai să fie.

El i-a întors un zâmbet rece.

– Cunosc foarte, foarte bine sentimentul acesta de regret și dezgust.

Privirea nedumerită a lui Tori a trecut de la duce la Leela.

– Poate că ar trebui să stai puțin întinsă.

Leela nu-și dorea altceva decât să scape. Dar trebuia să țină cont de Edgar. Promisese să participe la petrecerea de mic dejun.

– Nu cred că e cazul, draga mea. Devon a insistat mult să particip.

Tori a luat-o de mână pe Leela.

– Petrecerea va mai continua câteva ore. Cu siguranță, Edgar nu se va supăra dacă te retragi în dormitor ca să te odihnești o jumătate de oră. Nici măcar nu va observa că lipsești.

Leela a strâns mâna tinerei, recunoscătoare pentru șansa de a scăpa.

– Ai dreptate. Mă duc să mă odihnesc, a spus ea și i-a aruncat o privire disprețuitoare lui Elliot. Să sperăm că ducele nu va mai pune întrebări despre mine și nu va mai atrage atenția asupra absenței mele, așa cum a făcut-o cu câteva zile în urmă.

– Acum îmi dau seama ce mare greșeală am făcut.

A făcut o reverență adâncă.

– Poți să fii sigură, Lady Devon, i-a subliniat el în mod ostentativ titulatura oficială, că nu voi pune nici o întrebare legată de persoana dumitale.

Scanned with CamScanner

– Sunteți foarte amabil... Excelența Voastră, s-a bâlbâit Tori. Dacă nu vă... Ne scuzați, o voi însoți pe Leela... înăuntru.

Leela a luat-o de braț pe Tori, lăsându-l pe Elliot în urmă în cort, uitându-se după ele.

– Ei bine, a întrebat Tori când s-au îndepărtat suficient de duce, ce părere ai?

Leela a simțit o apăsare în piept. Fusese în mod intenționat agresivă și irațională. Acum, cu siguranță, Elliot avea să-și îndrepte atenția spre Tori.

– O, nu știu. De-abia l-am cunoscut. În plus, contează părerea *ta*.

– M-am gândit la ceea ce ai spus despre soartă și despre căsătoria cu adevărata iubire.

Leela s-a luminat.

– Serios?

– Poate că Huntington nu este cel care mi-e sortit.

Leela s-a simțit instantaneu mai ușoară. Era ca și cum o mie de îngeri dansau cu bucurie în interiorul ei.

– Chiar crezi asta?

– Ar fi minunat să am un soț cu care să îmi placă să vorbesc. Un domn rafinat, care îmi împărtășește preocupările.

Îngerii din pieptul Leelei se învârteau la unison.

– Ai perfectă dreptate.

– Dar nu sunt chiar atât de sigură.

Dansul s-a oprit.

– Nu?

– Nu, de aceea trebuie să petreci mai mult timp în prezența ducelui.

– *Eu*? Să petrec mai mult timp în compania acelui om? a încercat Leela să-și ascundă surpriza din voce. De ce aș face asta?

– Cine ar putea mai bine decât tine să mă ajute să decid dacă el este cel sortit?

Ar fi preferat mai degrabă să-și scoată cinci dinți deodată.

– O, draga mea, nu pot să hotărăsc eu în locul tău.

– Ești prietena mea cea mai bună și sora mai mare pe care nu am avut-o niciodată. Dacă nu mă pot baza pe tine pentru a mă ajuta cu cea mai importantă alegere din viața mea, pe cine altcineva aș putea?

Scanned with CamScanner

Leela s-a dezumflat.
– Ei bine, dacă ai nevoie de ajutorul meu, cum te-aș putea refuza?
– Exact, a spus Tori fericită.

Scanned with CamScanner

Capitolul 9

– De ce ne trezim atât de devreme?

Leela se străduia să țină pasul cu Tori în timp ce traversau imensa pajiște înverzită de la Lambert Hall. A căscat în timp ce își aranja pălăria. După întâlnirea cu ducele din ziua precedentă, îi dispăruse somnul din nou. Și, ca lucrurile să fie și mai grele, Tori o târâse din pat chiar înainte de ora opt în dimineața aceea.

– Mergem la golf, a anunțat Tori.

– Când spui că noi..., aproape că îi era frică să întrebe, la cine te referi mai exact?

– Tu, eu și ducele de Huntington, a ciripit Tori, cu un zâmbet care-i lumina fața.

Leela s-a abținut să nu strige. Cum reușise să se pună în situația ingrată de a petrece foarte mult timp în compania ducelui? Cel puțin petrecerea de familie era aproape de final. Mai erau doar două zile. Cu siguranță mai putea să reziste atât.

– Cine va mai fi acolo?

– Suntem doar noi trei. O, și poate domnul Foster. El cară crosele Excelenței Sale.

– Există vreun motiv pentru care trebuie să facem acest lucru la o oră atât de nepotrivită? Leela și-a ridicat fustele, supărată că i se umeziseră faldurile rochiei în roua dimineții. Și de ce naiba jucăm golf?

– Pentru că, domnișoară Morocănoasă, Devon a aflat că Excelența Sa este un pasionat de golf. Așa că a aranjat totul.

Leela rezistă dorinței de a-și da ochii peste cap. Dumnezeu știe că Edgar ar alerga fericit chiar și despuiat pe pistele hipodromului de la Newcastle, dacă asta ar garanta o alianță cu ducele.

– Golful nu înseamnă că trebuie să existe și alte elemente esențiale ale jocului? Cum ar fi găuri în pământ în care să arunci bilele?

– Da, Devon a prevăzut totul.

Scanned with CamScanner

Leela a cercetat ochii sclipitori ai fetei, obrajii roz și zâmbetul relaxat.

– De ce ești atât de veselă la ora aceasta atât de matinală?

De obicei, Tori prefera să rămână în pat citind până la micul dejun, pe care acum se părea că din păcate îl vor rata, pentru că trebuia să joace golf cu Elliot la această oră ridicolă.

Leelei i-a trecut un gând prin minte când zâmbetul lui Tori a devenit și mai larg. Dacă judecase greșit profunzimea sentimentelor lui Tori față de duce? Fata părea de fapt dornică de ieșire.

– Ești din ce în ce mai atașată de Excelența Sa?

– O, nu, a asigurat-o Tori. Încă mă înspăimântă.

– Atunci de ce toate aceste zâmbete?

Tori a luat-o de braț pe Leela.

– Pentru că ești aici. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să fiu singură cu el.

Au ocolit un pâlc de copaci, care dădea spre o poiană mare și întinsă, mărginită de dealuri line.

– Așteaptă un moment. Leela s-a oprit. Trăgându-și brațul din strânsoarea lui Tori, s-a uitat fix la fâșia largă de iarbă tunsă, care se întindea în fața lor. Ești sigură că ăsta nu e locul unde odinioară era lunca? Cea cu frumoasele flori sălbatice?

Tori și-a aranjat mănușile de piele micuțe, ca de copil.

– Arată complet diferit cu iarba tăiată, nu-i așa?

Leela s-a uitat neîncrezătoare.

– Cu siguranță că nu este locul de care-mi amintesc.

Acesta fusese odată unul dintre locurile ei preferate de la Lambert Hall și unul dintre peisajele după care tânjea cel mai mult în timpul călătoriilor sale. Florile erau pur și simplu superbe, de culoare galben intens, împrăștiate pe câmpuri, ca și cum cineva le-ar fi aruncat acolo. Florile galbene, amestecate cu margarete albe și violete sălbatice ofereau o imagine spectaculoasă. Apoi mai erau și orhideele, preferatele ei. Doar privind orhideele cu aripi verzi în nuanțe de roz-liliachiu, o făcea fericită. Dar acum...

– Da, prostuțo, este același loc, a spus Tori nerăbdătoare. Ți-am spus că Edgar s-a ocupat de toate. A comandat să fie săpate cinci găuri în mod special, astfel încât ducele să se poată delecta cu sportul său preferat în timpul vizitei. Muncitorii au trudit săptămâni întregi cosind iarba.

Scanned with CamScanner

Leelei nu-i venea să-și creadă ochilor. Frumoasa ei pajiște dispăruse. Era ca și cum cineva mâzgălise ceva peste un tablou de Rembrandt, fără nici un motiv.

– Dar cum... Când?

– Acum câteva săptămâni. Când ducele și-a exprimat pentru prima dată intenția de a mă curta, Devon a început imediat să planifice petrecerea de familie. Vrea ca ducele să se bucure de fiecare moment al șederii sale la noi.

Toate acele frumoase flori și ierburi distruse. Pentru ce? Doar pentru ca Elliot să lovească bile mici, inutile, care să intre în găuri?

– Bună dimineața, doamnelor!

Arătând în formă și odihnit, Elliot s-a apropiat, ducând în mână o crosă din lemn. Purta pantaloni lungi și un sacou din tweed, ajustat formei sale atletice. O lavalieră croită cu măiestrie îi împodobea gâtul. Secretarul său, tânărul care dansase cu Tori la petrecerea de mic dejun, căra restul croselor care aparțineau ducelui.

Fruntea lui Elliot s-a încrețit când a zărit-o pe Leela.

– Lady Devon, ce surpriză plăcută! a spus el încet. Lady Victoria. Sper că nu v-am făcut să ieșiți din casă prea devreme.

– Deloc. Tori a făcut o reverență. Bună dimineața, Excelența Voastră!

Leela a ridicat bărbia.

– Bună dimineața, duce. Ea a rostit printre dinți în mod intenționat cuvântul *duce*, ca și cum ar fi fost o înjurătură. Cu cât stârnea mai multă discordie între ea și Elliot, cu atât era mai bine pentru toți cei implicați.

El și-a mijit privirea, iar ea i-a observat urma de iritare. *Bine.*

– Vă... place terenul, Excelența Voastră? s-a bâlbâit Tori adresându-i întrebarea.

– Da, cu siguranță. Este minunat. Dealurile line și pajiștile largi fac din acest parc un motiv de bucurie a jocului.

Cuvintele lui calme păreau menite să o detensioneze pe tânără.

– Grozav, a mormăit Leela suficient de tare ca să fie auzită.

– Îmi cer scuze, Lady Devon?

Cuvintele lui politicoase aveau un ton aspru.

– Am spus că este grozav, a răspuns ea într-o manieră perfect politicoasă.

Scanned with CamScanner

A privit-o un moment, înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Tori.

– Ești gata să-ți încerci norocul la golf?

– Mă tem că Lady Devon... și cu mine... știm foarte puține despre golf, a reușit să îngaime Tori.

– Puteți să continuați și fără noi, a spus Leela. Nu am vrea să vă încurcăm.

– Lady Devon este atât de grijulie. Dar nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, a aruncat Elliot în aer o minge. Eu și Foster ne-am trezit destul de devreme. Am jucat deja zece găuri.

– O, Doamne! Fața lui Tori s-a înroșit. Am crezut... că urma... să ne întâlnim la opt și jumătate.

– Așa am spus, a liniștit-o el. Doamnele nu fac tot traseul. Am crezut că vom începe cu câteva lovituri.

– De ce nu joacă doamnele tot traseul? a întrebat Leela.

– Pur și simplu nu joacă, a ridicat el din umeri. Nu m-am gândit prea mult la motiv. În primul rând, presupun, pentru că încercarea de a lovi crosa ar fi dificilă, având în vedere limitările pe care vi le impune îmbrăcămintea.

Leela nu a putut veni cu un contraargument. Strictețea privind îmbrăcămintea a fost motivul pentru care îmbrăca *shirwal* sub rochie când călărea. Pantalonii largi, legați în talie cu un cordon și cu o tăietură conică spre glezna, îi permiteau să călărească fără să-și expună picioarele.

– Cine dorește să încerce prima? a întrebat el.

Leela a împins-o ușor pe Tori înainte.

– Lady Victoria ar trebui să fie prima.

Tori a înaintat, cu bărbia căzută, expresie a timidității.

– O să fac tot ce pot.

– Nici nu cer altceva.

El i-a oferit brațul și a condus-o la prima gaură. Leela l-a urmat pe Foster fără tragere de inimă.

– A, am ajuns, a observat Elliot și s-a oprit la câțiva metri distanță de un deal lin, aflat lângă un pâlc de copaci. A întins o mână în spatele lui. Crosa, Foster.

Secretarul a făcut un pas înainte pentru a lua crosa sculptată manual de la duce, înlocuind-o cu alta, plată în partea de jos. Curioasă,

Scanned with CamScanner

Leela a înaintat pentru a arunca o privire la gaura de zece centimetri care fusese săpată în pământ.

– Nu este foarte adâncă, a observat ea.

– Nu, este doar la vreo zece centimetri adâncime.

Întorcându-se, a făcut aproximativ opt pași de la gaură și s-a oprit. El a îndemnat-o pe Tori să i se alăture, oferindu-i instrucțiuni despre cum trebuia să lovească mingea în gaură.

– Pentru a controla mingea, trebuie mai degrabă să o împingi decât să o lovești, i-a demonstrat el în timp ce vorbea, cu brațele lungi aranjate în mod expert pe crosă. Jacheta pe care o purta sublinia lățimea umerilor, iar pantalonii, lungimea picioarelor puternice. Înclină-te în față, așa.

A lovit ușor mingea cu lățimea crosei.

– Odată ce ai lovit, nu ridica vârful crosei. Ține-o în jos. Chiar și mingea părea să nu poată rezista voinței ducelui. S-a rostogolit cu putere direct în gaură.

Tori a luat emoționată crosa. Elliot a avut răbdare cu ea, sfătuind-o cu privire la poziția ei. Prima oară, ea a ratat mingea complet. Dar apoi mișcările i s-au îmbunătățit. Uneori lovea mingea prea scurt. Însă, nu după mult timp, a lovit cu succes mingea în gaură, din trei încercări.

Leela nu s-a putut abține să nu remarce răbdarea și atitudinea încurajatoare a lui Elliot față de Tori, pe tot parcursul lecției. Era blând cu ea, chiar amabil. Poate că o iubea pe fată.

Spre consternarea Leelei, gelozia a lovit-o din plin. A ignorat senzația neplăcută, reprimând-o. Evident, nu gândea clar. Nu exista altă explicație. Doar dacă nu era decât o persoană extrem de rea. Doar o persoană rea ar simți o atracție pentru pretendentul fiicei sale vitrege. Acesta era un sentiment dezgustător, demn de dispreț.

– Pot să încerc... să lovesc foarte tare...? Doar de data asta? l-a întrebat Tori pe duce.

El a zâmbit când i-a simțit entuziasmul.

– Cum dorești.

I-a arătat cum să balanseze crosa. Chiar dacă din pricina rochiei nu reușise să execute întreaga rotație, pentru a realiza o lovitură corectă, a izbutit totuși să lovească destul de bine mingea. Aceasta a zburat la aproximativ cinci metri de sol înainte de a sări peste gazon, lovitura propulsând mingea în pădure.

Scanned with CamScanner

– O, nu! și-a acoperit Tori gura. Am ratat.

– Deloc, a spus Elliot. Foster va recupera mingea.

Secretarul său alerga deja spre pădure, înainte ca ducele să-și poată termina propoziția.

– Te poți rătăci în pădurile astea, observă Tori tulburată. S-ar putea să nu vadă groapa imensă de lângă stejarul cel mare. Este o groapă destul de adâncă. Ar putea să cadă. Ar putea să se rătăcească.

– Această pădure este un loc în care te poți rătăci destul de ușor, i-a confirmat Leela ducelui. Ea învățase asta chiar pe pielea ei, când, la scurt timp după căsătorie, decisese să exploreze noul cămin. Cum nu apăruse la prânz, Douglas îi trimisese pe toți ai casei, cu excepția mătușii Helene, să o caute. Din păcate, Edgar fusese cel care o găsise. Înainte să se arate și să o conducă acasă, o umilise plin de cruzime, scoțând sunete înspăimântătoare, imitând tot felul de animale.

– Mă duc să mă asigur că domnul Foster nu s-a rătăcit, i-a dat Tori crosa lui Elliot.

Leela a privit-o pe Tori cum se grăbește spre copaci. Îi atrăsese atenția faptul că fata nu se bâlbâise în timpul ultimelor două schimburi de replici cu ducele.

Elliot s-a încruntat, urmărind-o cu privirea.

– Cu siguranță nu se cade ca Lady Victoria să-l salveze pe Foster. În calitatea mea de gentleman, ar trebui ca eu să fiu cel care o face, dacă ar fi necesar.

– Gândește-te cât de jenant ar fi dacă te rătăcești și Victoria ar fi nevoită să te salveze și pe tine.

– E absurd. Cu siguranță situația nu poate fi chiar atât de rea.

Leela a ridicat ușor din umeri.

Elliot i-a cercetat chipul.

– Te-ai mai pierdut în pădurile alea?

– Ce legătură are cu asta?

Ochii i-au sclipit.

– Te-ai pierdut, nu-i așa?

– De ce ți se pare atât de amuzant?

– Pentru că ai călătorit singură prin lume, dar cumva ai reușit să te rătăcești pe propria proprietate.

– Aveam șaptesprezece ani, eram doar o copilă. Și m-am învârtit puțin, asta a fost tot.

Scanned with CamScanner

El a cercetat pădurea. Nu era nici un semn nici dinspre Tori, nici din partea domnului Foster. A ridicat crosa.

– Ai vrea să încerci cât stăm și așteptăm?

Leela a vrut să-l refuze. Cu cât avea mai puțin contact cu el, cu atât era mai bine. Dar curiozitatea a triumfat în fața precauției.

El i-a întins crosa.

– Acum, stai cu picioarele ușor depărtate.

Ea și-a poziționat picioarele.

– Așa?

– Ei bine, nu pot să îți văd picioarele, dar sunt sigur că este bine.

S-a aplecat asupra ei, arătându-i cum să țină crosa.

– Ține mânerul așa, i-a așezat el degetele. A refuzat să se gândească la fiorul care a străbătut-o la atingerea lui, chiar dacă purta mănuși. Ține ușor mânerul, cu ambele mâini, a murmurat el.

Mirosea a transpirație din cauza efortului și emana masculinitate. Căldura trupului său se amesteca cu a ei. Voia să-și așeze capul pe pieptul lui, să închidă ochii și să savureze senzația de a fi atât de aproape de el.

Tulburată, ea a lovit mingea, o lovitură fără ritm și inexactă și a dat drumul la crosă înainte de a țâșni practic de lângă el.

– Iată... Am încercat.

Cu o expresie neîncrezătoare, a privit mingea lovită doar la jumătate de metru distanță.

– Nu a fost o lovitură prea bună. Vrei să mai încerci?

– Nu, a răspuns Leela aproape înainte ca el să-și termine întrebarea. Trebuia să stea cât mai departe de el. Golful nu este chiar atât de interesant.

– Am înțeles. El s-a oprit. Am fost surprins să te văd azi-dimineață. Mă așteptam ca Lady Victoria să vină singură. Însoțită de servitoare, desigur.

– Crede-mă, nu a fost ideea mea. Victoria are tendința să creadă că ar trebui să te cunosc mai bine pentru a o ajuta să decidă dacă acceptă propunerea ta.

Sprâncenele i s-au lăsat, acoperindu-i privirea.

– Există posibilitatea ca ea să nu fie de acord să se căsătorească cu mine?

– Ești atât de arogant, încât să presupui că toate femeile vor cădea la picioarele tale doar dacă pocnești din degete?

Scanned with CamScanner

Ochii lui au sclipit.

– Ei bine, a existat cineva, o femeie care ulterior şi-a schimbat total atitudinea faţă de mine, şi care mi-a spus recent că sunt la fel de frumos ca luna.

Inima ei s-a oprit o secundă.

– Nu face asta.

– Ce anume?

– Să vorbeşti aşa, a şuierat ea, cu ochii îndreptându-se spre pădure pentru a se asigura că erau încă singuri. Ce s-a întâmplat la han este suficient de imoral fără ca tu să-mi aminteşti mereu de asta.

– Faptul că tu îţi negi propriile sentimente nu înseamnă că acele lucruri nu s-au întâmplat.

– Sentimente? i-au tremurat Leelei mâinile. Cine a spus ceva despre sentimente? O singură noapte de dragoste era un lucru, dar eventualitatea unei afecţiuni reale între ei era cu totul altceva. Asta ar fi fost cu adevărat o *fatheeha*. Să lămurim lucrurile, a continuat ea. Cea mai însemnată emoţie de care am reuşit să mă vindec după seara aceea a fost singurătatea. După doi ani de peregrinări, m-ai făcut să mă simt mai puţin singură.

Privirea serioasă a lui Elliot a căutat-o pe a ei.

– Amândoi ne dorim ca situaţia noastră să fie atât de simplă, dar nu este aşa.

– Cu siguranţă aşa este. Orice bărbat ar fi procedat exact la fel cum ai făcut-o tu în seara aceea.

– Se pare că am ajuns la timp pentru micul dejun! s-a auzit vocea sacadată a lui Tori, care i-a adus la realitate. Ea şi domnul Foster ieşiseră din pădure gâfâind, cu feţele roşii. Mor de foame.

– Draga mea, nu cred că vom ajunge înapoi la reşedinţă la timp pentru a servi micul dejun, a spus Leela.

– Nu este nevoie, a spus Tori. Se pare că micul dejun... a venit la noi.

Ducele s-a uitat peste umărul Leelei.

– Te-ai încadrat perfect, Lady Victoria, a observat el şi a făcut un semn către cineva aflat în spatele Leelei. Aşezaţi-le acolo, dacă nu vă deranjează.

Leela s-a întors pentru a da cu ochii de o duzină de servitori, care aduceau cărucioare pline cu tot ce era necesar pentru o masă în aer liber. Servitorii a instalat repede o masă, acoperind-o cu faţă

Scanned with CamScanner

de masă, argintărie și cristaluri. Apoi au ticsit-o cu pâini, brioșe dulci, brânzeturi, fructe și gemuri.

– Ce frumos! a bătut Tori din palme. Ați... aranjat asta, Excelența Voastră?

– Da, m-am gândit că ți-ar plăcea să iei micul dejun aici, la iarbă verde, a spus el, apoi privirea i s-a îndreptat spre secretarul său. Te-ai pierdut în pădure, Foster?

Tânărul i-a aruncat stăpânului o privire jenată.

– Nu-mi place să spun asta, Excelența Voastră, dar am fost pe aproape. Îi sunt recunoscător lui milady.

Tori a chicotit.

– Am făcut bine că m-am dus după el.

– Într-adevăr, s-a uitat ducele la Foster. Poți să te întorci în casă.

– Da, Excelența Voastră.

Tânărul s-a dus să adune crosele ducelui.

– Ar trebui să plec și eu, a intervenit Leela repede. O s-o trimit pe servitoarea lui Tori înapoi pentru a-i fi însoțitoare.

Trebuia să scape, să-și redobândească o fărâmă de autocontrol.

– O, nu! a protestat Tori. Trebuie să stai cu noi la micul dejun.

– Servitorii sunt aici pentru a vă servi, a spus Leela fără să privească în direcția lui Huntington. O voi trimite pe slujnica ta.

– O, te rog, spune-mi că mai stai, a implorat-o Tori. Nu credeți că ar trebui să ni se alăture, Excelență?

– Cred că am deranjat-o destul de mult pe Lady Devon, a răspuns ducele, fără să-i arunce Leelei vreo privire. A înșfăcat un ciorchine de strugure de pe masa încărcată cu mâncare. Și eu, unul, nu am de gând să mă plâng că am ocazia să petrec mai mult timp cu tine, Lady Victoria.

Tori s-a înroșit și Leela i-a observat panica din privire. Dar, de data aceasta, Leela nu a putut interveni să o salveze pe tânără.

– Poftă bună!

În timp ce traversa câmpurile golașe unde prețioasele ei flori sălbatice crescuseră odată, Leela a jurat să nu mai rămână singură cu Huntington. Așa trebuie să se gândească întotdeauna la el, ca la ducele de Huntington și nu ca la Elliot Townsend, omul cu care avusese o relație intimă la Lebăda neagră. *Hamar* încă mai credea că între el și Leela rămăseseră treburi neterminate. Nu era preocupată de

Scanned with CamScanner

sentimentele lui Huntington. Nici de ale ei. Nici unul dintre ei nu-şi putea permite să fie afectat din cauza emoţiilor de orice natură.

Avea să plece în curând. Petrecerea de familie urma să se încheie peste două zile. Odată ce oaspeţii aveau să plece, Devon, mătuşa Helene şi Victoria plănuiau să rămână la Lambert Hall timp de două săptămâni înainte de a se întoarce la Londra pentru balul de logodnă. Leela intenţiona să rămână cu ei.

Atâta timp cât era departe de Londra, nu exista nici o şansă de a se întâlni cu Huntington. Fără discuţii intime şi fără explorarea sentimentelor. Aceasta era o situaţie în care trebuia să strângă din dinţi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 10

– Poate că ar trebui să discutăm despre încheierea căsătoriei după ce restul oaspeților vor pleca, i-a spus contele de Devon încet lui Hunt.

– L-am instruit pe avocatul meu să întocmească hârtiile înainte să plec din Londra. Hunt a sorbit din paharul de vin de porto cu ochii ațintiți pe intrarea în salon. La întoarcerea noastră la Londra, mă voi asigura că totul este în regulă. Documentele vor fi trimise când ajungeți în oraș.

Fața lui Devon strălucea de satisfacție.

– Excelent.

Se adunaseră în salon pentru a bea ceva înainte de cină. Salonul era o încăpere cu tavan înalt, cu pereții acoperiți cu mătase de damasc verde pal. Scaune și canapele tapițate în auriu se asortau cu pereții și flancau imensul șemineu din piatră albă, sculptată.

Hunt l-a studiat pe fiul vitreg al Leelei. Nu avea o părere prea bună despre Devon. Bărbatul era curtenitor, ospitalier și își păstra o reputație decentă. Domeniul său părea să fie înfloritor, iar finanțele sale destul de solide. Cu alte cuvinte, nu exista nici un indiciu de scandal sau comportament lipsit de decență, un argument important atunci când venea vorba despre asocierea numelui său cu cel al unei alte familii nobiliare.

Oaspeții casei s-au strâns în grupuri mici de-a lungul salonului, cu excepția lui Foster, care stătea într-un colț, într-o jachetă, care era total nepotrivită pentru cină. După plecarea bruscă a lui Griff, mătușa lui Devon îl obligase pe secretarul lui Hunt să participe în locul acestuia. Vicontele plecase pe neașteptate la Londra în dimineața aceea, iar Lady Helene trebuia să fie sigură că numărul de bărbați și de femei care luau loc la masă era egal.

Hunt și Devon erau despărțiți de ceilalți de o fereastră largă, care dădea spre grădinile vaste, îngrijite impecabil. Aproape toată lumea

Scanned with CamScanner

avusese grijă să ajungă înaintea ducelui, ca un respect față de rangul acestuia. Cu toate acestea, Leela și Lady Victoria nu își făcuseră încă apariția.

Nu o văzuse pe Leela de la întâlnirea de ieri-dimineață, de pe terenul de golf. În seara precedentă, Devon organizase un turneu de jocuri de cărți, exclusiv pentru bărbați. Luaseră masa singuri, iar lacheii îi serviseră în sala de jocuri, în timpul unei pauze.

Nu se putea abține să nu se gândească la Leela. Se comportase intenționat urât față de el. Repetase în minte cuvintele spuse de ea, iar și iar. Ea susținuse că noaptea la Black Swan nu însemnase nimic pentru ea, că îi servise drept consolare fizică pentru a-i ușura singurătatea. Ar fi fost mai simplu dacă acest lucru ar fi fost adevărat, dar Hunt știa că nu era așa.

Nu putea desluși cu adevărat ce sentimente aveau unul pentru celălalt, dar știa că acestea nu se potriveau cu nici una dintre micile categorii ordonate, care îi plăceau atât de mult. Știa, de asemenea, că nu merita furia Leelei. Cu siguranță că nu o forțase în nici un fel.

Majordomul s-a apropiat și a murmurat ceva în urechea lui Devon înainte de a se îndepărta.

– Masa este gata, l-a informat Devon pe Hunt. Din păcate, soția răposatului meu tată nu a apărut încă.

Devon neglijase să menționeze că și sora lui lipsea. Ca și când l-ar fi auzit, ușile duble din mahon s-au deschis, iar Leela și Lady Victoria și-au făcut apariția din spatele lor.

Oricât de mult ar fi vrut să nu se uite la Leela, nu a reușit. A simțit un gol în stomac. A recunoscut senzația. Era aceeași atracție irezistibilă pe care o simțise atunci când o privise prima dată la Black Swan. Disperat, Hunt se convinsese pe jumătate că atracția dintre ei era o anomalie, o senzație unică după o seară tumultuoasă.

Dar, indiferent de cât de mânioasă fusese ieri și cu o zi înainte, Hunt încă o dorea. Foarte tare. Corpul lui tânjea după ea. Era ca o forță viscerală asupra căreia nu avea control. Nu numai că dorința sa de a o avea pe Leela rămăsese la fel de vie ca întotdeauna, dar era chiar mai intensă. Ce dezastru! Rochia ei strălucitoare din mătase violet îi punea în evidență pielea măslinie. Ochii ei, mari și întunecați, l-au făcut să-și dorească să descopere secretele ascunse în acele adâncuri impenetrabile. Voia să o cunoască, să se deschidă

Scanned with CamScanner

doar pentru ea, așa cum nu simțise pentru nici o femeie înaintea ei, cu o disperare care îi tăia respirația. Nu își dorise niciodată nimic atât de mult.

– A, iată-te! Devon s-a îndreptat spre Lady Victoria și i-a luat mândru ambele mâini în ale lui. Arăți minunat, draga mea.

Hunt l-a urmat, abia reușind să-și ia ochii de la Leela.

– Sunt de acord, a spus el galant. Lady Victoria este o apariție în această seară. Purta o rochie albă care-i scotea în evidență gâtul subțire și silueta diafană. Cu toate acestea, alături de voluptuoasa siluetă feminină a Leelei, Lady Victoria arăta exact ceea ce era: o fată tânără.

Leela a privit în orice altă direcție decât în cea a lui Hunt. Din păcate, eticheta îi cerea acestuia să i se adreseze.

– Doamna Devon arată de asemenea superb.

Ea s-a prefăcut că îl privește, dar privirea ei s-a fixat mai degrabă pe sprâncene decât pe ochii lui.

– Excelența Sa arată de asemenea foarte bine.

Au fost salvați de la alte replici politicoase de Devon, care i-a chemat pe oaspeți la masă.

– Mergem?

Așa cum procedase și în serile anterioare, Devon i-a oferit brațul baronesei Wallace.

Hunt s-a oprit. Protocolul cerea ca gazda să o însoțească la cină pe doamna cea mai înaltă în rang. Cu toate acestea, Devon nu o luase pe Leela. Asta ar fi indicat că, în calitate de contesă de Devon, ea ar fi avut rolul de gazdă. Hunt a simțit că se albește la față. În calitatea lui de gentleman cu cel mai înalt rang din toată încăperea, îi revenea datoria de a o însoți pe amfitrioană la cină.

S-a uitat imediat la Leela. În schimb, ea a ridicat din sprâncene, părând să nu știe sau cel puțin să nu-i pese de dilema lui. Și-a adunat forțele. Nu putea face nimic altceva decât ceea ce avea de gând să facă. I-a oferit brațul.

– Lady Devon.

Ochii Leelei s-au mărit. A văzut-o rezistând impulsului firesc de a face un pas înapoi, de a pune distanță între ei. Nu s-a mișcat. Hunt se simțea ca naiba, așteptând cu cotul ridicat. Ar fi îndrăznit să-l refuze? Un murmur s-a auzit din partea invitaților, înghețându-i sângele în vene. Cu siguranță că ea nu ar face o scenă.

Scanned with CamScanner

Bârfele privind refuzul contesei de Devon de a-i face onoarea să-l însoțească la masă ar ajunge, fără îndoială, până la Londra. Și bârfele ar specula cu bucurie în legătură cu ceea ce făcuse ducele de Huntington pentru a avea parte de acest refuz.

La urma urmei, seamănă cu fratele său, ar spune ei. Hunt își petrecuse ultimii patru ani încercând să șteargă daunele pe care le făcuse Phillip. Fusese un model de conduită, dând dovadă de un comportament impecabil, fără urmă de reproș. Muncise din greu pentru a achita numeroasele datorii ale fratelui său și pentru a umple din nou vistieria ducatului. Toate acele eforturi de a arăta societății că nu era fratele său, și nici vreunul dintre ducii de Townsend, predecesorii lui, s-ar fi năruit dacă Leela l-ar fi refuzat în public.

Undeva în marea de chipuri, Hunt a observat privirea șocată a lui Lady Helene. Dar apoi a simțit o atingere ușoară pe braț.

– Excelența Voastră, a articulat Leela, care stătea lângă el, privirea ei sigură întâlnind în cele din urmă privirea lui șovăielnică. Și-a fixat degetele în adâncitura cotului său. Mergem?

– Da, a spus el și sentimentul de ușurare l-a făcut să-și simtă picioarele grele. Pe aici.

Oaspeții s-au aliniat în spatele lor, în timp ce își croiau drum spre cină. Salonul era un spațiu generos, lung și îngust, cu pereți de culoare mov-deschis, tencuială albă și scaune din mahon solid cu spătare cu un model ca o fundă.

Hunt a observat surpriza lui Devon imediat ce a intrat cu Leela de braț. Contele stătea la un capăt al mesei îmbelșugate. Lady Helene l-a urmat, însoțită de domnul Paget.

Hunt a condus-o pe Leela în capul mesei, vizavi de Devon. A simțit presiunea pe brațului. S-a uitat nedumerit la Leela. Maxilarul îi era tensionat, dar nu a scos un cuvânt. A așezat-o pe scaunul amfitrioanei, observând culoarea intensă care-i acoperea obrajii. Ceilalți oaspeți s-au așezat rapid, cu excepția lui Lady Helene, care a studiat masa cu o expresie tulburată pe față, înainte de a alege în cele din urmă să stea aproape de strănepotul ei, la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

Hunt s-a așezat cu reticență în dreapta Leelei. Rangul său dicta că locul său era alături de gazdă. Urma să fie o seară grea. Nu era un semn bun nici faptul că atât Devon, cât și bătrâna doamnă continuau să arunce priviri pe furiș, spre scaunele lor.

Scanned with CamScanner

– La cine naiba se uită așa? a întrebat el încet.

– La tine, a răspuns Leela în barbă. Cu un zâmbet senin, a încuviințat din cap în timp ce domnul Paget s-a așezat pe locul din stânga ei. Și la mine.

Inima i-a luat-o razna.

– De ce? Cu siguranță nu bănuiesc...

– Ce mai faceți, sir? l-a întrebat ea pe domnul Paget. A trecut destul de mult timp de când nu ne-am văzut.

– Poftim? a întrebat Paget cu voce tare.

– Sper că sunteți sănătos?

– Va trebui să vorbești mai tare, milady, i-a făcut Paget semn spre ureche. Infecție. Primăvara trecută. Nu aud nimic cu urechea dreaptă.

Aceea era urechea cea mai apropiată de Leela.

– O! a articulat ea și zâmbetul i s-a șters. Îmi pare rău să aud asta.

Paget a zâmbit în gol și a încuviințat din cap, având în mod clar probleme în a-i desluși cuvintele și s-a întors să vorbească cu doamna aflată pe partea cealaltă, unde era urechea lui sănătoasă.

Leela s-a uitat peste masă, în timp ce oaspeții se așezau. I-a făcut semn lui Lady Victoria să li se alăture în capătul mesei. Fata se îndrepta deja spre ei când a observat că Foster stătea în picioare și părea complet pierdut. Cu o expresie amabilă pe chip, Lady Victoria l-a îndrumat pe Foster către un loc din mijlocul mesei. A ezitat un moment înainte de a se așeza lângă tânăr.

Leela a scos un geamăt, pur și simplu.

– Ce face? Cu siguranță nu ne lasă singuri aici.

Dacă Hunt nu ar fi fost atât de deranjat de încercările disperate ale Leelei de a evita să-i vorbească, s-ar fi amuzat.

– Nu suntem singuri, a spus el nerăbdător. De ce se tot holbează la noi Devon și mătușa lui?

Lachei îmbrăcați în livrea, în nuanțe de burgund și auriu, au adus primul fel, pește și supă. Leela l-a chemat pe unul dintre ei cu o mișcare ușoară a mâinii și i-a șoptit ceva la ureche.

Privirea lui Hunt i-a observat mâna. Purta inele pe trei dintre degetele ei lungi și subțiri, făcute din aur, cu modele complicate, care scânteiau când gesticula. Degetele acelea îl atinseseră în zone intime. A închis ochii, amintindu-și cum Leela îl mângâiase, cu degetele înfipte în spate în timp ce atingea punctul culminant. Apoi

Scanned with CamScanner

cum l-au mângâiat ușor pe piept în timp ce o ținea, dulce și caldă, în brațe. Corpul i-a fost străbătut de un fior.

– Vin pentru doamna Paget, i-a comandat Leela lacheului. Oricum, domnul Paget preferă vinul de Porto.

Hunt s-a forțat să se concentreze.

– De unde știi asta?

– Am fost stăpâna casei aici timp de câțiva ani, a spus ea cu răceală, evitând totuși să se uite direct la el. Domnul și doamna Paget erau oaspeți obișnuiți ai casei.

– Câți ani? s-a interesat el. Nu o mai întrebase acest lucru până atunci. Cât timp ai fost căsătorită?

– Șapte ani. I-a aruncat unui lacheu, care stătea lângă bufet, o privire plină de înțeles. Acesta s-a îndreptat imediat pentru a reîmprospăta o parte din băuturile oaspeților.

– Se pare că ai ținut bine frâiele.

Ea a luat lingura și a scufundat-o în supa cremă de culoare albă din fața ei.

– Mama mea m-a învățat cum să conduc o casă de aristocrați. Am vrut ca Douglas și oaspeții lui să se simtă bine.

– Ai vrea să-mi spui și mie de ce continuă Devon să se holbeze la noi? Hunt și-a înfrânat impulsul de a-și slăbi lavaliera. Și pot să simt și pumnalele din privirea lui Lady Helene.

– Pentru că sunt așezată pe locul rezervat amfitrioanei petrecerii.

– Și?

– Chiar așa? a lăsat ea jos lingura. Trebuie să-ți explic totul?

– Se pare că da, trebuie.

– Cine a stat pe acest scaun când am lipsit de la cină?

– Am însoțit-o pe Lady Helene în sala de mese. Și-a luat furculița și și-a tăiat calcanul din farfurie. S-a comportat ca o gazdă.

– Exact, și-a păstrat ea o expresie liniștită, în ciuda faptului că baroneasa Wallace, prietena cea mai apropiată a bătrânei mătuși, privea încruntată în direcția lor.

– Nu m-am prins.

– În viziunea lui Devon, mătușa Helene este amfitrioana.

– Atunci de ce naiba nu te-a însoțit Devon? a vrut el să știe. Ești doamna cu rangul cel mai înalt de aici.

Ea și-a netezit șervetul de pânză.

– Ai atât de multe de învățat.

Scanned with CamScanner

El a luat o înghiţitură de peşte. Sosul alb de homar era delicios.

– Poate că ar trebui să mă înveţi tu.

– Mă îndoiesc că este posibil.

– Te rog, încearcă, a insistat el. Femeia era la fel de enervantă, pe cât era de irezistibilă. Dacă nu îţi este prea greu.

– Foarte bine, a răsuflat ea enervată. După ce prima soţie a răposatului meu soţ a murit, mătuşa Helene a preluat rolul de gazdă la Lambert Hall, pentru multă vreme. Şi apoi am apărut eu, un nimeni, în vârstă de doar şaptesprezece ani...

– Fiica unui marchiz nu este un nimeni.

– Tatăl meu nu era un nobil obişnuit. Rareori s-a amestecat cu cei din înalta societate şi a fost considerat nebun pentru că s-a căsătorit cu mama mea, o femeie provenită din clasa inferioară.

– Continuă.

Nu-şi putea imagina că ar exista chiar şi o singură persoană care să o considere pe o femeie atât de remarcabilă precum Leela o persoană inferioară.

– Lady Helene nu a fost fericită să se trezească uzurpată de fiica Marchizului Nebun şi a nevestei sale, care se trăgea din familia unui negustor străin. Imediat ce Douglas a murit, Edgar a repus-o pe Helene în drepturile firești, de stăpână peste Lambert Hall, aşa cum au considerat ei că ar fi fost normal.

– Ce fel de supă este asta? a intervenit Paget cu voce tare.

Când Leela s-a întors pentru a-i răspunde bărbatului mai în vârstă, Hunt a întins mâna după paharul de vin. Menţionarea cuvântului *nebun* îi răscolise memoria. Şi-a amintit vag că tatăl său vorbise despre infamul Marchiz Nebun care se căsătorise cu o femeie străină, de origine inferioară.

Ar fi trebuit să se culce cu ea, nu să se însoare cu ea, îi spusese tatăl lui. *Unele femei sunt făcute doar pentru a ne distra. Nu poţi face o ducesă dintr-o negustoreasă. Ţine minte asta, fiule. Să nu uiţi de îndatoririle tale.*

Tatăl său nu s-a deranjat să adauge şi „spre deosebire de fratele tău". Nu fusese nevoie. Încă din copilărie, Hunt îşi promisese că nu avea să semene niciodată cu Phillip. În deceniul scurs între naşterea moştenitorului ducelui şi a lui Hunt, fiul său cel mai mic, au mai existat doi bebeluşi, care au murit la naştere, ambii băieţi. Primele amintiri din copilărie ale lui Hunt includeau şi certurile nesfârşite

Scanned with CamScanner

ale părinților săi cu privire la comportamentul libertin al lui Phillip, din ce în ce mai greu de trecut cu vederea. *Poate că nu poate fi ajutat, spusese mama lui cu lacrimi în ochi. Ce se întâmplă dacă blestemul Townsend este real și această generație este cu adevărat pierdută?*

Hotărât să nu răscolească amintiri neplăcute, Hunt a lăsat trecutul deoparte și și-a întins mâna spre paharul de vin. În timp ce bea, privirea lui a plutit spre locul în care Foster și Lady Victoria discutau liniștiți.

– Fără îndoială că vorbesc despre cărți, a spus Leela.

– Poftim? a întrebat el. A văzut că recâștigase în cele din urmă atenția Leelei. Vorbești cu mine?

– Cui altcuiva m-aș mai putea adresa?

– De unde să știu? a ridicat el din umeri. Pari extrem de hotărâtă să vorbești cu toată lumea, cu excepția mea.

Ea a închis ochii. I s-a părut că o aude numărând cu voce scăzută. Și-a ridicat pleoapele, clipind.

– După cum spuneam, Victoria mi-a spus că domnul Foster al tău este un cititor pasionat, aproape ca ea.

– I-am surprins discutând despre acea carte de călătorie pe care ți-am menționat-o.

– Ce carte? Îl privea plină de interes pentru prima dată în cursul acestei seri. *Călătorii în Arabia*?

– Da, a aprobat el, luând și ultima bucățică de pește.

Leela s-a oprit.

– Și care a fost opinia Victoriei?

– Extraordinară. La fel ca a lui Foster, a completat el. Pe Hunt nu-l deranja că purtau una dintre acele conversații politicoase și plictisitoare pe care, în mod normal, le detesta. Cel puțin Leelei nu-i era indiferentă prezența lui. Lady Victoria a menționat că așteaptă cu nerăbdare următorul volum, care ar trebui să apară luna viitoare.

– Peste două luni, l-a corectat ea.

– Ești sigură? a privit-o el. Văd că și tu ești o admiratoare.

Ea și-a studiat supa.

– Am auzit și eu de ea.

Lacheii au venit să debaraseze masa. Într-un mod rapid și eficient, au îndepărtat fața de masă albă și au înlocuit-o cu una curată, înainte de a aduce următorul fel. Apoi au servit diverse sortimente de carne, inclusiv prepelițe trase în unt, plăcinte cu vânat

Scanned with CamScanner

și carne de vită înăbușită într-un sos bogat de smântână. Lacheii au încercuit masa, aducând legume în timp ce oaspeții se serveau singuri cu carne.

Hunt era pe cale să-i spună Leelei că Lady Victoria se oferise cu amabilitate să-i împrumute lui Foster un exemplar, dar ea s-a întors să-l întrețină pe domnul Paget. Hunt s-a mirat că prefera să vorbească mai degrabă cu un bărbat care nu o putea auzi, decât cu el.

Ca răspuns, și-a petrecut următoarea oră conversând cu doamna așezată lângă el. Vinul curgea liber, alimentând discuțiile oaspeților. Râsete izbucniseră la capătul opus al mesei. Unul dintre prietenii lui Devon îi întreținea pe majoritatea oaspeților, delectându-i cu povești amuzante despre ultimele sale călătorii. Felurile de mâncare au apărut și au dispărut până când, în cele din urmă, a venit momentul desertului, iar Leela și-a întors atenția spre Hunt.

Ea a mușcat dintr-o căpșună de seră, atrăgându-i atenția asupra gurii ei. Buza ei inferioară și plină se pătase de zeama roșie a fructului. Și-a înăbușit dorința de a-i șterge sucul cu buricul degetului mare. Sau cu propria sa limbă. Limba ei roz a făcut asta în locul lui. Gura aceea îl sărutase înfometată, îi supsese pielea sensibilă de pe gât, făcându-l să înnebunească de dorință. Pielea i s-a încălzit. Bărbăția lui a devenit grea.

– Poate că dacă te-ai obosi să petreci mai mult timp cu Lady Victoria, i-a spus Leela, și-ar împărtăși pasiunile ei cu tine, mai degrabă decât cu secretarul tău.

– Poftim?

El a încercat să se concentreze să nu atingă orgasmul chiar acolo, la cină.

– Lady Victoria? a repetat ea cuvintele încet și apăsat. De parcă ar fi fost vreun prostănac. Ar trebui să faci un efort.

Hunt ajunsese la capătul răbdării. Îi venea să se suie de pereți. Tăcerea nu era o opțiune. Întorcându-se spre Leela, a spus:

– Este dificil.

– Ce este dificil? s-a aplecat ea mai aproape, să-l audă.

Mirosul ei, cald, feminin și ușor, a ajuns la el, provocându-i simțurile. A inspirat, dornic să tragă acea căldură dulce în plămâni.

– Dacă intenționezi să te căsătorești cu fata, a spus ea repede, ar trebui să te preocupi mai mult și să-ți faci timp pentru a o cunoaște mai bine. Și acum ți-ai epuizat timpul.

Scanned with CamScanner

– Eu mi-am epuizat timpul? s-a încruntat el. De ce?

– Petrecerea se încheie mâine. Toți oaspeții vor pleca.

– Oaspeții, se prea poate, dar nu eu.

– Poftim? l-a țintuit ea cu privirea.

– Rămân în continuare. Am planificat de mult să rămân la Lambert Hall până ne întoarcem cu toții la Londra pentru bal.

– Glumești, desigur. A tresărit de parcă ar fi lovit-o ceva invizibil.

– Nu glumesc cu astfel de chestiuni. Cum de nu o informase nimeni despre aceste planuri?

– Vei rămâne aici, la reședință, toată săptămâna?

– Sună ca și cum ai fi condamnată la deportare.

Ea a bombănit ceva care i-a sunat cam ciudat:

– Aș fi preferat o deportare în Australia.

– Următoarele săptămâni sunt menite să ne ofere lui Lady Victoria și mie timp pentru a ne cunoaște mai bine. Un sentiment de vinovăție îi apăsa pieptul. Dar am impresia că fac o greșeală.

– Care?

– Să mă gândesc la căsătoria cu Lady Victoria când singura persoană la care mă pot gândi ești tu, a murmurat el, astfel încât numai ea să-l poată auzi.

A devenit dintr-odată rigidă, cu mâinile așezate de ambele părți ale farfuriei.

– *Wallah*[1], a rostit ea în șoaptă, ești un *hamar*.

Felul în care spusese acele cuvintele străine nu sunase ca un compliment.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ești un măgar, i-a răspuns ea în șoaptă.

Lui Hunt nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

– Mă faci măgar în față?

Ochii i-au scânteiat.

– Nu pot să găsesc o descriere mai exactă.

– Cineva trebuie să se comporte ca un adult în această situație și este foarte clar că nu tu ești aceea, a spus el foarte încet, păstrând o expresie impenetrabilă pe chip, ferindu-se de ceilalți oaspeți. Încerc să vorbesc sincer și să încerc să găsesc o modalitate de a ieși din această încurcătură, fără ocolișuri. Nu ca tine.

[1] Jur (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

– Oare? Chiar așa? Acum? Aici? a zâmbit ea grațios când a surprins privirea unui oaspete așezat la câteva locuri distanță. Crezi că este un moment oportun? a întrebat ea din spatele unui zâmbet chinuit.

– Mă eviți la fiecare pas, a șoptit el cu furie. Și chiar dacă nu ai fi făcut-o, va exista vreodată un moment bun pentru a discuta despre cum nu mă pot opri să mă gândesc la a face dragoste cu tine când ar trebui să-ți curtez fiica vitregă?

– Ajunge! a izbucnit ea, sărind în picioare.

Conversația zgomotoasă s-a oprit. Oaspeții s-au întors la unison pentru a se uita la Leela cu chipuri nedumerite. Chiar și lacheii care serveau au făcut o pauză scurtă pentru a se uita la ea, înainte să se întoarcă repede la îndatoririle lor.

– Scuzați-mă, Lady Devon? a întrebat contele pe un ton studiat de la capătul mesei.

– Rugămintea este adresată doamnelor, a răspuns Leela, stăpânindu-se suficient de bine încât să vorbească pe un ton calm. Este timpul să ne retragem. Doamnelor, să-i lăsăm pe domni cu vinul și discuțiile lor.

Doamnele păreau ușor uluite. Baroneasa Wallace a schimbat o privire întrebătoare cu Lady Helene, care, în schimb, a ridicat sprâncenele. Bărbații s-au ridicat politicos în picioare, în ciuda faptului că fructele și nucile abia fuseseră aduse la masă. Abia avuseseră timp să-și umple farfuriile, cu atât mai puțin să le golească. Hunt a surprins-o pe doamna Paget înșfăcând discret o mână de nuci înainte de a ascunde prada în pumnul strâns, undeva printre fustele ei.

– Mergem? a întrebat Leela. Fără să aștepte un răspuns, aceasta a ieșit prin ușile duble, conducând procesiunea de doamne în salon.

Hunt a privit-o cum evadează. Fapt care începea să devină specialitatea ei. Dar oricât de departe și de repede ar fi mers, nu putea să ignore adevărul.

Nici unul dintre ei nu putea.

Scanned with CamScanner

Capitolul 11

– *Shoo had*? a întrebat Hashem.

– Se numește Parkwood, a explicat Leela, studiind pereții exteriori ai casei, acoperiți cu iederă. Construcția veche de un secol părea perfect adecvată timpului ei, asemenea unei persoane în vârstă care a trăit atât de mult, încât a renunțat să-i mai pese de ceea ce cred oamenii din jurul ei. Ne mutăm aici.

– *Han*? s-a scărpinat Hashem în cap în timp ce parcurgea aleea pietruită care înconjura casa. Nu mergem la Londra? a întrebat el într-o engleză cu un accent puternic.

În calitate de interpret pentru călătorii în țările arabe, bărbatul mai în vârstă vorbea câte puțin din fiecare limbă. Dar arta de a conversa în limba engleză literară i se îmbunătățise considerabil după ce petrecuse doi ani în compania Leelei.

Leela a împins ușa cu lambriuri de la intrare.

– Vom sta aici cel puțin două săptămâni. Cu siguranță nu avea de gând să-și petreacă următoarele două săptămâni locuind sub același acoperiș cu Huntington. Mutarea în casa destinată văduvelor îi permitea să se distanțeze de el, fără să fie considerată o fugară.

În acest fel, nu mai era obligată să stea la masă în fiecare zi cu ducele sau să riște să se întâlnească permanent pe holuri sau în grădini. Ba chiar renunțase la plimbările în grădină, de teamă să nu-l întâlnească pe Huntington, dar aici, la Parkwood, va reuși să-și revină.

A intrat în casa destinată văduvelor conților de Devon, construită la Parkwood în urmă cu mai bine de o sută de ani de către primul conte, pentru mama sa. Nu mai fusese niciodată înăuntru. Mama lui Douglas murise cu câțiva ani înainte ca Leela să se căsătorească cu el, astfel încât își închipuise mereu că reședința era închisă.

Salonul de la intrare, cochet, cu tavan înalt, dădea spre o sală de recepție generoasă, cu pereți de un galben pal, cu decorațiuni din ipsos, albe, și ferestre mari, înalte. Leela a oftat.

Scanned with CamScanner

– Este perfect.

– *Mumtaz*[1], a aprobat Hashem din cap. *Bait hiloo*[2].

– Este într-adevăr o casă drăguță. Ea a inspectat scaunele, canapelele și mesele de toate stilurile înghesuite în cameră. Dar, mai întâi trebuie să eliminăm o parte din acest mobilier. Și apoi vom aduce un birou aici. Această cameră va fi un loc excelent pentru scris.

Au cutreierat prin locuința cu trei etaje. Mobilierul rămăsese descoperit, chiar dacă reședința nu fusese locuită. Nimeni nu acoperise scaunele, mesele și canapele pentru a le proteja de praf, întrucât nu fusese necesar. Podelele și suprafețele străluceau. Îndatoririle de curățenie ale personalului de la Lambert Hall includeau în mod clar și această casă.

Entuziasmul Leelei a crescut pe măsură ce a explorat și restul casei de la Parkwood. Se așteptase să-și petreacă ziua pregătind casa pentru a se putea muta acolo și chiar se îmbrăcase cu una dintre rochiile ei de călătorie, vechi și decolorate, pentru a-și îndeplini misiunea. Dar casa era pregătită pentru o mutare imediată. Parkwood era dotată cu toate facilitățile moderne necesare pentru viața de zi cu zi, inclusiv o bucătărie mică, dar funcțională, o sufragerie însorită și confortabilă și camere de dormit situate la capătul scărilor.

Ea și Hashem s-au apucat de treabă, înfășând patul cu baldachin în dormitorul principal, unde Leela avea să doarmă. Mutându-se jos, au schimbat locul scaunelor și al canapelelor, așezându-le așa încât să pară mai primitoare. Au depozitat unele dintre piese în micul salon de primire de lângă hol, până când Leela putea să angajeze muncitori din sat pentru a transporta mobilierul în mansardă.

Sau poate în locurile de depozitare de la Lambert Hall. Ar trebui să se consulte cu Edgar în privința mobilierului suplimentar. Din punct de vedere tehnic, tot ce exista pe moșie, inclusiv Parkwood și tot ce se afla în el, aparținea contelui de Devon.

Într-un mic birou aflat în spatele casei, au descoperit un birou Chippendale, cu două sertare mici pe fiecare parte, care părea ideal pentru scris.

Leela a căutat cârpe pe care să le pună sub fiecare picior din abanos sculptat pentru a muta biroul în sala mare de recepție de la

[1] Distins, excelent (în limba arabă în original)

[2] Casă drăguță (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

intrare, unde își imagina că avea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului.

În timp ce ea și Hashem târau masa prin holul din față, cineva a intrat pe ușa de la intrare.

– O, îmi cer scuze, a spus bărbatul. Credeam că Parkwood nu este locuită.

Bărbatul, în vârstă de aproximativ 30 de ani, purta un costum maro și o pălărie asortată. O femeie într-o rochie de zi de culoare bordo și o jachetă în aceeași nuanță îl însoțea.

– Încă nu, și-a îndepărtat Leela o șuviță de păr de pe față. Arăta mizerabil, transpirată din cauza efortului, cu părul răvășit. Dar va fi în curând.

– Într-adevăr, așa va fi, a spus bărbatul. Știu că este prematur, deoarece mutarea începe oficial din prima zi a lunii, dar m-am gândit să îi arăt doamnei William chiar astăzi reședința. Este nerăbdătoare să vadă mobilierul.

Femeia i-a ocolit pe Leela și pe Hashem și s-a dus în salonul de recepție. A dat un ocol camerei.

– Este în regulă. Atenția ei s-a îndreptat spre masa de scris pe care ei o împinseseră la jumătatea distanței spre salonul mare. O, nu. Nu vreau asta aici, i-a spus ea Leelei, făcând o mișcare bruscă din mână. Te rog, ia-l de aici.

– Scuză-mă, a spus Leela, dar cine ești dumneata mai exact?

Ochii cenușii ai femeii s-au mărit.

– Nu ești cam obraznică? Nu ai dreptul să-mi pui întrebări.

Domnul William și-a ridicat bărbia.

– Stăpânul tău e prin preajmă?

Leela s-a îndreptat, înțelegând confuzia.

– Nu am un stăpân.

– Toți servitorii au stăpâni, a spuse el iritat. Acum du-te și adu-l pe al tău, dacă nu vrei să fii dată afară fără nici o recomandare.

– *Ya kalb*, a spus Hashem pe un ton politicos în timp ce îl înjura pe bărbat. *Kol khara*.

Doamna William s-a holbat la servitor de parcă i-ar fi ieșit un șarpe din gură.

– Ce a spus?

– Nu e treaba dumitale, a spus Leela. Și mă tem că singura persoană care va fi dată afară din această casă ești dumneata.

Scanned with CamScanner

Obrajii palizi ai doamnei William s-au înroşit.

– Cum îndrăzneşti! Nu ştiu cine te crezi...

– Permiteţi-mi să mă prezint, a intervenit Leela, pe tonul ei cel mai autoritar. Sunt contesa de Devon. Puteţi să vă adresaţi cu *milady* sau să cu *domnia voastră*.

Confuzia i-a umbrit chipul bărbatului.

– Stai puţin...

– Sunteţi Lady Devon? a spus femeia şi privirea ei întrebătoare a cercetat ţinuta neîngrijită a Leelei. Aşa ceva nu este... Cum e po... Ce fel de farsă e asta?

Leela le-a înţeles confuzia. Se mai confruntase cu astfel de situaţii, mai ales când nu era îmbrăcată potrivit pentru statutul unei nobile. A rămas tăcută în timp ce domnul şi doamna William se străduiau să accepte ideea că femeia într-o ţinută neîngrijită, cu pielea măslinie din faţa lor, îmbrăcată într-o rochie veche decolorată, ar putea fi cu adevărat o contesă.

Domnul William s-a aventurat în cele din urmă să vorbească.

– Am ajuns la un acord cu Lord Devon pentru a închiria această proprietate.

Leela s-a încruntat.

– Să închiriaţi?

Edgar închiriase casa văduvelor fără să o consulte?

Atitudinea lui a devenit un pic mai nesigură.

– Da. Urmează să ne mutăm în prima zi din luna viitoare.

– Devon nu are nici un drept să vă închirieze această proprietate, domnule William. Aceasta este casa văduvelor şi este dreptul meu de văduvă a ultimului conte de Devon să locuiesc aici.

– *Tozz feek*, a adăugat precaut Hashem cu o voce blândă.

– Ce ai spus? a întrebat doamna William suspicioasă.

– Îmi pare rău, a întins Hashem mâinile, cu palmele ridicate. Nu vorbesc engleză.

Leela şi-a reprimat un zâmbet.

– Spune că speră că nu v-aţi supărat prea tare.

A decis să nu le spună că servitorul ei nu numai că i-a numit câini, ci le-a sugerat să se delecteze cu excrementele lor şi să se desfrâneze împreună. Oricum, chiar şi aşa doamna William părea destul de ofensată.

Scanned with CamScanner

– Soțul meu va rezolva această situație cu lordul Devon. Îmi doresc această casă.

Leela nu putea da vina pe doamna respectivă pentru că fusese indusă în eroare. Parkwood era o reședință superbă.

– Cum doriți, a spus ea pe tonul autoritar, potrivit statutului de contesă de Devon. Acum, dacă nu vă supărați, vă rog să plecați din casa mea. Nu am dispoziția necesară de a primi vizitatori.

Nu le-a mai acordat nici o atenție intrușilor, arătându-le spatele, ignorând pufăiturile doamnei William, în timp ce domnul William își conducea soția pe ușă.

Apoi, ea și Hashem au mutat masa de scris până în locul indicat de Leela, în frumosul salon de primire al minunatei case care avea să se transforme în ascunzătoarea perfectă pentru următoarele câteva săptămâni, până când ducele de Huntington avea să plece definitiv.

Câteva ore mai târziu, Edgar și-a făcut o apariție furtunoasă la Parkwood.

– Ce naiba crezi că faci?

– Bună, Edgar, a răspuns Leela. Lucra deja la masa de scris și nu era deloc surprinsă să îl vadă. De ce ți-a luat atât de mult?

– Ce faci aici?

– În acest moment? a aranjat ea câteva hârtii pe masa de scris pentru a-și ascunde manuscrisul. Scriu niște scrisori.

– Nu glumi cu mine. Știi la ce mă refer. Nu știu ce crezi că faci, dar nu am de gând să accept așa ceva.

– Îmi revendic drepturile de văduvă a regretatului conte de Devon, acela de a locui la Parkwood.

Buzele lui s-au strâns.

– Pe naiba! Îți strângi lucrurile și părăsești casa în cel mai scurt timp.

Ea s-a foit în scaun pentru a-l înfrunta, așezându-și brațul pe spătarul scaunului tapițat.

– Și de ce aș face asta?

– Pentru că am închiriat această proprietate domnului William, pentru doi ani.

– Ai închiriat casa văduvelor fără să te sfătuiești cu mine?

Scanned with CamScanner

– Locul tău este lângă fratele tău, și-a dat Edgar ochii peste cap. Dacă chiar există cu adevărat. Nimeni nu l-a zărit pe Brandon la evenimentele mondene.

– Fratele meu preferă moșia. Nu este interesat de Londra sau de înalta aristocrație.

– Un motiv în plus să mergi să locuiești cu el. Cu siguranță, ar fi fericit să te aibă în preajmă.

– Asta ți-ai dori, nu-i așa? a replicat Leela. Cu toate acestea, în calitate de contesă văduvă de Devon, am anumite drepturi. Și printre ele este prevăzut și dreptul meu de ședere în casă pentru câteva săptămâni, dacă așa vreau.

– Pe toți dracii! Nu ai manifestat niciodată nici cel mai mic interes față de Parkwood.

– Dar acum mă interesează, a spus ea.

Nu intenționa să se întoarcă la reședință, atâta timp cât Huntington era acolo.

– Te-ai distrat jucându-te de-a casa, a spus Edgar. Dar este timpul să punem punct distracției. Chiriașii se mută la începutul lunii.

– Cu siguranță există o altă proprietate pe care le-o poți închiria, pentru că, mai mult ca sigur că nu am de gând să plec până la sfârșitul lunii.

– Parvenită mică, a spus el cu ochii ieșiți din orbite de furie. Cine te crezi?

A devenit și mai fermă pe poziție. De ce să se umilească în fața lui Edgar?

– Poate că asta este problema.

– Care?

– Că nu ai știut niciodată cine sunt. S-a ridicat în picioare pentru a-l înfrunta. Sunt fiica regretatului marchiz de Brandon, sora actualului titular al acestui titlu și văduva regretatului conte de Devon. Sunt contesa de Devon. Știu care mi-e locul. Tu ești cel care nu-l cunoști pe alt tău.

El s-a înroșit.

– Sunt stăpânul acestor pământuri și a tot ce se află pe ele, inclusiv această casă, a răspuns el și pumnii i s-au încleștat. Dacă nu ai de gând să eliberezi de urgență locuința, te voi arunca eu însumi în stradă.

Scanned with CamScanner

– Dacă tot discutăm despre drepturile mele în calitate de văduvă a tatălui tău, aș vrea să știu unde este partea mea din veniturile proprietății.

– Poftim? a bolborosit Edgar. Cred că nu vorbești serios.

– Estimez că a trecut destul de mult timp pentru a-mi revendica drepturile mele de văduvă. Obosise să fie terorizată de Edgar și de Helene. Nu mai sunt fetița pe care tatăl tău a adus-o acasă ca tânără mireasă.

Furia i-a schimonosit trăsăturile lui Edgar.

– Faci pe deșteapta. Dar te asigur că este o luptă pe care nu o vei câștiga.

– Vom mai vedea asta, a răspuns ea. Refuza să-i mai permită acestui *agresor*, acestui prostănac încăpățânat, să-i conteste drepturile ei firești. Îmi ești dator să-mi plătești drepturile de văduvă, iar asta reprezintă o treime din veniturile proprietății pe ultimii doi ani. Și intenționez să revendic tot ce-mi datorezi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 12

– Bună ziua! a strigat Hunt, pășind în Parkwood.

Unde erau slugile? Cineva lăsase ușa de la intrare deschisă. Aroma delicioasă a pâinii proaspăt coapte a ajuns la el. A inspectat holul de la intrare întunecat și îngust. Deci, aici fugise Leela.

– Lady Devon?

A auzit voci în momentul în care a pășit în casă. Devon a apărut imediat pe una dintre ușile care se deschideau spre holul din față.

– Huntington? și-a încrețit contele fruntea. Ce te aduce aici? Victoria este cu tine?

– Nu, a plecat în sat cu unii dintre ceilalți oaspeți. Dar i-a trimis un pachet lui Lady Devon.

Ochii lui Devon s-au îndreptat spre pachetul învelit în hârtie, ascuns sub brațul lui Hunt.

– De ce l-ai adus tu?

– Oricum ieșeam la plimbare și m-am oferit să-l aduc. Lady Devon chiar s-a mutat aici?

Devon a dat din cap.

– Nu...

Leela și-a făcut apariția lângă conte.

– Ba da, m-am mutat, a răspuns ea. Ochii îi sclipeau și obrajii îi erau roșii. Ceva a tresărit în pieptul lui Hunt la vederea ei. Te rog, intră, Excelența Ta.

Aproape că părea fericită să-l vadă. Atitudinea ei era extrem de cordială. Hunt s-a întrebat ce punea la cale.

– Bine ai venit în casa mea! a adăugat ea.

A urmat-o într-o cameră spațioasă și însorită. Era un spațiu prietenos și primitor, decorat cu mobilier confortabil, ușor decolorat. Hârtiile acopereau un birou de dimensiuni generoase.

– Locuiești aici acum?

– Da, a răspuns ea apăsat. Aceasta este casa văduvelor și eu sunt văduva regretatului conte de Devon. Nu-i așa, Edgar?

Scanned with CamScanner

– Într-adevăr, a spus Devon cu răceală.

Şi el era îmbujorat. În cameră se simţea o tensiune pe care Hunt nu o putea descifra.

– Îmi imaginez că este mult mai mică în comparaţie cu ceea ce sunteţi obişnuită, a spus Hunt.

– Deloc. Are o dimensiune perfectă pentru mine, l-a asigurat ea şi a făcut un semn către pachetul lui. Aţi spus că aveţi ceva pentru mine?

– Da. I-a întins pachetul.

– Uitasem de el, l-a luat ea cu ambele mâini. Nu era tocmai uşor. A fost foarte amabil din partea Victoriei să mi-l trimită. Nu mai rămâi? Voi comanda un ceai.

– Nu este nevoie. Edgar şi-a încleştat maxilarul. Eu plec. Huntington?

Hunt ar fi vrut să rămână. Nu pentru ceai, ci pentru a vorbi cu ea, pentru a-i cere scuze. Se simţea de parcă ar fi forţat-o să fugă în casa văduvelor din cauză că a insistat să vorbească despre lucruri greu de rostit. Dar s-a ridicat în picioare.

– Da, merg şi eu cu tine.

Leela i-a condus spre uşă. Părea destul de veselă, dar în acelaşi timp iritată. Nu părea afectată de conversaţia tensionată pe care o surprinsese între ea şi Devon.

– Sper că Lady Devon este bine, i-a spus Hunt lui Devon în timp ce se îndreptau spre calul contelui.

Devon era în mod evident tulburat.

– Da, ştii cum pot fi femeile, a spus el încet. Cam confuze uneori. Contele a luat frâiele calului cu o mână. O să merg pe jos cu tine.

Când Hunt a văzut că Devon intenţionează să meargă pe jos pentru a-l însoţi, a fluturat din mână.

– Te rog să nu mergi pe jos doar de dragul meu. Îmi place să mă plimb de unul singur.

Devon părea nesigur.

– Cum vrei, a spus în cele din urmă.

După ce Devon a încălecat şi a plecat, Hunt s-a întors la Leela.

Un bărbat în vârstă cu o figură inteligentă a răspuns la uşa de la intrare.

– Da?

– Aş vrea să vorbesc cu Lady Devon.

Scanned with CamScanner

– Cine e? s-a auzit vocea Leelei de undeva din măruntaiele vechii case.

Omul a răspuns în arabă. Atunci Hunt și-a amintit de el. Era dragomanul Leelei, același bărbat care o însoțise la Black Swan. Ea a răspuns în aceeași limbă și Hunt s-a trezit că este însoțit spre o sală însorită de mic dejun.

Leela era așezată la masa rotundă sorbindu-și ceaiul. Pâinea și alte alimente ciudate erau așezate în fața ei.

– Presupun că nu am cum să scap de tine, a spus ea în semn de salut.

Privind undeva în spatele lui, i-a spus ceva bătrânului dragoman, care a dat din cap și i-a lăsat singuri.

L-a privit pe Hunt peste ceașca de ceai.

– Ai putea să iei loc.

Nu era cea mai politicoasă invitație primită vreodată, însă a acceptat-o. S-a așezat pe un scaun sculptat, acoperit în piele roșie de Maroc.

– M-am întors ca să mă asigur că ești bine.

– Mulțumesc. După cum vezi, sunt bine.

Bătrânul s-a întors cu o ceașcă de ceai pentru Hunt și a umplut-o din ceainicul de pe masă. După ce s-a retras, Leela l-a întrebat pe Hunt:

– Ți-e foame?

– Pâinea miroase bine, a răspuns el.

Nu reușise să identifice prea bine restul felurilor de mâncare aflate pe masă. Pe o farfurie părea să fie puțin ulei și o altă pudră de culoare verde-închis, care părea să aibă în ea semințe de susan.

– Asta este ce mi-a trimis Victoria prin tine. Acesta este uleiul de măsline dintr-o pădurice din afara orașului Al-Bireh, din Palestina, de unde provin rudele mamei mele.

– Este foarte verde.

Ea a rupt o bucată de pâine și a înmuiat-o în ulei.

– Este ulei de măsline proaspăt, recoltat devreme. Încearcă-l.

A luat bucata de pâine de la ea. Avea un gust înțepător și ușor fructat, cu o tentă puțin amară.

– Este delicios.

– M-am gândit că s-ar putea să-ți placă, a înmuiat ea o bucată de pâine în ulei de măsline, și apoi în substanța sub formă de pulbere, de culoare verde-închis, înainte de a o vârî în gură.

Scanned with CamScanner

El i-a imitat mișcările și a făcut același lucru. Gustul aromat, acidulat, i-a explodat pe limbă.

– Ce este asta?

– Se numește *za'atar*.

– Ce conține? a întins el mâna după mai multă pâine și a tamponat dumicatul cu ulei de măsline, înainte de a încerca din nou pudra.

– Un amestec de ierburi și condimente, în principal cimbru sălbatic și susan. Gustul acrișor provine din semințele zdrobite ale unei plante denumite sumac, care este un fel de arbust.

– E minunat, a spus el și a băut din ceai.

Pe fundul ceștii sale se zăreau câteva frunze. Mentă, și-a dat el seama, amestecată cu ceai negru cu efect aromat.

– De ce ești aici, Excelența Ta? l-a întrebat Leela.

– Trebuie să mi te adresezi atât de formal? Nu vrei măcar să-mi spui Hunt?

– Hunt, a spus ea. De ce te afli aici?

– Din două motive. În primul rând, îți datorez scuze.

– Pentru ce?

– Pentru felul în care te-am părăsit la han. N-ar fi trebuit să plec în timp ce dormeai, fără să-mi iau rămas-bun, așa cum se cuvenea. Ai fi meritat să mă comport mai frumos cu tine.

– Da, meritam, a spus ea pe un ton blând. De ce ai plecat așa?

– Pentru că îmi doream atât de mult să rămân cu tine. Mi-a fost teamă că o să îmi pierd inima dacă rămâneam.

Privirea i s-a înmuiat.

– Ți-am acceptat scuzele. Chiar nu mai contează acum. Și al doilea motiv pentru care ai venit?

– Am vrut să mă asigur că ești bine.

– După cum vezi, sunt foarte bine.

– Mă simt de parcă te-aș fi forțat să pleci de acasă.

– Nimeni nu m-a forțat să fac ceva. Eu am decis să plec. În plus, Lambert Hall nu este casa mea. Nu a fost niciodată.

– Ai fost cândva stăpână aici, a remarcat el. Deși se comportase mai mult ca o invitată.

– Acum este casa lui Edgar. Și el crede că nu există un loc și pentru mine acolo.

– De ce?

Scanned with CamScanner

– Pentru că eu sunt odrasla fiicei parvenite a unui negustor străin.

– Ești și fiica unui marchiz.

– Marchizul Nebun, și-a ridicat ea în derâdere ceașca de porțelan. Să nu uităm.

– Te tratează absolut îngrozitor. Devon și bătrâna lui mătușă.

– Nu doresc să locuiesc la Lambert Hall. M-am simțit atașată doar de Douglas, care a fost bun cu mine. Și, desigur, de Victoria, a spus ea cu privirea absentă. Am iubit-o încă din momentul în care m-am lăsat prima dată în genunchi pentru a o scoate de sub masa din sufragerie. Părea un comportament tipic pentru Lady Victoria.

– Când s-a întâmplat asta?

– Când am ajuns aici pentru dată, era foarte timidă, a zâmbit ea ușor, amintindu-și. Dar m-am ascuns cu ea sub masă și am organizat o petrecere cu ceai.

– Chiar acolo, pe podea? Una imaginară?

– Deloc. Douglas a comandat ceai pentru noi, cu tarte cu mere și prăjituri cu caise. Și, odată ce am ieșit de la petrecerea noastră de sub masă, am fost legate pe viață.

El a simțit în piept o cărămidă grea, cu margini ascuțite.

– O iubești foarte mult.

– Cu excepția fratelui meu, nu există nici o altă persoană care să-mi fie la fel de dragă. Nu aș face niciodată nimic să o facă să sufere.

Dacă Hunt nu înțelesese până atunci cât de lipsită de speranță era relația dintre el și Leela, a făcut-o în acel moment. A putut simți dragostea ei pentru Lady Victoria. Era ceva palpabil.

La fel ca și emoția negativă care circula între ea și conte.

– Și ce e cu Devon?

– Ce anume?

– Ce făcea aici? s-a interesat el. Devon ar fi putut să o deteste pe Leela, dar Hunt detectase ceva mai îngrijorător în interacțiunile bărbatului cu mama sa vitregă. O dorință masculină învăluia tot acel dispreț. Hunt înțelegea foarte bine acea dorință. De ce era singur cu tine?

Una dintre sprâncenele ei întunecate s-a ridicat.

– Ce fel de întrebare este asta?

– Părea supărat. La fel ca și tine.

– A fost o chestiune de ordin personal.

Scanned with CamScanner

L-a năpădit un sentiment de gelozie.

– Cât de personal?

Chiar dacă Devon era fiul vitreg al Leelei, era probabil un pic mai în vârstă decât ea. Și nu era un bărbat urât.

Ea și-a mijit privirea.

– Ce fel de întrebare este asta și de ce mi-o adresezi?

Și-a înmuiat pâinea în *za'atar*.

– Pentru că pentru mine contează. Chiar dacă nu ar trebui.

El a auzit cum i se întețește respirația.

– Crezi că mă culc cu fiul meu vitreg.

– Ba nu, a examinat el frunzele de mentă care pluteau în ceașcă.

Vocea ei a căpătat o tonalitate ascuțită.

– Poate crezi că o femeie care s-ar culca cu logodnicul fiicei sale vitrege ar putea fi capabilă de orice.

– Nu cred asta, a întins Hunt mâna și i-a strâns-o pe a ei. Nu se putuse abține. Spre surprinderea lui, ea îl lăsase. Mă gândesc la tine, deși știu că nu ar trebui să fac asta.

– Te rog, l-a implorat ea. Te rog oprește-te. Nu pot vorbi despre asta.

– Știu că ți-e teamă. Dar și mie îmi este, i-a mângâiat el pielea delicată a încheieturii. Mă tem că nu voi putea să-mi mai controlez emoțiile. Mă tem că sunt dispus să risc totul, să înfrunt scandalul, să fiu cu tine. Mă tem că o să mă transform în fratele meu.

– Fratele tău? a repetat ea.

– În fiecare zi mă străduiesc să nu semăn în nici o privință cu el. Phillip era un pierde-vară. A jucat jocuri de noroc, a băut, s-a destrăbălat cu femei într-un fel care nu i-a făcut cinste. Era lipsit de considerație, nesăbuit. Nu s-a gândit la nimeni altcineva în afară de propria sa persoană și la propriile sale nevoi egoiste.

– Mi-a spus Devon, a spus ea încet. Mi-a mai spus că istoricul familiei sugerează că gena decadentă apare la fiecare a doua generație.

– Asta este. Eu și Phillip facem parte din aceeași generație, a spus el sumbru. Din această cauză, înalta societatea așteaptă să fac un pas greșit. Sunt unii care cred că nu am cum să evit acest destin al familiei.

– Dar Devon a spus că ai o reputație excelentă. Nu ai făcut nimic care să sugereze că ai fi înclinat spre o viață desfrânată.

Scanned with CamScanner

– Și dacă această capacitate de autodistrugere este în sângele meu? Ei așteaptă să devin un fiu risipitor, să las o dâră de scandaluri în urma mea.

– Este îngrozitor.

– Există chiar și un pariu în registrele de la clubul White, care sugerează că este doar o chestiune de timp până când va ieși la iveală așa-numita natură a mea „adevărată".

– Nu crezi nimic din toate astea, nu-i așa? a întrebat ea. Degetele ei s-au răsucit în jurul mâinii lui într-o strânsoare. Tu îți croiești singur propriul destin.

– Mereu m-am ghidat după acest principiu. Dar apoi te-am cunoscut pe tine, a adăugat el și emoția i s-a oprit în gât. Pentru prima dată în viața mea sunt tentat să risc totul pentru o femeie: scandal, umilință, dispreț – toate lucrurile de care mi-a fost teamă și cu care m-am luptat toată viața. Pentru tine.

Ochii ei au strălucit.

– Atunci poate că ar trebui să pleci, și-a retras ea mâna ușor, răsturnând ceașca de ceai. Nici unul dintre ei nu a acordat atenție lichidului maro, care s-a prelins peste fața de masă albă, de in. Trebuie să stabilim de comun acord să nu mai rămânem singuri niciodată. S-a ridicat. Va trebui să găsești și singur drumul spre ieșire.

Și apoi s-a îndepărtat din nou de el.

Leela a urcat în dormitorul ei.

A închis și a încuiat ușa, înainte de a-și scoate rochia umedă. Când a văzut că lichidul i-a udat și cămașa, a dat-o jos. Vântul ușor, care intra pe fereastra deschisă, i-a mângâiat pielea goală. S-a oprit, repetând în minte cuvintele lui Elliot. Vulnerabilitatea din ochii lui o surprinsese. Își împărtășise cele mai profunde temeri cu ea. O onorase cu cele mai adânci trăiri ale sale. A deschis dulapul pentru a scoate din el o rochie nouă, apoi s-a oprit, înainte de a ajunge la haina ascunsă bine în dulap. Cea pe care încercase să o uite, dar nu reușise.

Ridicând haina lui Elliot la nas, a inspirat adânc. Mai păstra vag mirosul lui, de efort, piele și masculinitate.

Din impuls, și-a înfășurat-o în jurul corpului gol, umplându-și plămânii cu mirosul abia perceptibil. Atingerea de lână și de mătase de pe pielea ei i-a transmis un val de căldură prin tot corpul.

Scanned with CamScanner

Sfârcurile i s-au întărit. A trecut ușor mătasea deasupra lor și a gemut: vârfurile sânilor ei erau insuportabil de sensibile.

Căzând din nou pe pat, a simțit umezeala dintre coapse. S-a strâns într-o poziție ghemuită, încercând să țină în frâu intensitatea senzațiilor care-i treceau prin corp. Și-a mângâiat locul dintre picioare și a simțit cum se contractă. Corpul ei a fost năpădit de senzații. Se simțea dornică și disperată.

S-a întors pe burtă, cu piciorul peste o pernă. Senzația de străfulgerare, dată de perna care se freca de zona ei intimă, a fost ca un șoc electric. S-a înfundat în ea, legănându-se, simțind o frecare perfectă a locului dintre picioare, acolo unde părea că se concentrează întreaga senzație. Aranjând perna, și-a mișcat șoldurile peste ea cu mișcări circulare lente, până când a găsit locul perfect pentru a-și satisface dorința. A trăit un sentiment copleșitor.

Respirația i-a devenit din ce în ce mai rapidă în timp ce se mișca ritmic pe pernă. Gemete involuntare i-au scăpat din gât, iar inima i-a luat-o razna. Se mișca din ce în ce mai repede, învăluită în parfumul lui Elliot, amintindu-și gustul lui, senzația lui în interiorul ei. Mușchii din partea inferioară a spatelui s-au tensionat, s-au contractat și apoi s-au relaxat. S-a desfătat cu senzația sublimă, storcând din ea fiecare fărâmă de plăcere, strigând numele lui Elliot până când s-a simțit epuizată, satisfăcută, cu locul dintre picioare pulsând.

Euforia a copleșit-o. A rămas nemișcată câteva minute, absorbind senzațiile care îi înfiorau corpul, în timp ce mușchii i se relaxau și respirația îi devenea mai uniformă. S-a întins, simțindu-se delicios de lascivă. Corpul ei era viu și foarte sensibil.

Nu mai putea nega adevărul. Ceea ce simțea era mai mult decât o simplă atracție fizică față de ducele de Huntington. Elliot era durerea persistentă din inima ei, fiecare lucru fericit pe care și-l putea imagina. Conexiunea puternică pe care o stabiliseră la Black Swan nu dispăruse niciodată. Era posibil nici să nu dispară vreodată. Leela a tras mantia lui Elliot mai aproape, cufundându-se în ea, un amalgam de senzații amestecându-i-se prin trup, de la vârful degetelor, până în vintre și până în vârful degetelor de la picioare.

Era într-o situație extrem, extrem de disperată.

Scanned with CamScanner

Capitolul 13

La o zi după plecarea celorlalți oaspeți ai săi, Hunt le-a însoțit pe Leela și pe Lady Victoria în satul din apropiere.

El propusese să facă această ieșire pentru a o cunoaște mai bine pe Lady Victoria. La rândul ei, aceasta o luase pe Leela ca însoțitoare. Ziua era răcoroasă și înnorată, vestind zilele umede de iarnă care urmau să vină. O biserică medievală din piatră le-a apărut în fața ochilor, turnul ei în spirală înălțându-se peste căsuțele din jur, cu acoperiș de stuf și structură de lemn.

Hunt era extrem de conștient de prezența Leelei, deși era tăcută și mergea de cealaltă parte a Victoriei, afară din raza lui vizuală. Lady Victoria era destul de volubilă, bâlbâindu-se doar ocazional, în timp ce discuta cu el despre cărți și locuri pe care dorea să le viziteze. Hunt nu se gândise să plece într-o călătorie de nuntă, dar poate ar fi trebuit să aprofundeze ideea, ca un cadou pentru viitoarea sa mireasă.

Conversația cu Leela fusese destul de elocventă pentru ca el să înțeleagă că nu mai putea da înapoi. O durere sâcâitoare, intensă, îi sfâșia pieptul. Nu exista un viitor pentru el și Leela. O aventură sau o relație cu ea erau categoric excluse. Și, evident, nelalocul lor.

Lui Hunt nu îi mai rămăsese nimic altceva decât să-și mențină intenția inițială de a se căsători cu Lady Victoria. O rupere a logodnei în acest moment ar fi stârnit un scandal. Își jurase să-și canalizeze toată energia asupra viitoarei sale soții. Pasiunea sa mistuitoare pentru Leela avea să dispară cu timpul. Așa ar fi trebuit.

Pe drumul spre sat, Lady Victoria i-a pus întrebări profunde și inteligente despre Eaton Park, reședința sa de la moșia din Oxfordshire. Fericit că tânăra părea a fi mai în largul ei în compania sa, Hunt i-a povestit pe îndelete totul despre viitorul ei cămin.

– Proprietatea mea nu este atât de departe de aici, a spus el. Este la distanță de aproximativ zece ore. Dacă aș vrea, aș putea face călătoria într-o singură zi și aș opri doar să schimb caii.

Scanned with CamScanner

– O! a părut ea încântată. Nu este chiar atât de departe.

Au trecut pe lângă o turmă de vite, care păşteau pe pajiştea satului. În faţa lor, o mulţime agitată le-a atras atenţia. Oamenii s-au grăbit să treacă pe lângă ei spre un tăuraş, care se îndrepta spre piaţă.

– Ce este agitaţia asta? a întrebat Lady Victoria. Putem să ne oprim şi să vedem?

– Cum vrei, a spus el.

S-au oprit să privească. Animalul era legat de un ţăruş înfipt în pământ. Lanţul metalic care lega taurul de stâlp avea o lungime de câţiva metri. Animalul s-a repezit imediat încercând să se elibereze. Oamenii s-au grăbit să se ferească din calea lui, lovindu-se unul de celălalt în timp ce râdeau, strigau şi agresau animalul. Unii dintre spectatori au căzut.

– O, Doamne, a spus Lady Victoria în timp ce s-a ferit cu abilitate din calea unui corp care s-a prăbuşit lângă ea.

Leela nu fusese la fel de rapidă. Un idiot se lovise de ea şi o dezechilibrase. Mâna lui Hunt a zvâcnit să o apuce înainte să cadă. Degetele lui i-au atins încheietura ca o arsură şi un curent i-a trecut prin braţ, încărcat de o energie plăcută.

– O! a scos Leela un sunet de surpriză, înainte de a-i apuca din reflex antebraţul pentru a se echilibra din nou.

Un val de căldură i-a străbătut corpul lui Hunt în momentul în care degetele ei s-au încleştat în jurul braţului său, strângându-l cu putere.

– Te-am prins, a spus el. Nu te las să cazi.

Ochii lor s-au întâlnit. O flacără fierbinte şi mistuitoare şi-a făcut loc în privirile lor. Amândoi s-au desprins imediat din strânsoare şi s-au despărţit. Obrajii ei s-au înroşit şi ea s-a uitat în altă parte.

– Leela! a strigat Lady Victoria. Te-ai lovit?

– Nu. Sunt bine. Excelenţa Sa m-a ajutat să nu cad în noroi.

Lady Victoria a aruncat o privire plină de recunoştinţă spre Hunt.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce, şi-a dres el glasul. Nu aş lăsa-o niciodată pe Lady Devon să cadă. Păcat că nu a avut pumnalul la îndemână, ca să-i ţină la distanţă pe intruşi.

Lady Victoria a înclinat capul într-o parte.

– Pumnalul ei? s-a încruntat ea. Ai văzut pumnalul Leelei?

Scanned with CamScanner

– Ă...

Hunt nu știa ce să răspundă.

– Excelența Sa mi-a văzut *janbiya* când a venit la Parkwood să-mi aducă pachetul de la tine, a intervenit Leela. Îți amintești că mi-ai trimis uleiul de măsline și *za'atar*-ul.

Fruntea lui Lady Victoria s-a destins.

– Îmi amintesc. S-a uitat la Hunt. Este extraordinar, nu-i așa?

Nu la fel de extraordinar ca femeia care îl mânuia. Din fericire, vuietul mulțimii i-a distras Victoriei atenția de la Hunt și de la subiectul pumnalului Leelei.

– Faceți loc! Faceți loc! a strigat cineva. Mulțimea s-a împrăștiat, formând un culoar îngust, care ducea spre taur.

Hunt a înlemnit în momentul în care și-a dat seama ce avea să urmeze.

– Ar trebui să mergem. Acesta nu este un spectacol pentru doamne.

Curiozitatea i-a luminat chipul lui Lady Victoria.

– De ce nu? Ce fac?

Atenția i s-a îndreptat către un tânăr slăbuț, roșcovan, îmbrăcat în niște haine jerpelite. Acesta ținea în frâu un buldog agitat, care lătra dintre picioarele lui. O blană scurtă, maro, cu excepția unor pete albe, situate în zona pieptului, acoperea corpul puternic al câinelui. Botul scurt era negru și ridat. Stăpânul a eliberat brusc câinele, care a luat-o la fugă pe culoar, înspre taur, mișcându-se cu viteză și agilitate.

– Ce face? a strigat Lady Victoria speriată.

Câinele va fi rănit. Leela a strâns-o de braț, ca să o împiedice să alerge după buldog.

Văzând câinele, taurul a început să-și miște capul amenințător, dintr-o parte în alta. Încordându-și spatele, fiara masivă a lovit cu copitele în pământ. A prins buldogul în coarne și a aruncat animalul care schelălăia în aer. Expresia Leelei era sumbră și palidă în timp ce mulțimea de oameni se strângea pentru a prinde câinele.

Lady Victoria a strigat îngrozită.

– I-au rupt gâtul bietului câine.

– Nu e nimic grav, a liniștit-o Hunt. De aceea prinde mulțimea câinii.

Ea l-a privit îngrozită.

Scanned with CamScanner

– Este un fel de sport?

– Din păcate. Câinele trebuie să doboare taurul.

– Dar cum ar fi posibil așa ceva? a întrebat Leela. Cum ar putea un câine să doboare un taur?

– Câinii sunt antrenați să muște taurul de nas și să încerce să pună animalul la pământ.

Lady Victoria avea o expresie indignată.

– Ești de acord cu acest gen de lucruri?

– Nu, dar sunt mulți cărora le place acest sport.

Câinii sunt crescuți special pentru a doborî taurii. Un al doilea buldog era gata de asalt, cu botul lui scurt îndreptat spre taur. Mulțimea ovaționa.

– Este revoltător, a spus Lady Victoria aproape în lacrimi. Trebuie să-i faci să se oprească. Te rog!

Dornic s-o scutească pe tânără de și mai multă suferință, Hunt a făcut un pas în față.

– Cine este proprietarul acestor câini?

Mulțimea a tăcut, privindu-l pe bărbatul bine îmbrăcat care ieșea în evidență printre oamenii de condiție modestă.

– Și tu cine ești? a întrebat bărbatul care ținea câinii și care era extrem de tânăr.

Îl ținea pe cel de-al doilea câine între genunchi, pregătit de atac.

– Sunt ducele de Huntington, a răsunat vocea lui.

Un murmur de voci încântate s-a auzit dinspre mulțime.

– Sunt animalele mele. Pieptul slăbănog al proprietarului s-a umflat. Cei mai buni câini pentru luptele cu tauri din regiune.

– Îți dau zece șilingi pe ei.

Atât Leela, cât și Lady Victoria au fost uimite când au auzit prețul, care era mult prea mare.

Băiatul a rămas cu gura căscată, dar și-a revenit repede.

– Dublu și facem târgul.

– Zece șilingi și șase pence. Aceasta este oferta mea finală.

Hunt știa că ar fi putut oferi mult mai puțin, dar băiatul slăbănog arăta de parcă ar fi avut nevoie cu adevărat de acei bani în plus.

– S-a făcut, a rânjit băiatul. Pluto și Plunder sunt ai tăi.

Lady Victoria i-a zâmbit recunoscătoare lui Hunt.

– Pot să mă duc să iau câinii?

– Desigur, a aprobat el.

Scanned with CamScanner

Împreună cu Leela a privit cum Lady Victoria și-a făcut drum prin mulțime pentru a intra în posesia câinilor.

– Ce vei face cu ei? a întrebat Leela.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Chiar îți plac câinii? s-a auzit ironia în vocea ei.

– Nu în mod special.

Ea a pus o mână pe antebrațul lui.

– Ai procedat foarte bine. Mulțumesc.

El s-a uitat fix la mâna ei înmănușată, căldura răspândindu-se prin el cu viteza unui incendiu. Corpul lui tânjea după ea.

El ar fi vrut să-i ia mâna și să o ridice la gură, astfel încât să-și poată lipi buzele de locul delicat din interiorul încheieturii.

– Am venit, l-a smuls din gânduri vocea lui Lady Victoria. Un zâmbet îi lumina fața, în timp ce câinii din lesă se mișcau neliniștiți pe lângă ea. Și acum, ce facem cu ei?

– Îi luăm acasă? a spus Hunt nedumerit.

Atât Leela, cât și Lady Victoria au râs de parcă ar fi făcut o remarcă plină de umor.

Leela s-a întins să ia o lesă de la Lady Victoria.

– Și acum, spune-mi care este Plunder? Ce nume!

Lady Victoria a arătat spre cel mai mic dintre cei doi buldogi.

– Asta este Plunder. Iar tu îl ții pe Pluto.

Discutând vesele una cu cealaltă, cele două doamne s-au întors pe jos spre Lambert Hall, fără să-l mai bage prea mult în seamă pe Hunt, care pășea atent pe urmele lor.

În după-amiaza care a urmat celei în care Hunt cumpărase câinii, Leela naviga pe canalul Oxford în cea mai îngustă ambarcațiune pe care o văzuse vreodată.

Din cauză că cei mai mulți dintre oaspeți plecaseră, doar domnul și doamna Paget veniseră în excursie, împreună cu prietena cea mai bună a mătușii Helene, baroneasa Wallace, pentru că locuiau în apropiere.

– Aceasta este o ambarcațiune ciudată, a remarcat Leela. Nu am călătorit niciodată cu așa ceva.

– Trebuie să fie suficient de îngustă pentru a intra pe canal, i-a explicat Tori. Majoritatea ambarcațiunilor înguste transportă marfă. Altele transportă corespondență si colete și, uneori, pasageri.

Scanned with CamScanner

– Pare că știi foarte multe despre ambarcațiunile înguste, a observat baroneasa Wallace.

– Nu am de ales, a spus Tori zâmbind. Fratele meu este fascinat de canale. Îi place să își răsfețe oaspeții organizând voiaje pe canalele navigabile.

Ambarcațiunea lungă, din lemn, avea o lățime de aproximativ 7 metri și o lungime de zece ori mai mare, cu o cabină mică situată în spate. În interiorul cabinei se aflau două bănci căptușite, un dulap de depozitare și o sobă pentru încălzit și gătit. Patru cai, legați de părțile laterale ale tunelului cu o frânghie lungă, mergeau de-a lungul malului, trăgând vasul într-un ritm blând.

Doamna Paget, cu o umbrelă de soare ridicată deasupra capului, a privit peste marginea ambarcațiunii la întinderea de apă scăldată de razele soarelui.

– Privește, o rață sălbatică!

Doamnele stăteau pe băncile de lemn aflate în partea din față, iar ducele se afla în spatele ambarcațiunii, împreună cu Edgar și cu domnul Paget, fiind curioși cum funcționează mecanismul de direcție, cârma de mână.

Leela privea peisajul care se derula în fața lor – pășuni și căsuțe fermecătoare de piatră, presărate din loc în loc – și încerca să nu se gândească la Hunt. Tori s-a apropiat de ea.

– Am ceva să-ți spun, a șoptit ea pe nerăsuflate.

– Ce s-a întâmplat?

– Lady Devon, a întrerupt-o baroneasa, am auzit că ai crezut de cuviință să te muți la Parkwood.

– Într-adevăr, a aprobat ea. Anticipând comentariile critice, a adăugat: Mă simt foarte bine acolo. Este o casă frumoasă.

– Oare chiar așa să fie? a întrebat doamna Paget. Mi-ar plăcea să vizitez casa văduvelor.

– Sunteți bine-venită să-mi faceți o vizită în orice moment.

– Parkwood este o casă de familie și așa a rămas de mai bine de un secol, a spus mătușa Helene. Mama, bunica mea și toate mamele conților de Devon au locuit acolo de-a lungul timpului.

– Și, în calitate de văduvă a regretatului conte de Devon, respect această tradiție, a replicat Leela.

Hunt li s-a alăturat, făcându-și loc lângă Tori pe banca încastrată, situată pe o parte a ambarcațiunii. Renunțase la frac și arăta de-a

Scanned with CamScanner

dreptul fascinant, îmbrăcat într-o vestă de mătase crem, purtată peste o cămașă albă de in și pantaloni din piele, îndesați în cizme de piele cafenii.

Edgar și domnul Paget l-au urmat îndeaproape. Mătușa Helene, care stătea pe o bancă orientată cu fața înainte, nu era conștientă de prezența lor.

– Dar nici nu ești mama următorului duce, a remarcat ea. O compasiune ipocrită a răzbătut din vocea femeii în vârstă. Din păcate, nici măcar nu ești mamă.

– Nici tu nu ești, i-a reamintit Leela fetei bătrâne.

Vorbea pe un ton plăcut, ca și când ar fi discutat despre vreme, chiar dacă furia i se agita în stomac. Nu i-ar fi dat niciodată lui Helene satisfacția de a ști că o lovise din plin. Înțepătura o duruse nu pentru că Leela ar fi avut dorința aprigă de a avea un copil, ci pentru că Douglas își dorise încă unul, iar Leela nu reușise să i-l dăruiască.

Mătușa Helene s-a ofensat.

– Se prea poate, dar am legături de sânge cu Lambert Hall. Tu nu.

– Dar are legături de suflet, a intervenit Hunt. Lady Victoria este foarte atașată de Lady Devon.

Capul mătușii Helene s-a întors brusc în direcția lui Hunt, luând act de prezența sa abia în acel moment.

– Excelența Voastră, ce frumos din partea domniei voastre că v-ați întors.

– Lady Victoria este fericită că Lady Devon stă în casa văduvelor, i-a spus el femeii mai în vârstă.

– Da, într-adevăr. Tori a luat-o pe Leela de mână. Nimic nu mă poate face mai fericită.

– Exact, a spus Hunt încântat. Cu siguranță că fericirea lui Lady Victoria este extrem de importantă.

Edgar radia.

– Huntington nu poate accepta ca viitoarea sa ducesă să fie nefericită.

Inima Leelei a tresărit. *Viitoare ducesă*? Hunt oficializase deja relația? În jurul ei s-au auzit murmure de surpriză.

– Să înțeleg că spune ceea ce cred eu? l-a întrebat baroneasa.

– Este un anunț oficial? a întrebat domnul Paget un pic prea tare.

Edgar a zâmbit.

– Cam așa ceva.

Scanned with CamScanner

– Poftim? a întrebat mătușa Helene.

Hunt i-a aruncat Leelei o privire, înainte de a face cu ochiul și a o lua de mână pe Tori. Chipul fetei a căpătat o nuanță profundă de roz, în timp ce se uita în jos la degetele lor îngemănate.

– Lady Victoria a fost de acord să mă facă cel mai fericit om din Anglia, a spus Hunt rar, ca și când ar fi vrut să-și cântărească cu atenție cuvintele. Mi-a făcut marea onoare de a accepta să fie soția mea.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat mătușa Helene. De ce nu am fost anunțată?

– Vă anunțăm acum, nu și-a mai încăput Edgar în piele de fericire. Excelența Sa i-a cerut mâna lui Lady Victoria ieri după-amiază. Și ea a acceptat.

Ieri după-amiază, la scurt timp după ce se întorseseră din sat, Hunt se dusese probabil glonț să-i ceară lui Edgar mâna lui Tori. Disperarea și-a făcut loc în sufletul Leelei. Se terminase. Tori nu mai putea să rupă logodna. Aceasta fusese deja oficializată.

Domnul Paget i-a întins mâna lui Hunt.

– Permiteți-mi să fiu primul care vă felicită, a spus el sincer.

– O, ce zi fericită! a spus baroneasa Wallace și s-a dus s-o îmbrățișeze pe Tori. Vei fi o ducesă minunată.

Tori i-a răspuns baroanei, îmbrățișând-o la rândul ei, dar privirea ei îngrijorată a întâlnit-o pe a Leelei. Schițând un zâmbet, Leela s-a ridicat să o îmbrățișeze pe Tori.

– Vă doresc toată fericirea din lume.

La rândul ei, Tori a îmbrățișat-o cu putere.

– Mulțumesc. Totul s-a întâmplat atât de repede. Am încercat să-ți spun.

A fost trasă de mână pentru a o îmbrățișa pe mătușa Helene. În jurul ei, toată lumea discuta fericită. Leela nu a mai auzit nimic. Ea a zâmbit și a râs când și ceilalți au făcut-o, dar nu avea habar de ce.

– Tunel în față! a strigat unul dintre barcagii, punând astfel punct îmbrățișărilor de felicitare. Leela s-a uitat fără a vedea cu adevărat ceva și a observat că se apropiau de un pasaj acoperit și îngust.

– Acum dezlegăm caii, i-a informat Edgar.

– Cum trecem prin tunel? a întrebat domnul Paget, întorcându-se astfel încât să-l poată auzi pe Edgar cu urechea sănătoasă.

Scanned with CamScanner

– Doi dintre bărbați vor împinge ambarcațiunea cu picioarele, a răspuns contele. Va dura aproximativ cincisprezece minute să ajungem în partea cealaltă a tunelului.

Toată lumea, cu excepția Leelei, s-a îndreptat spre partea din spate a bărcii pentru a-i urmări pe bărbații întinși pe spate, pe cabină. Și-au sprijinit picioarele de pereții tunelului într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, împingând cu picioarele de-a lungul peretelui. Forța picioarelor lor a condus barca îngustă prin pasajul întunecat.

Ușurată de faptul că ceilalți erau distrași de acest moment, Leela s-a scufundat pe bancă. Inima i se zbătea. Capul îi pulsa. La scurt timp, întreaga barcă a intrat complet în interiorul tunelului, aruncând-o într-un întuneric total. Pereții erau reci și semănau cu cei ai unei peșteri, aerul umed atingându-i pielea, făcându-i-o lipicioasă. Sunetul apei care picura din pereții umezi ai tunelului răsuna în jurul ei. Scoțându-și mănușile, Leela și-a pus o mână pe fruntea rece.

În spatele ei, barcagiii au început să cânte, împingând cu picioarele de părțile laterale ale tunelului în ritmul cântecului marinăresc.

Leela a închis ochii și a încercat să respire în ciuda durerii din piept. Se terminase. Tori avea să se căsătorească cu Hunt. Avea să-i poarte copiii în pântece. Leela nu își dorise niciodată să aibă copii. Sperase să rămână însărcinată doar pentru că Douglas mai dorise un fiu, nu pentru că și-ar fi dorit ea cu adevărat asta. Dar acum, ideea ca altcineva să poarte în pântece copiii lui Hunt a făcut-o să simtă o durere ca și cum i-ar fi murit cineva din familie.

A simțit cum ceva cald s-a așezat lângă ea. Chiar și în întuneric, ea a știut imediat cine este. I-a recunoscut parfumul masculin. *Îl* recunoștea. Mâna lui Hunt a mângâiat-o pe a ei. Degetele lor s-au întrepătruns de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Au stat acolo în tăcere timp de un minut și ceva, într-o atingere intimă, extrăgându-și puterea și alinarea unul de la celălalt. Buzele îi erau la ureche, respirația lui, umedă.

– Am făcut-o pentru tine.

Inima i-a tresărit.

– Știu.

– Mi-era teamă că dacă aș mai fi așteptat, mi-aș fi pierdut mințile.

Ea a încuviințat din cap, chiar dacă el nu o putea vedea. Vocea îi era tensionată.

Scanned with CamScanner

– Jur că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a mă asigura că Victoria nu va regreta niciodată alegerea făcută.

Emoția care o sufoca a făcut-o să fie incapabilă să rostească ceva. În schimb, s-a agățat de mâna lui și a lăsat lacrimile să curgă.

Când barca îngustă a ieșit din tunel, câteva minute mai târziu, Leela își revenise.

Și era din nou singură.

Scanned with CamScanner

Capitolul 14

A doua zi dimineață, Leela lua micul dejun, încercând să-și revizuiască manuscrisul și să nu se gândească la Hunt, când Tori a năvălit înăuntru.

– Nu ești supărată pe mine, nu-i așa? a întrebat tânăra pe nerăsuflate, roșie în obraji. Te rog, spune-mi că nu ești supărată pe mine.

– De ce aș fi supărată pe tine? și-a lăsat Leela jos ceașca de ceai. De ce respiri atât de greu?

– Am fugit până aici. A fost singura mea ocazie să evadez.

– Stai jos. Leela i-a turnat fetei apă din ibricul de porțelan cu flori pictate, aflat pe masă. Și bea ceva.

Tori s-a prăbușit pe un scaun, în fața Leelei și a băut jumătate din paharul cu apă.

– Eram îngrijorată că te-ai putea supăra pentru că am acceptat atât de repede propunerea ducelui.

– Draga mea, este vorba despre viața ta, i-a spus ea. Nodul din stomacul ei, cel legat de tot ce îl privea pe Hunt, s-a strâns și mai mult. Tot ce pot face este să te ajut cu sfaturi. Dar, în cele din urmă, trebuie să faci cum îți dictează inima.

– Sperasem să petrec mai mult timp cu Hunt – mi-a spus că ar trebui să-i spun Hunt, acum că suntem logodiți –, însă el a fost foarte înflăcărat când mi-a făcut propunerea.

Inima Leelei a tresărit.

– Chiar așa?

– Da, părea atât de hotărât să mă facă soția lui, încât mi-a fost greu să-l refuz.

– Ai vrut să-l refuzi?

– Nu, nu chiar. A mai luat o înghițitură de apă. A fost atât de frumos când am vizitat satul. Felul în care i-a salvat pe Pluto și pe Plunder a fost destul de impresionant.

Leela a trebuit să-i dea dreptate.

Scanned with CamScanner

– Unde sunt câinii acum?

– În grajd. Hunt intenționează să îi ducă la moșia sa de la țară.

Leela a zâmbit.

– A fost foarte frumos din partea Excelenței Sale să salveze animalele.

– Va trebui să-i spui Hunt acum că va face parte din familie.

Familie. Foarte bine.

– A fost foarte frumos din partea lui Hunt.

– Sunt de acord. Amabilitatea lui a influențat foarte mult decizia mea de a accepta oferta sa de a ne căsători. Și am ținut cont și de opinia domnului Foster.

– Secretarul ducelui? Și-a dat cu părerea dacă ar trebui sau nu să te căsătorești cu ducele?

– Nu, desigur că nu. Domnul Foster nu ar fi niciodată atât de îndrăzneț. Ea și-a terminat de băut apa. L-am întrebat dacă îi place să lucreze pentru Hunt și domnul Foster a răspuns că nu și-ar putea dori vreun stăpân mai bun. Mi-a spus că Excelența Sa este onest, generos și corect.

– Să nu uiți că ducele este stăpânul său. Domnul Foster ar fi naiv să-l vorbească de rău. Și-ar pune în pericol postul.

– Mi-am dat seama. Dar domnul Foster a lucrat și pentru celălalt duce.

Leela s-a întins după carafă pentru a-i umple paharul lui Tori.

– Domnul Foster a fost angajat de fratele Excelenței Sale?

– Da. A fost ajutorul secretarului regretatului duce. Când Hunt a preluat responsabilitățile ducatului, l-a ridicat pe domnul Foster în rang, făcându-l secretar. Domnul Foster spune că nu au existat niciodată doi frați mai diferiți.

Leelei i s-a aprins curiozitatea.

– Ce a spus despre ultimul duce?

– Nimic concret. Domnul Foster nu ar fi niciodată atât de indiscret. Dar este evident din modul în care vorbește despre actualul duce că îl respectă foarte mult. Pare chiar un pic atașat de Hunt.

Nu a surprins-o pe Leela faptul că Hunt era apreciat de angajații lui. Dovedise că era un om demn.

– Cred că Excelența Sa va face tot ce îi stă în putință pentru a te face fericită.

Hunt îi spusese toate astea Leelei și ea îl crezuse.

Scanned with CamScanner

– Crezi? Chipul lui Tori s-a luminat. O, sunt atât de fericită! Părerea ta despre persoana lui înseamnă totul pentru mine.

Leela nu mai suporta să mai discute despre Hunt. O durea prea mare.

– Ți-e foame?

– Nu, am mâncat deja, a spus Tori. Apoi s-a oprit, adulmecând aerul. Dar de unde vine acest miros delicios?

– Se numește *manaeesh*. Leela a rupt o bucată din pâinea rotundă de pe farfuria ei. Încearcă-l. Este *za'atar* amestecat cu ulei de măsline și apoi întins pe aluat înainte de a fi copt.

– Ei bine, îmi place foarte mult *za'atar*-ul tău. A mușcat din pâinea caldă și a mestecat încet, apreciativ. Are un gust la fel de plăcut ca și mirosul.

– Este unul dintre felurile mele de mâncare preferate. Sunt norocoasă că Hashem este un bucătar excelent.

Tori a examinat pâinea acoperită de *za'atar* înainte de a mai lua o mușcătură.

– Ar trebui să te avertizez că în curând ai putea avea parte de oaspeți.

– Ah? Cine?

– Doamna Paget este sus, la reședință. Am auzit-o spunându-i mătușii Helene că ar dori să răspundă invitației tale la ceai, aici la Parkwood House.

Leela și-a înăbușit un geamăt.

– Sper că se va răzgândi.

Au auzit voci pe holul de la intrare. Un ton deosebit de autoritar nu lăsa loc de îndoială că mătușa Helene era printre vizitatori. Sprâncenele lui Tori s-au ridicat.

– Poți oricând să te faci nevăzută pe ușa din spate.

Leela s-a ridicat, resemnată.

– Presupun că va trebui să mă duc să-mi întâmpin oaspeții.

Mirosul ispititor al pâinii proaspăt coapte și al ceaiului de mentă a ajuns la Hunt în momentul în care servitorul Leelei i-a primit la Parkwood. Era ultimul loc în care și-ar fi dorit să fie. Venise fără nici o tragere de inimă, la îndemnul lui Devon, al bătrânei sale mătuși și al doamnei Paget, care părea să petreacă foarte mult timp la Lambert Hall. Nu-și dorea deloc să fie prezent în casa Leelei atât de repede după ultima lor întâlnire. Cu cât păstrau distanța între

Scanned with CamScanner

ei, cu atât mai bine. Faptul că păşea pe domeniul Leelei i-a stârnit emoţii pe care era mult mai bine să le lase în stadiul latent.

– Unde a dispărut tot mobilierul? s-a uitat încruntată mătuşa Helene la sala de recepţie generoasă, cu pereţii galben pal şi ferestre înalte. Unde este fotoliul mamei?

Leela li s-a alăturat, arătând proaspătă şi foarte atrăgătoare, cu părul ei negru ridicat într-un coc. Câteva şuviţe scăpaseră din strânsoare, acoperindu-i gâtul delicat, până spre umeri. Ţinuta de dimineaţă, albă cu dungi roşii, îi acoperea sânii generoşi înainte de a cădea uşor peste restul curbelor ei senzuale. Amintirea neaşteptată a buzelor lui pe gâtul acela, gustându-i sânii voluptuoşi l-a năpădit pe Hunt. Realitatea l-a lovit în momentul în care Victoria a intrat în cameră, din spatele Leelei.

– Ce surpriză minunată! le-a spus Leela oaspeţilor săi.

Ignorând cuvintele de bun venit ale Leelei, Devon s-a concentrat asupra surorii sale.

– Deci, aici ai dispărut fără să spui nimic.

– Victoria a venit să mă viziteze, şi-a apărat Leela fiica vitregă. Doar nu a fugit.

– Totuşi, s-a uitat Devon la Hunt. Fără îndoială că Excelenţa Sa va dori să o ţină pe Victoria din scurt odată ce se vor căsători.

– Lady Victoria nu trebuie ţinută din scurt, a simţit Hunt nevoia de a o proteja pe fată, venind instinctiv în apărarea ei aşa cum ar fi făcut dacă ar fi avut o soră mai mică. Nu văd nimic greşit în comportamentul ei.

Victoria s-a înroşit şi i-a oferit un zâmbet recunoscător. El i-a întors zâmbetul, dându-şi seama că îi plăcea tot mai mult tânăra strălucitoare şi amabilă. Nu cu pasiunea mistuitoare cu care o dorea pe Leela, ci ca pe cineva din familie. A presupus că acesta era un început. S-a uitat la Leela. Ea urmărise schimbul său de replici amabile cu Victoria. Stomacul i s-a strâns când a observat expresia tristă care i-a trecut pe faţă şi pe care şi-a mascat-o rapid cu un zâmbet politicos.

– Am comandat deja ceaiul. Nu vreţi să vă aşezaţi şi să vă simţiţi confortabil?

– Unde? Nu prea ai unde să stai, a venit replica rece a mătuşii Helene. Ce ai făcut cu fotoliul mamei? Şi cu mesele din marmură ale bunicii?

Scanned with CamScanner

– Deocamdată sunt în salonul mic din spatele holului, a anunțat-o Leela, până când Devon va decide unde vrea să le depoziteze, fie în mansarda de aici, fie la reședință.

– De ce a trebuit să le muți? s-a așezat doamna Paget lângă mătușa Helene pe canapeaua aurită, cu un cadru din lemn de culoare închisă.

Leela stătea într-un fotoliu tapițat cu catifea cu spătar înalt, vizavi de doamnele mai în vârstă.

– Mi-am dat seama că în ultima vreme prefer spațiile mai puțin aglomerate, puțin mai simple.

– Cu siguranță ți-ai pus amprenta pe acest loc, a spus Hunt.

Menajera Leelei a intrat cu ceaiul, pe care apoi l-a servit oaspeților. Spre dezamăgirea lui Hunt, sursa mirosului delicios de pâine proaspătă nu părea să se regăsească printre prăjiturile și sendvișurile puse la dispoziția oaspeților. Cu siguranță nu era nimic la fel de interesant ca *za'atar*-ul pe care îl servise la masa ei. De asemenea, a remarcat lipsa mentei în ceai. I s-a părut că Leela i-a servit cu ceai tradițional englezesc. Cu băuturile în mână, Hunt și Devon s-au așezat în scaune franțuzești identice, tapițate în aceeași țesătură crem a draperiilor care împodobeau ferestrele.

Leela și-a îndreptat atenția spre Devon.

– Ce ai de gând să faci cu mobila care nu-mi mai trebuie? Aș vrea să eliberez și salonul mic.

– Mesele acelea de marmură sunt destul de valoroase, a spus mătușa Helene, cu atitudinea la fel de rigidă ca și părul perfect pieptănat. Nu cred că ar trebui depozitate undeva.

– Atunci, cu siguranță, ești încântat să le duci la reședință, a spus Leela.

– Nu este cazul. Devon a luat o înghițitură de ceai. Nici o piesă de mobilier din această casă nu se mută nicăieri. Șederea lui Lady Devon aici este temporară.

Leela a înlemnit. Hunt a intervenit.

– Nu este aceasta casa văduvelor? l-a întrebat pe Devon.

– Așa este, conform tradiției, a răspuns Devon. Cu toate acestea, Lady Devon nu o să rămână prea mult aici. Victoria mi-a spus că are de gând să-și continue călătoria.

– Înțeleg, a spus Hunt și stomacul i s-a revoltat. Ea avea să plece. E adevărat?

Scanned with CamScanner

– Da. Privirea circumspectă a Leelei a întâlnit-o pe a lui. Este posibil să-mi continui călătoria în Africa de Nord. Poate vizitez Marocul.

– Exact ce spuneam, a spus Devon cu o mișcare a mâinii. Ar fi o risipă să ții Parkwood deschis și la dispoziția lui Lady Devon când șederea ei este atât de trecătoare.

Hunt a insistat.

– Cu siguranță, Lady Devon are nevoie de o casă când nu călătorește în străinătate. În calitate de văduvă a răposatului conte, doamna are anumite drepturi.

– Poate sta cu noi la Eaton Park, a spus Victoria entuziasmată înainte de a-și da seama că o luase gura pe dinainte. S-a înroșit și și-a acoperit gura. Adică, dacă ești și tu de acord, Excelența... ăăă... Hunt.

El a evitat să se uite în direcția Leelei.

– Lady Devon va fi bine-venită.

Bineînțeles că nu s-ar fi putut opune deciziei ei, dar Hunt spera din tot sufletul ca Leela să nu vină la Eaton Park. Dacă ar fi făcut-o, reședința ar fi fost compromisă pentru el. Odată ce s-ar fi obișnuit cu senzația prezenței ei în casă, printre lucrurile lui, Eaton ar fi fost tot timpul un loc pustiu în absența ei.

– Cred că acesta este biroul bunicului, s-a holbat mătușa Helene la biroul la care scria Leela. Când eram copii, eu și fratele meu, bunicul lui Devon, am găsit un compartiment secret în el.

– Ce interesant! și-a strâns Victoria mâinile pe piept. Crezi că mai știi unde este, mătușă Helene?

Bătrâna s-a ridicat în picioare.

– Să aruncăm o privire, ce zici?

Doamna Paget a urmat-o pe mătușa Helene.

– Este cam dezordine.

Leela a sărit și s-a apropiat cu pași mari.

– Lasă-mă să fac curat mai întâi.

Mătușa Helene a ajuns la birou înaintea Leelei. Toată lumea s-a ridicat și le-a urmat pe doamne până la masa de scris.

– Chiar, a spus mătușa Helene cu dispreț. De ce ai atâtea hârtii împrăștiate pe birou, de parcă ai fi vreun funcționar?

Leela a strâns în grabă hârtiile, punându-le una peste alta la întâmplare și ținându-le la piept.

Scanned with CamScanner

Câteva hârtii au căzut, plutind spre pământ. Devon a îngenuncheat să le adune, dar Hunt s-a repezit primul.

– Te rog, a spus el și s strâns repede hârtiile. Pe măsură ce le așeza una peste cealaltă, Hunt nu s-a putut abține să nu observe că acestea nu erau simple scrisori. De fapt, nu erau deloc scrisori.

– Iată-l! a exclamat mătușa Helene din locul ei, aflat la marginea biroului. Știam că îl voi găsi.

Ochii doamnei Paget s-au mărit.

– Cât de inteligent!

– Pot să văd și eu? s-a apropiat Victoria.

– Interesant, a spus Devon, privind peste umerii doamnelor.

Cu hârtiile în mână, Hunt s-a ridicat și a văzut-o pe Leela chestionându-l din priviri.

– Mă duc în birou pentru a pune bine hârtiile astea.

– Te voi însoți pentru că deja ai mâinile ocupate, a spus el.

Ceilalți erau prea ocupați cu examinarea compartimentului secret pentru a le acorda prea multă atenție.

Leela a rămas tăcută în timp ce traversa holul. S-a oprit la masa din hol, deschizând unicul sertar mic și scoțând o cheie din el. Descuind ușa, a intrat, urmată de Hunt. În fața lui se afla un alt birou și o masă lungă acoperită cu hârtii stivuite cu grijă, una lângă alta. Când s-a apropiat, a văzut că era vorba despre o carte, aranjată pe capitole.

Ea l-a lăsat să se uite la hârtiile din mâna lui.

– Deci, acum știi.

– Presupun că da. S-a uitat la un capitol intitulat „Călătorie la Marea Moartă". Cu siguranță ești plină de surprize. Ai scris *Călătorii în Arabia*.

A întins o pânză peste masă, acoperind hârtiile.

– Sper că asta nu va influența decizia ta de a te căsători cu Victoria și de a intra în această familie.

S-a încruntat.

– De ce aș face așa ceva?

– Sunt o doamnă, o contesă, care face afaceri.

– Scrii sub pseudonim.

– Da, dar dacă cineva află despre asta, ar putea provoca un scandal groaznic.

Scanned with CamScanner

– Toată această descoperire nu mă face decât să te apreciez și mai mult. Ești o scriitoare foarte talentată, a lăudat-o el, simțind un val de admirație pentru ea. Faptul că ai scris cel mai renumit jurnal de călătorie din Londra dovedește că ești o femeie și mai interesantă și mai spectaculoasă decât mi-am închipuit.

Bucuria i-a luminat chipul superb. Cuvintele lui au încântat-o. Dorința curgea prin venele lui Hunt. Îl durea sufletul de dorul ei. Nu s-a putut abține să nu se apropie, suficient încât să o atingă. Nu s-a mișcat.

Și-a ținut mâinile cu pumnii strânși în lateral. Dacă ar fi făcut imprudența de a simți catifelarea pielii ei, ar fi fost pierdut. În schimb, și-a dus ușor buzele spre locul acela delicat, unde gâtul ei se îmbina cu umerii. El și-a îngropat fața în ceafa ei, inspirând parfumul săpunului și al căldurii feminine și a tot ce nu putea avea.

Ea și-a înclinat capul, obrazul ei moale atingându-l pe al său, îmbrățișându-l în singurul mod în care fiecare dintre ei ar fi îndrăznit s-o facă.

– Trebuie să ne oprim, a șoptit ea.

– Da, a aprobat el. În ciuda tristeții care-i umplea sufletul și a dorinței lui mistuitoare de ea, Hunt s-a îndreptat în timp ce ea s-a îndepărtat.

Ușa s-a deschis.

– Aici erai, a apărut Devon în prag. Privirea lui circumspectă i-a analizat pe amândoi. Ce se întâmplă aici?

– Excelența Sa a fost destul de amabil să mă ajute cu scrisorile mele, s-a repezit Leela să netezească pânza care acoperea manuscrisul. Apoi a cerut să viziteze și restul casei.

O expresie sceptică a apărut pe chipul lui Devon.

– Huntington vrea să arunce o privire prin Parkwood?

– Facem o tură? Fața strălucitoare a lui Lady Victoria s-a ivit din spatele lui Devon. Vreau și eu să te însoțesc.

– Chiar te rog, a spus Leela cu voce clară, împingând cu abilitate pe toată lumea spre ușă. Pe aici, vă rog.

Hunt a simțit cum Devon l-a privit îndelung, în timp ce domnii le urmau pe doamne afară din încăpere.

Scanned with CamScanner

Capitolul 15

– Draga mea Lady Devon, ce surpriză minunată! Vă rog, intrați.

Domnul Sherman a condus-o pe Leela în biroul său întunecat de pe Well Street din Coventry.

– Nu am știut că ați revenit la Lambert Hall, după o absență atât de lungă. Și că arătați mai bine ca niciodată, trebuie să recunosc.

– Mulțumesc. M-am întors destul de recent. Alesese una dintre cele mai frumoase rochii de zi pentru întâlnirea cu avocatul lui Douglas. Dantela înfrumusețea decolteul înalt și manșetele rochiei sale violete, iar o bordură dantelată îi împodobea și pălăria. Întotdeauna obținea rezultate mai bune atunci când alegea să se îmbrace într-o ținută potrivită rangului ei de contesă.

– Cu siguranță este plăcerea noastră de a vă avea din nou printre noi.

Domnul Sherman, un bărbat blând, chelbos, în vârstă de cincizeci de ani, și-a lăsat ochelarii rotunzi, cu sârmă, mai jos pe podul nasului. Leela nu-l cunoștea prea bine pe avocat. Cu toate acestea, zâmbetul lui părea firesc și o tratase respectuos în trecut, ori de câte ori îl vizitase la Lambert Hall pe regretatul ei soț.

– Nu trebuia să vă deranjați să veniți până la Coventry, a spus el. M-ați fi putut chema și v-aș fi vizitat eu la Lambert Hall, așa cum am procedat și cu răposatul conte.

– Voi ține cont de asta în viitor.

Avocatul a eliberat rapid un scaun roșu cu spate înalt pe care se afla un teanc de documente, situat vizavi de biroul său aglomerat.

– Vă rog, luați loc, a invitat-o el.

A pus grămada de hârtii din brațe pe un scaun cu spătar din lemn de lângă ea.

Biroul domnului Sherman era mic, cu rafturi pline de cărți așezate la întâmplare. Intercalate printre volumele uzate se aflau bibelouri din porțelan înfățișând câini și cai de diferite mărimi. Avocatul

Scanned with CamScanner

s-a așezat în spatele biroului cu mâinile încrucișate peste hârtiile împrăștiate pe tăblia din lemn de stejar.

– Spuneți-mi, cu ce vă pot ajuta, Lady Devon?

– Aș vrea să fiu informată cu privire la drepturile mele de moștenitor, ca văduvă a regretatului conte de Devon.

Ea sperase din tot sufletul ca Douglas să-i fi lăsat suficient pentru a-i asigura o independență financiară, astfel încât să poată călători, scrie și să-și publice cărțile, așa cum își dorea, fără a fi nevoită să dea socoteală cuiva.

– Sunt bucuros să vă pot fi de folos. Cu toate acestea, ar trebui să fiți informată că nu mai sunt avocatul actualului conte de Devon. Odată ce tatăl său, răposatul tău soț, a decedat, noul conte a angajat un alt avocat.

– Am înțeles. Acest lucru era un atu, în viziunea Leelei. Mă aflu aici pentru că, în calitate de văduvă fără nici o perspectivă de a mă recăsători, este important pentru mine să-mi asigur viitorul.

Timpul petrecut la Lambert Hall îi reamintise cât de vulnerabilă era din punct de vedere financiar. Putea să se mute oricând la fratele ei, dar prefera să stea singură. Văduva unui conte avea anumite drepturi și intenționa să le revendice. Trebuia să aibă în vedere și profiturile obținute din cărțile ei. Nu primise încă bani, dar primul volum se bucurase de succes. După calculul ei, trebuia să primească peste două sute de lire sterline de la editorul ei. Cu siguranță, cu banii aceștia s-ar putea descurca de una singură fără a fi nevoită să depindă de nimeni altcineva. Ideea de a-și câștiga pe deplin independența îi surâdea foarte mult.

– Aș vrea să știu care-mi sunt toate drepturile de moștenire ca văduvă.

Sprâncenele cărunte ale domnului Sherman s-au ridicat, unindu-se într-o linie.

– Drepturile dumneavoastră de moștenire?

– Da, am dreptul, nu-i așa, la o treime din veniturile proprietății?

– Ei bine, a rostit el lung și apăsat, mă tem că nu este chiar atât de simplu.

– De ce nu? a întrebat ea. Un val de neliniște i-a străbătut corpul. Cu siguranță, regretatul meu soț a lăsat dispozițiile necesare ca să intru în posesia acestor drepturi după moartea lui.

Scanned with CamScanner

Nu fusese decât o copilă când ea şi Douglas se căsătoriseră. Cândva îi spusese că va avea mereu grijă să nu-i lipsească nimic, dar nu îşi bătuse niciodată capul să-i ceară detalii.

Douglas murise brusc. O boală de inimă, spusese doctorul. Dacă nu avusese timp să întocmească hârtiile necesare?

Domnul Sherman şi-a trecut palma peste chelie.

– Există cazuri în care drepturile de moştenire ale văduvei, după cum le-aţi numit, nu sunt luate în calcul.

– Aşa s-a întâmplat şi în cazul meu? Douglas nu mi-a acordat drepturile de văduvă?

Domnul Sherman s-a oprit.

– Din câte îmi amintesc, nu aţi fost prezentă când s-a citit testamentul răposatului conte.

– Aşa e, am plecat la moşia fratelui meu, acasă la familia mea, aproape imediat după înmormântare.

– Cu siguranţă, actualul conte v-a informat despre condiţiile testamentului răposatului său tată.

– Nu, a cuprins-o dintr-odată teama. De aceea sunt aici. Soţul meu m-a lăsat fără drepturile mele de văduvă?

– Da.

– Când? a simţit ea un gol în stomac. De ce?

– Contele m-a chemat cu aproximativ un an înainte să moară. Atunci a schimbat condiţiile testamentului.

– Este legal acest lucru? a întrebat ea şi panica a făcut-o să vorbească sacadat.

De ce o dezmoştenise Douglas?

– Da. Mai ales dacă cineva înlocuieşte drepturile de văduvă cu ceva mai valoros.

– Poftim?

– Lordul Devon era îngrijorat de faptul că moştenitorul lui, actualul conte, n-o să fie de acord prea uşor cu faptul că va trebui să împartă cu dumneavoastră veniturile proprietăţii... ăăă... Am înţeles că au fost unele... neînţelegeri... între domniile voastre.

– Da. Vă rog, continuaţi.

– În locul unei treimi din veniturile proprietăţii, contele v-a lăsat o proprietate.

– Care proprietate? Unde?

Scanned with CamScanner

S-a ridicat și s-a îndreptat către un dulap.

– Am aici, pe undeva. După câteva minute interminabile, domnul Sherman a găsit ceea ce căuta.

– A, iată-l, s-a strâmbat el în timp ce încerca să distingă numele. Este un loc numit Parkwood.

A rămas cu gura căscată.

– Poftim?

A privit-o pe Leela peste rama ochelarilor.

– Cunoașteți acea proprietate?

– Da, o cunosc, a răspuns ea. A încercat să proceseze veștile neașteptate. Douglas mi-a lăsat Parkwood? Sunteți sigur?

– Da, sunt sigur. Și tot ce este pe acea proprietate. Ochii domnului Sherman fixau hârtia din mâinile lui. Și asta nu e tot.

– Parkwood este al meu, pur și simplu? a întrebat ea simțind cum o copleșește o senzație de mulțumire. Nu este inclus în drepturile de moștenire?

Și-a aranjat ochelarii.

– Nu, acea proprietate nu este inclusă.

– Și Edgar... ăăă... lordul Devon știe acest lucru?

– Mai mult ca sigur. Și mai sunt câteva. Citea atent documentul din mâinile lui. Pe lângă casă și tot ce include aceasta, răposatul conte v-a lăsat și patru ferme foarte profitabile.

– Mi-a lăsat o casă și un venit garantat?

Leelei nu îi venea să creadă că dăduse norocul peste ea.

– Da, domnia sa a fost foarte categoric în intenția lui de a se asigura că veți putea trăi din aceste venituri și că nu veți fi nevoită să stați la mila fiului său.

Lacrimile i-au încețoșat privirea. Chiar și după moarte, Douglas continua să aibă grijă de ea.

– Îl cunoștea foarte bine pe Edgar.

– Așa se pare. Domnul Sherman i-a aruncat o privire blândă. Dumneavoastră veți trăi foarte confortabil pentru tot restul vieții din veniturile produse de acele ferme. Nu vă va lipsi nimic. Cu excepția cazului în care sunteți risipitoare, a adăugat el după o pauză.

– Vă asigur că nu este cazul.

– Mai e ceva. Răposatul conte a stipulat că, dacă vreodată veți dori să vindeți Parkwood, sunteți obligată să-i acordați contelui de

Scanned with CamScanner

Devon dreptul de preemțiune. Adică trebuie să-i permiteți domniei sale să aibă prioritate în fața tuturor celorlalți doritori care vor să cumpere proprietatea.

– Înțeleg, a spus ea.

Îi venea greu să creadă ceea ce auzise. Douglas îi lăsase suficient pentru a-și asigura un trai decent în Londra și a-și finanța călătoriile. Apoi, și-a dat seama de dificultatea situației în care se afla. Edgar încercase să-i fure moștenirea.

S-a ridicat în picioare.

– Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Sherman. Mi-ați fost de mare ajutor.

S-a ridicat și el în picioare.

– Sunt încântat să vă ajut. Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog, nu ezitați să mă întrebați.

– De fapt, chiar vreau. Am nevoie de un avocat.

S-a întors la Parkwood târziu în acea după-amiază, dând cu ochii chiar de subiectul supărării ei, care stătea comod în salonul de recepție din față.

– Ai ajuns, Delilah, s-a lăsat Edgar pe canapea, cu un pahar de coniac între degete. Nu s-a ridicat, așa cum ar fi făcut orice gentleman, când a intrat ea.Te-am așteptat.

– Ce faci aici? și-a scos ea pălăria. Unde este Hashem?

– Micuțul străin? L-am trimis cu o treabă pentru a putea vorbi între patru ochi. S-a relaxat, întinzându-se pe perne, a întins un braț peste marginea spătarului curbat al canapelei și și-a pus glezna peste genunchiul opus. Nu era o poziție manierată pentru un domn în prezența unei doamne.

– Cu ce fel de treabă l-ai trimis pe Hashem?

El a înghițit îndelung, sorbind pe îndelete din paharul de coniac.

– Acel gen de treabă care nu-i va permite să ne deranjeze cel puțin câteva ore.

– Înțeleg, a răspuns ea.

Kalb[1] punea în mod clar ceva la cale. Era curioasă să afle despre ce era vorba înainte să-l alunge din casă.

A privit-o îndelung.

[1] Fiu de câțea (în limba arabă în original)

Scanned with CamScanner

– Astăzi chiar arăți bine. Există vreun motiv pentru care ești îmbrăcată atât de elegant?

– Am avut o întâlnire.

– Ce fel de întâlnire?

– O întâlnire privată.

Sprâncenele i s-au ridicat.

– A! Înțeleg.

– Mă îndoiesc, și-a sprijinit ea șoldurile de masa de scris, și-a încrucișat brațele peste piept și a așteptat ca el să spună care era motivul vizitei.

– Cred că a trecut timpul și am ajuns la o înțelegere, a spus el. Și-a terminat băutura și a lăsat să cadă cu zgomot paharul gol pe măsuța de lângă el. Nu ești de acord cu mine?

– Depinde la ce te gândești, a observat ea.

Nu-i păsa de strălucirea din ochii lui. Sesizase această privire plină de agresivitate cu ceva vreme în urmă, când Edgar intrase în dormitorul ei de la Lambert Hall.

– Vrei casa asta.

– Da. *Și este a mea.*

El s-a ridicat și s-a îndreptat spre ea, apropiindu-se prea tare. Respirația îi mirosea a alcool.

– Cred că putem ajunge la o înțelegere.

– Ai mai spus asta, s-a ridicat ea și s-a îndreptat. Nu se mai sprijinea de birou, stătea aproape ochi în ochi cu fiul ei vitreg. Ai de gând să treci mai repede la subiect?

– Vrei această casă.

– Repeți ceea ce ai mai spus. Ai să-mi spui ceva nou?

El a privit-o cu ochi lucioși.

– Iar eu te vreau pe tine.

– Poftim? i-a trebuit ei un moment să proceseze cuvintele.

Edgar o urâse dintotdeauna.

– Ești o femeie umblată prin lume acum. Nu mai ești fata aceea inocentă, care s-a căsătorit cu tatăl meu. Cu siguranță i-ai desfătat și pe alți bărbați în călătoriile tale.

– Nu am făcut așa ceva, a răspuns ea. Mușchii i s-au tensionat. Îți sugerez să te îndepărtezi de mine.

El nu s-a mișcat.

Scanned with CamScanner

– Este soluția perfectă. Păstrezi casa, iar eu te voi vizita din când în când.

– Ești băut.

A ridicat din umeri.

– Am băut câteva pahare de coniac, dar știu ce vreau. Și în acest moment, acest lucru ești tu.

– Ești un mizerabil, a spus ea. Se apropiase foarte mult, încolțind-o lângă birou. Pentru a se strecura pe lângă el, corpul ei era nevoit să se atingă de al lui. Te-am avertizat. Pleacă înainte să te fac să regreți.

Privirea lui a coborât spre decolteul ei.

– Am vrut să mă culc cu tine din momentul în care tata te-a adus acasă. Și cred că și tu vrei.

Pulsul îi bătea tare în urechi.

– Ești nebun! Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Stai cât mai departe de mine.

El i-a studiat chipul.

– Pot să te întreb ceva?

– Nu.

S-a aplecat mai aproape, cu fața strălucind de transpirație.

– Ți-o tragi cu ducele, nu-i așa?

A simțit că nu mai are aer.

– Nu.

– Nu cred. I-ai tras-o lui Huntington. Mi-am dat seama când v-am văzut împreună, zilele trecute. Acum îți vei desface picioarele pentru mine sau îi voi spune Victoriei adevărul despre mama vitregă și viitorul ei soț.

– Ești un idiot! Nu este nimic între mine și Huntington – sau altcineva. Acum fă un pas înapoi. În spatele ei, Leela a căutat sertarul biroului. Acesta este ultimul avertisment.

– Doamne, cât te-am dorit, a murmurat el, cu buzele la doar câțiva centimetri de ale ei, cu o respirație umedă, duhnind a coniac. O să te fac să te simți bine. Jur. Mult mai bine decât Huntington. Sau decât tata, sau decât oricare dintre păgânii levantini pe care i-ai lăsat să-ți ridice fustele.

Leela a deschis sertarul din spatele ei și a bâjbâit până a găsit ceea ce căuta.

– Te rog spune da, i-a pus el mâna pe talie.

Scanned with CamScanner

– Ia-ți mâinile de pe mine.

Mâna lui i-a alunecat pe corp, mângâindu-i fundul.

– Habar nu ai cât de mult am vrut să te ating așa. Recunoaște, i-a șoptit el la ureche, și tu mă vrei.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, a spus ea. Și-a scos *janbiya* și a ridicat brațul, tăindu-i obrazul lui Edgar cu o mișcare rapidă și precisă.

El a țipat și a sărit înapoi.

– Ce naiba faci? a ridicat el brațul pentru a-și atinge obrazul, iar degetele i s-au murdărit de sânge. Ce ai făcut?

– Cred ești suficient de inteligent pentru a-ți da seama ce s-a întâmplat.

– M-ai tăiat?

A ridicat din umeri.

– Te-am avertizat.

– Sângerez. Neîncrederea i-a umbrit chipul. Cât de rău m-ai tăiat?

– Nu suficient cât să-ți rămână un semn permanent, dar o să ai o cicatrice. Consideră că este un avertisment să nu mai atingi niciodată o femeie care nu vrea să fie atinsă.

– Nu-mi vine să cred că m-ai tăiat cu un cuțit, *un cuțit* pe față, a spus el uimit. S-a uitat fix la lama din mâna ei. De fapt, mi-ai tăiat obrazul.

Leela a întins mâna după o batistă de pe birou pentru a șterge sângele lui Edgar de pe *janbiya* ei.

– Consideră-te norocos că nu te-am tăiat în locuri mai sensibile.

A privit-o cum își curăța lama.

– De unde naiba ai asta? Ce fel de lady poartă un cuțit?

– O lady care trebuie să se apere de bărbați ca tine.

Pentru că Edgar nu părea dispus să încerce să-și oprească sângerarea, Leela s-a dus la bucătărie și s-a întors cu o cârpă curată. I-a întins-o.

– Ia asta, a spus ea. El a clipit, încă aflat în stare de șoc și, probabil, prea amețit ca să poată gândi limpede. Nu vreau să-mi pătezi covorul, a spus ea nerăbdătoare. Ține-o apăsată pe rană. S-ar putea să fie nevoie de câteva copci.

Apăsând cârpa pe obraz, Edgar s-a împleticit spre holul de la intrare pentru a se privi în oglinda aurită care atârna acolo. Ridicând cârpa pătată de sânge, și-a întors capul și și-a ridicat bărbia pentru

Scanned with CamScanner

a se uita mai atent la tăietura de cinci centimetri din mijlocul obrazului stâng.

– La naiba! E uriașă.

– Nu exagera. Nu este atât de mare.

– Dacă ești atât de hotărâtă să mă faci să sângerez, ai fi putut să mă tai pe braț sau în altă parte. Dar pe *față*? Oricine poate observa asta.

– Exact.

Edgar a urmat-o înapoi în salonul de primire.

– Și ce o să le spun oamenilor despre tăietură?

– Ce vrei. Spune-le adevărul.

– Acum chiar ai întrecut măsura, s-a prăbușit Edgar pe scaunul de catifea cu spătar înalt, tot tamponându-și ușor cârpa pe obraz. Nici măcar să nu-ți treacă prin cap că vei locui aici. Mai bine ți-ai lua toate bunurile cu tine când vom reveni în oraș peste două zile.

– Și dacă nu?

– Îți voi arunca personal toate lucrurile care-ți aparțin și pe care le lași aici în urma ta.

Leela s-a așezat pe canapeaua aurită de lângă el.

– Chiar ai crezut că nu voi afla?

El a examinat petele de sânge de pe bucata de pânză.

– Ce vrei să spui?

– Și cum ți-ai închipuit că se va petrece totul?

– Am crezut că vei deveni amanta mea...

– Pentru a păstra casa pe care o dețin deja?

– ...dar în mod evident a fost o greșeală... Stai puțin, s-a bâlbâit el, cu ochii bulbucați. Ce... ce-ai spus?

– Întâlnirea pe care am avut-o astăzi a fost cu domnul Sherman, avocatul răposatului tău tată.

Edgar s-a albit la față.

– De ce te-ai întâlnit cu Sherman?

– De ce crezi? Pentru că refuzi să-mi dai ceea ce îmi revine în mod legal. Am aflat că tatăl tău mi-a lăsat mie Parkwood. Aceasta este casa mea și așa a fost în toți acești doi ani.

– O, foarte bine, s-a cufundat el pe scaun. Acum știi. Tata ți-a lăsat ție casa asta.

– Recunoști că ai știut asta în tot acest timp?

Scanned with CamScanner

– Desigur, a ridicat el din umeri. Nu cred că mă poți învinui pentru că am încercat să păstrez Parkwood în familie.

– Sigur că pot.

– Fii rezonabilă, a tresărit el în timp ce își tampona obrazul rănit cu bucata de pânză. Parkwood a fost al familiei noastre de peste un secol. Nu ai nici o legătură aici. Nu ai copii care să ducă mai departe numele de Chambers. Parkwood trebuie să rămână în familie.

– Am fost soția tatălui tău timp de șapte ani. M-a tratat ca pe un membru al familiei. Părerea ta referitoare la acest subiect nu are nici o relevanță. Intenționez să revendic ceea ce este al meu. În acest scop, l-am instruit pe domnul Sherman să încaseze chiriile de la fermele mele.

Edgar și-a încleștat maxilarul.

– Aceste ferme sunt unele dintre cele mai profitabile proprietăți ale noastre. Am nevoie de acel venit. Prosperitatea proprietății Lambert Hall se bazează pe aceste venituri.

– Nu te cred. Douglas iubea Lambert Hall. Nu ar fi făcut nimic care să afecteze bunăstarea proprietății. În ceea ce privește casa văduvelor, o poți închiria chiriașilor pe care i-ai ales.

A privit-o cu suspiciune.

– De ce ești înțelegătoare în legătură cu casa acum?

– Pentru că avocatul meu va încasa chiriile pentru mine. Ea s-a ridicat. Dacă nu mai ai și altceva să-mi spui, aș vrea să rămân singură în casa mea acum.

Înjurând în barbă, s-a ridicat în picioare. L-a condus spre holul din față. Oprindu-se la ușa de la intrare, Edgar s-a întors cu fața spre ea.

– Voi trimite câțiva servitori pentru a muta mobila de care nu mai ai nevoie.

– Nu este cazul să te deranjezi, a replicat ea. Era aproape amuzată că încă mai încerca să o păcălească, măcar puțin.

– Tot ce este în casa asta îmi aparține, după cum prea bine știi.

– Nici nu vrei mobilierul ăla, i-a spus el printre dinți. Nu mai departe de ieri, erai nerăbdătoare să scapi de el.

– Asta a fost înainte să știu că totul îmi aparține. Înțeleg că mesele din marmură sunt destul de valoroase. Pot să le vând.

El s-a înroșit.

– Acestea sunt moșteniri de familie și aparțin familiei mele.

Scanned with CamScanner

– Sunt de acord.

Fața lui s-a înseninat.

– Da?

– De aceea, mă voi gândi să vă ofer o reducere atunci când vi le voi vinde înapoi, a spus ea înainte de a-i trânti ușa în nas.

Scanned with CamScanner

Capitolul 16

Lady Victoria a simțit cum i se taie respirația.

– Acesta este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Hunt nu s-a putut abține să nu zâmbească la reacția tinerei. Era ca și cum i-ar fi prezentat bijuteriile coroanei și nu vasta bibliotecă din reședința sa din Mayfair. Se întorseseră în oraș cu trei zile mai devreme. Victoria solicitase această vizită la Weston House în primul rând, a suspectat Hunt, pentru a-i descoperi colecția de cărți.

S-a uitat la pereții căptușiți de cărți.

– Nu-i așa că este cea mai încântătoare bibliotecă pe care ai văzut-o vreodată, Delilah?

– Da, într-adevăr, a fost de acord Leela, care o însoțise pe Lady Victoria. A zâmbit în timp ce o privea pe fată rătăcind în sus și în jos printre rafturile de cărți. Totul este imens.

Tatăl lui Hunt se ocupase de ea, restaurând clădirea istorică după ce bunicul desfrânat al lui Hunt vânduse multe dintre comorile familiei pentru a-și finanța jocurile de noroc și numeroasele amante. Dovedindu-se încă din copilărie un tip rațional, tatăl lui Hunt a ascuns comorile familiei înainte ca tatăl său să le poată vinde pe toate. El a fost ajutat și încurajat de bunica lui, ducesa văduvă, care își dăduse seama că fiul ei adorat moștenise gena decadentă din neamul Townsend.

Phillip nu ajunsese încă să vândă moștenirile familiei înainte de moartea sa prematură. Colecția de cărți pe care Lady Victoria o răsfoia acum rămăsese una dintre cele mai valoroase din Londra. În timp ce făceau turul casei, păruse extrem de impresionată de scara masivă, impunătoare, din mahon, de balustradele sculptate și răsucite, de camerele generoase și pereții canelați. Dar biblioteca fusese cea care îi tăiase cu adevărat respirația.

Degetele palide ale Victoriei se prelingeau de-a lungul cotoarelor cărților în timp ce se plimba printre teancurile de cărți.

Scanned with CamScanner

– Aveți o secțiune de călătorie?

Hunt a observat că părea să-și fi depășit stinghereala obișnuită când se afla în prezența lui. Nu se mai bâlbâia.

– Da, dar Foster tocmai a reorganizat biblioteca, la cererea mea. I-a aruncat o privire discretă lacheului prezent în cameră, care a ieșit în tăcere. El știe unde le putem găsi.

– O, nu aș vrea să-l deranjez pe domnul Foster.

– Prostii. Datoria lui este să mă slujească. Și consiliindu-te pe tine, Foster își îndeplinește atribuțiile față de mine, a replicat el. A încercat să nu o privească pe Leela, deși îi simțea prezența la fel de acut ca și cum ar fi atins-o. Rămăsese tăcută în timpul turului casei, deși îi simțise interesul de a vedea unde locuiește. Purta o jachetă roșie peste rochia de zi de culoare crem. Roșul era cu siguranță culoarea care o prindea cel mai bine, mai ales în contrast cu părul ei închis la culoare.

– Ce părere ai? a întrebat-o.

– Victoria se va pierde ore în șir aici.

– Dar ție nu biblioteca ți-a stârnit interesul, ci camera de zi a familiei.

Sprâncenele i s-au ridicat.

– Ce te face să spui asta?

– Mă înșel? a întrebat el.

Observase felul în care i se luminase fața când văzuse pentru prima oară lambriurile de stejar argintiu ale camerei și peretele plin de ferestre înalte.

– Ei bine, este o cameră minunată.

– Am observat că ți-a plăcut, a spus el.

Așa cum fusese atent la orice ținea de persoana ei. Chiar dacă încercase să nu o facă. La fel cum încercase să nu se mai gândească la intenția ei de a-și continua călătoriile. Oricât de greu de suportat era gândul de a nu o mai vedea, cel de a o avea în permanență prin preajmă și de a nu o mai putea avea vreodată era mult mai chinuitor.

– M-ați chemat, Excelență?

– Da, te rog să îi arăți lui Lady Victoria unde ai pus cărțile de călătorie.

– Desigur, Excelență.

În timp ce secretarul său o îndruma pe viitoarea sa mireasă, Hunt s-a întors spre Leela.

Scanned with CamScanner

– Mă bucur că ai venit cu Victoria.

– Ea a insistat.

Sprâncenele lui s-au unit.

– Încă mai face asta? Am crezut că și-a depășit frica de mine.

– Și eu cred la fel. Dar totul este încă copleșitor pentru ea.

L-au privit pe Foster făcând semn către diferite rafturi din capătul opus al bibliotecii, în timp ce Victoria îl asculta cu atenție, punându-i întrebări pe parcurs.

– Cred că îi va face o prezentare a întregii colecții.

Hunt o privea pe tânără interacționând cu secretarul său într-un mod amabil și interesat.

– Va fi o ducesă excelentă.

– Îți place tot mai mult de ea.

– Are o fire blândă și o inteligență ascuțită. Mă face să mă comport extrem de protector față de ea. Privirea lui a întâlnit-o pe a ei. Dar nu este comparabil...

Nu și-a terminat propoziția. Nici nu era nevoie. L-a înțeles din priviri. O încărcătură erotică de dorință nerostită i-a străfulgerat pe amândoi. Ea s-a înroșit și ochii i s-au întunecat. Un val de căldură i-a făcut sângele să fiarbă, ajungându-i până în vârful bărbăției.

– Aș fi putut să fiu fericit cu ea dacă nu te-aș fi întâlnit, a vorbit el sincer.

Nu-și mai căutau cu atenție cuvintele.

– Odată plecată, după nuntă, când o să-mi reiau călătoriile, mă vei uita.

O apăsare i s-a lăsat pe piept.

– Nu voi face asta.

– Trebuie să încerci, i s-a precipitat ei respirația. La fel voi face și eu.

– Mă voi strădui, a răspuns el. O privea pe Victoria scoțând o altă carte de pe raft. Nu va ști niciodată că altcineva este stăpâna inimii mele.

Se uitau la Victoria într-o tăcere grea, așteptând ca dorința lor să se calmeze până într-un punct în care să reușească să îi facă față, fără a mai fi la fel de chinuitoare. Absentă la vârtejul de emoții care umplea camera, Victoria răsfoia o carte, în timp ce Foster a plecat de lângă ea doar pentru o secundă, pentru a reveni cu un alt titlu.

În cele din urmă, Hunt a vorbit.

Scanned with CamScanner

– Devon s-a ales cu o tăietură serioasă pe obraz. Cu siguranță va rămâne cu o cicatrice.

– Chiar așa?

– A spus că s-a lovit într-o ramură de copac în timp ce călărea.

– Cu siguranță ar trebui să fie mai atent.

– Ramurile copacilor nu provoacă de obicei o tăietură atât de precisă.

– Adevărat?

– Această tăietură pare a fi făcută de un cuțit. S-a uitat la ea. Tu i-ai făcut-o?

O privea în continuare pe Victoria.

– Da.

A simțit cum se înfurie.

– Ce a făcut? a întrebat el, gândindu-se că avusese dreptate cu privire la pofta masculină pe care o simțise la Devon.

– A încercat să încheie un acord cu mine, ca eu să rămân în casă. Inutil să spun că nu m-a interesat propunerea lui.

Gâtul îi ardea.

– Te-a atins? a întrebat el și buzele i s-au schimonosit într-un rânjet. Îl voi ucide.

– Nu am nevoie de protecția ta. În cele din urmă, s-a uitat direct la el. Îmi pot purta singură de grijă. De Victoria trebuie să ai grijă, nu de mine.

– Vei fi întotdeauna preocuparea mea, a spus el. Dar Leela avea dreptate. Nu era responsabilitatea lui să o apere. S-a forțat să se calmeze. Ți-a luat casa?

– Nicidecum, i s-a luminat chipul de triumf. E a mea. Douglas mi-a lăsat-o direct mie.

– Tu ești proprietara casei?

– Da. Și a celor patru ferme din jur, și a veniturilor pe care le produc. Deci, vezi, nu am nevoie să mă protejeze cineva.

– Răposatul tău soț a avut grijă să nu duci lipsă de nimic, a observat Hunt. Ar fi fost mai mult decât fericit să preia situația din punctul în care o lăsase soțul ei. Să aibă grijă de bunăstarea Leelei, de fiecare clipă de fericire, de fiecare dorință de-a ei.

– Trebuie să-ți canalizezi toată energia spre fericirea Victoriei, a spus ea. Este singurul lucru pe care îl poți face.

El a dat din cap.

Scanned with CamScanner

– Lady Victoria, a strigat el, forțându-și un zâmbet pe față. Nu ai vrea să vizitezi acum și camerele ducesei?

Leela se zgâia la fațada de sticlă a clădirii de pe Fleet Street. Și-a vârât manuscrisul sub braț.

Trăsuri și căruțe trase de cai treceau cu zgomot pe strada noroioasă. Marea cupolă a catedralei Sf. Paul, aflată pe dealul Ludgate, se ridica în imediata apropiere. Dincolo de propria reflecție difuză, putea distinge rafturile și mesele pline de cărți din librărie.

A inspirat adânc, încurajându-se. Sub mănușile de piele, mici ca pentru copii, palmele ei erau umede. Era pe cale să-și cunoască editorul în persoană pentru prima dată. În cinstea acestui eveniment, se îmbrăcase cu o rochie de muselină crem sub o manta îmblănită de culoare verde intens, care o acoperea din cap până în picioare. Croiala era una simplă, cu mâneci lungi clasice, finisate cu o margine îngustă de dantelă la manșete. Se îmbrăcase pentru a fi luată în serios. Știa că acesta va fi șocat. Nu se cădea ca o aristocrată fină să aibă afaceri, iar în cazul în care ar fi avut, cu siguranță nu ar fi putut să și le gestioneze singură.

Privirea Leelei a căzut pe o carte așezată în mijlocul vitrinei librăriei William Edgerton. A clipit. De două ori. Acolo, expusă la loc de cinste, se afla *Călătorii în Arabia*. Un sentiment de mândrie a pus stăpânire pe ea, relaxându-i nervii încordați, sporindu-i încrederea.

Nu își văzuse niciodată cartea într-o librărie. Deși domnul Edgerton îi scrisese despre marele succes al *Călătoriilor în Arabia*, văzând-o acum cu ochii ei, așezată la loc de cinste, de unde toți trecătorii o puteau vedea, a făcut-o să simtă că era ceva real.

Extrem de emoționată, Leela a intrat în magazin. Ea a uitat pentru moment că domnul Edgerton, editorul ei, un bărbat care corespondase cu autorul D.L. Chambers vreme de mai mult de un an, habar nu avea că autorul său cel mai bine vândut este o femeie.

Scanned with CamScanner

Capitolul 17

Domnul Edgerton avea o față ca o bucată de carne de vită. Pete roșii și roz îi colorau nu numai obrajii, dar și fruntea și bărbia. Riduri adânci încadrau o gură bosumflată și umedă. În ciuda expresiei sale de pugilist, editorul Leelei era bine îmbrăcat și vorbea cu un aer rafinat.

– Bună ziua, i-a spus ea. Sunt Lady Devon.

– Contesa de Devon? a întrebat el și fața i s-a luminat. Cât de norocoși suntem ca o doamnă nobilă, ca dumneata, să viziteze umila noastră librărie. Cum vă pot fi de folos, Lady Devon?

Ea s-a uitat la vânzătorul care aranja cărți pe un raft din apropiere. Edgerton era atât librar, cât și editor.

– Am putea vorbi între patru ochi? Când el a ezitat, părând un pic confuz, ea a continuat. Aveți un birou?

– Desigur. Pe aici, doamnă, a condus-o el înapoi printr-un coridor și apoi într-un birou mic, dar stilat, plin de cărți și mobilier din lemn închis la culoare. A avut grijă să lase ușa întredeschisă pentru a evita orice urmă de comportament neadecvat.

– Deci, cu ce vă pot fi de folos, milady? a întrebat el. Curiozitatea i-a luminat privirea odată ce s-a așezat în spatele biroului său ordonat. Aveți, probabil, o bibliotecă de mobilat?

– Nu, nimic de genul acesta.

Așezată în fața editorului ei, Leela și-a așezat manuscrisul ambalat în poală, punându-și geanta deasupra. I-a zâmbit. Avea sentimentul că îl cunoștea pe bărbat. Cum avea oare să reacționeze când Leela avea să-i mărturisească faptul că ea a scris romanul de succes?

– Este bine că ne întâlnim personal, a spus Leela.

Îi făcuse plăcere să corespondeze cu el. Scrisorile domnului Edgerton erau unele de afaceri, dar erau presărate cu umor și vorbe de duh.

Sprâncenele lui stufoase s-au împreunat de uimire.

Scanned with CamScanner

– Am corespondat?

– Da, și-a adunat ea tot curajul. Eu sunt D.L. Chambers.

El s-a uitat fix la ea, cu o expresie politicoasă înghețată pe fața sa cărnoasă.

– Sunt autoarea *Călătoriilor în Arabia*, a adăugat ea.

– Imposibil! a exclamat el neîncrezător.

– Și totuși, este adevărat.

– Nu sunteți bărbat.

– Nu, într-adevăr.

– Ar trebui să fiți bărbat.

– Poate că ați presupus că sunt bărbat. Dar nu am spus niciodată că sunt.

Deși, ca să fie sinceră, bineînțeles că știa că domnul Edgerton a presupus că este un bărbat. El a privit-o, clătinând încet din cap.

– Cred că nu înțeleg despre ce vorbiți.

– În realitate, nu este atât de complicat, domnule Edgerton, a scos ea un teanc mic de scrisori din poșetă și i l-a înmânat. Iată, acestea ar trebui să clarifice lucrurile. Este corespondența dumitale cu D.L. Chambers.

Cinismul i-a accentuat liniile ridate ale feței.

– Cum ați intrat în posesia lor?

– Dumneavoastră mi le-ați trimis, a explicat ea. Exasperată, a ridicat pachetul. Acesta este manuscrisul final pentru volumul trei, care urmează să apară săptămâna viitoare. Am finalizat volumul mai devreme și m-am gândit să vi-l aduc personal.

Ochii lui s-au îndreptat spre pachet, cu un interes evident.

– Domnul Chambers a finalizat al treilea volum?

– Nu există nici un domn Chambers, s-a răstit ea în cele din urmă. Într-adevăr, bărbatul era peste măsură de enervant. Eu, Delilah Lydia Chambers, sunt autoarea cărții *Călătorii în Arabia*. S-a ridicat. Dar, din moment ce dumneata nu mă crezi, am de gând să mă conving și singură dacă un alt editor ar fi interesat să-mi cumpere volumul trei.

Domnul Edgerton a sărit în picioare.

– Stați puțin, Lady Devon, nu e cazul să vă aprindeți așa, a ocolit el în grabă biroul. Tocmai am avut parte de o surpriză din partea dumneavoastră. Este neobișnuit ca o doamnă să facă afaceri.

Scanned with CamScanner

– Sunt scriitoare, domnule Edgerton. Scriu, a replicat ea. Nu se referise niciodată la sine în acest fel. S-a simțit plină de forță. Leela s-a așezat din nou pe scaunul ei. Acum, dacă am putea vorbi despre chestiuni importante legate de publicarea cărților mele.

– Desigur, desigur. Vă rog, liniștiți-vă. S-a așezat în spatele biroului său. Am așteptat cu nerăbdare să primesc volumul trei. Va fi o mare agitație provocată de lansarea volumului doi, luna viitoare. Și pot să vă laud punctualitatea? Cele mai multe... ă... reprezentate ale sexului dumitale nu sunt neapărat recunoscute pentru promptitudine.

– Chiar așa?

El a continuat în grabă.

– Acum, dacă ați putea să-mi dați copia manuscrisului, îl vom pune pe zețar să înceapă să culeagă documentul.

– Desigur, a spus Leela, însă nu a făcut nici un gest prin care să-i dea de înțeles că i-ar preda manuscrisul. Dar, mai întâi, aș dori să închei contractul pentru primul volum.

– Și ce înseamnă asta?

– Aș vrea să-mi încasez drepturile de autor.

– Drepturile de autor?

– Da, după cum știți, nu am fost încă plătită pentru primul volum. Acordul nostru prevede că, dacă acesta va avea un profit mai mare de trei sute de lire sterline, urmează să primesc șaptezeci și cinci de lire sterline.

Domnul Edgerton a tresărit.

– Este ceva în neregulă? a întrebat ea.

– Nicidecum. Doar că, a început el și o expresie neplăcută i-a umbrit fața, nu am mai discutat niciodată despre afaceri cu o doamnă. Este, după cum știți, un pic cam... indecent. Când am negociat condițiile pentru publicarea volumelor unu și doi din *Călătorii în Arabia*, am presupus în mod firesc că sunteți un domn.

Și-a strâns și mai tare manuscrisul la piept.

– Sugerați că acum, când știți că sunt femeie, nu aveți de gând să respectați contractul? a întrebat Leela. Inima i-a tresărit când el a făcut o pauză. Ea a adăugat: Și că nu vă mai interesează volumul trei?

– Dimpotrivă, și-a regăsit el rapid darul vorbirii. Cartea se bucură de un mare succes și nu sunt atât de naiv să nu profit de o oportunitate care mi-ar spori profitul. Negoțul cu cărți este o afacere supusă riscului. Un roman de succes nu se găsește pe toate drumurile.

Scanned with CamScanner

– Foarte bine atunci, a replicat ea tăios, continuăm?

El s-a oprit.

– Nu există un bărbat care să vă reprezinte în astfel de chestiuni? Un frate, poate?

– Nu, domnule Edgerton, nu există.

L-ar fi putut ruga pe Alexander. Momentan nu era prezent, preocupându-se de ceea ce majordomul numise o problemă urgentă de afaceri. Leela ar fi putut da cu siguranță de el dacă ar fi fost nevoie, dar de ce ar fi trebuit ca Alexander să se ocupe de afacerile ei? El nu știa nimic despre cărțile ei și ea habar n-avea dacă abilitățile lui de negociere erau mai bune decât ale ei.

– Scriu singură aceste cărți, fără vreun ajutor din partea unui bărbat și sunt sigură că le pot face cunoscute în întreaga lume. Aveți banii care mi se cuvin sau nu?

– Da, desigur. Vă rog, calmați-vă. Am scris deja cecul, a spus el. A întins mâna în sertarul biroului și a căutat printre câteva cecuri înainte de a-l găsi pe cel pe care-l căuta. Având în vedere succesul *Călătoriilor în Arabia*, vă ofer cu *mare* plăcere acest cec.

Leela s-a uitat la cec, primii bani pe care îi câștigase vreodată. Cei din înalta societate ar putea considera că ar fi nepotrivit pentru o femeie să presteze orice fel de muncă plătită, dar un sentiment amețitor de împlinire a cuprins-o pe Leela.

– Mulțumesc, a împăturit ea cecul și l-a băgat în poșetă. Acum, să discutăm despre volumul trei.

– Având în vedere succesul primului volum, sunt sigur că vă puteți aștepta să primiți șaptezeci și cinci de lire sterline pentru volumul doi, conform unei logici absolut normale, a spus el. A aruncat o privire asupra pachetului din poala Leelei, care conținea volumul trei. Mă aștept ca volumul trei să fie, de asemenea, unul foarte solicitat după publicare. Bibliotecile publice au comandat deja toate cele trei volume de *Călătorii în Arabia*, în avans.

– Bibliotecile publice? Și asta este un semn bun?

– Foarte bun, cu siguranță. Cărțile sunt foarte scumpe. Numai cei foarte bogați își pot permite să le cumpere. Bibliotecile publice sunt sursa cea mai importantă de venit pentru librării. Acum, dacă doriți să lăsați manuscrisul pentru volumul trei la mine...

– Aș fi încântată. De îndată ce vom negocia condițiile pentru volumul trei.

Scanned with CamScanner

Sprâncenele lui s-au ridicat a uimire.

– Nu e cazul să vă faceți griji în această privință. Termenii vor fi aceiași ca pentru primele două volume.

– Nu, nu cred.

– Înțeleg că probabil sunteți un pic depășită de situație, a spus el cu amabilitate. Acesta este motivul pentru care femeile nu se pot reprezenta singure să încheie un contract. Cifrele le pot da mari bătăi de cap.

– Sunteți foarte amabil, dar cred că dumneavoastră sunteți depășit de situație.

– Eu? s-a îndreptat el în scaun. La ce vă referiți?

– Intenționez să renegociez toți termenii contractuali pentru volumul trei.

El a părut ofensat.

– De obicei nu se procedează astfel, milady.

– Cu toate acestea, eu așa aș vrea să procedez, a replicat ea. Văzând cât de mult își dorea domnul Edgerton manuscrisul, Leela se simțea și mai sigură pe poziția ei.

– Având în vedere succesul primului volum și succesul probabil al celui de-al doilea, odată ce va fi lansat peste câteva săptămâni, aș dori să încheiem un contract diferit pentru volumul trei.

– Despre ce fel de înțelegere vorbim? Presupun că doriți un tarif mai mare?

– Exact.

A arătat cu degetul spre ea.

– Sunteți o domniță foarte șmecheră. Foarte bine, vă voi da o sută de lire sterline odată ce câștig trei sute de lire sterline din profit, ceea ce, să ne înțelegem, se va întâmpla după ce îmi acopăr toate cheltuielile.

– Vreau două sute de lire sterline.

S-a uitat la ea cu gura căscată, fața lui deja îmbujorată devenind și mai roșie.

– Este strigător la cer.

– Nu sunt de acord cu propunerea dumitale, a vorbit ea calm, deși inima îi bătea neregulat, spărgându-i pieptul. Amândoi știm că veți câștiga sute și, probabil, mult peste o mie de lire sterline pe toate cele trei volume de *Călătorii în Arabia*. Pur și simplu cer să fiu plătită conform vânzărilor. În total, voi primi doar trei sute cincizeci

Scanned with CamScanner

de lire sterline pentru toate cele trei volume. Cu siguranță, nu cer prea mult.

– Cu siguranță cereți prea mult. Răspunsul meu este nu. Categoric nu.

– Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

– Da, din păcate trebuie să rămân ferm pe poziție.

– Foarte bine. S-a ridicat în picioare, strângându-și manuscrisul sub braț. Atunci, la revedere.

A sărit de pe scaun.

– Unde plecați cu manuscrisul meu?

– Este manuscrisul meu și îl voi duce unui alt editor care îmi va plăti pe el cât merită.

– Dacă plecați cu acel manuscris, să nu așteptați să vă primiți drepturile pentru al doilea volum.

Ea s-a răsucit spre el.

– Avem deja un contract referitor la al doilea volum, a spus ea înflăcărată. Onorariul meu este de șaptezeci și cinci de lire sterline.

– Nu chiar. Veți primi șaptezeci și cinci de lire sterline după ce am obținut un profit mai mare de trei sute de lire sterline. Cheltuielile mele sunt destul de mari. Nu se știe dacă voi obține un astfel de profit.

– Aveți de gând să mă înșelați în ceea ce privește onorariul meu, a spumegat ea, știind că nu va exista nici o modalitate de a-i dovedi înșelăciunea, nu avea acces la conturile lui.

– Dumneavoastră sunteți cea care *mă* înșală, domniță. Am avut un acord tacit cu privire la toate cele trei cărți. Dar s-a dovedit că nu sunteți un gentleman. Așa se întâmplă atunci când doamnele acționează fără nici o logică. Scrisul și negocierea afacerilor sunt activități specific bărbătești.

– Nu am avut un astfel de acord cu privire la volumul trei. Nu am discutat niciodată despre un onorariu.

– Acum, vă rog, liniștiți-vă și luați loc. Ați putea încerca să nu vă lăsați condusă de emoții.

– Nu, nu cred că pot.

Leela obosise să i se spună ce să facă. Cu siguranță nu avea de gând să-i permită unui bărbat pe care nici nu-l cunoștea prea bine să-i comande ce să facă.

Scanned with CamScanner

– Negocierea noastră s-a încheiat, domnule. V-ați recunoscut deschis intenția de a mă înșela, și eu nu fac afaceri cu trișorii.

– Ar trebui să fiți atentă la insulte, Lady Devon, a rostit el pe un ton amenințător. Înțeleg că sunteți contesă doar cu numele. Soțul dumneavoastră a murit. Aveți o origine dubioasă, fiica unui tată excentric, ca să mă exprim politicos, și a unei mame... cu legături dubioase. Bănuiesc că nu ar trebui să mă surprindă că o femeie cu originile dumneavoastră își permite să călătorească peste tot în lume și să se implice în afaceri.

Și-a ridicat semeață capul.

– Având în vedere că legăturile mele vă deranjează, domnule Edgerton, voi presupune că nu sunteți interesat deloc de volumul trei.

– Aș putea să vă dau în vileag. Dacă nu-mi dați acel manuscris, aș putea spune întregii Londre că autorul *Călătoriilor în Arabia* nu este nimeni altcineva decât fiica Marchizului Nebun.

– Ați putea, dar mă îndoiesc că o veți face.

– Și ce m-ar putea opri?

– Pentru că ați avea la fel de mult de pierdut. Doar n-o să vă sabotați singur odată cu apariția celui de-al doilea volum, reducându-vă vânzările, ca urmare a dezvăluirii adevăratei mele identități, a replicat ea cu mult mai multă încredere decât se crezuse capabilă.

El a cercetat-o.

– Sunteți dispusă să vă riscați astfel reputația?

– Eu da. Pentru că-mi este destul de clar că dorința dumneavoastră de câștig depășește respectul față de regulile de conduită ale înaltei societăți, a îndesat ea manuscrisul mai adânc sub braț. Cred că îl voi păstra. Bună ziua, domnule Edgerton!

În zilele care au urmat, Leela nu a prea avut timp să se gândească la domnul Edgerton sau la nemulțumirile sale legate de publicarea celui de-al treilea volum.

Săptămâna care a precedat balul de logodnă al lui Tori a fost un iureș de sesiuni de cumpărături, aranjamente și mici petreceri. Leela și Hunt au reușit să nu rămână singuri și rareori au schimbat mai mult de câteva cuvinte politicoase. Ducele era atent la viitoarea sa mireasă și Tori părea mai relaxată ca niciodată în compania lui Hunt. Fata nu numai că încetase complet să se bâlbâie în prezența

Scanned with CamScanner

lui, dar chiar înflorise. Tori nu fusese niciodată mai frumoasă. Avea o anumită strălucire, o sclipire a unei femei tinere, aflate în plină metamorfoză cauzată de o relație romantică în floare. Leela i-a surprins adesea pe Tori și Hunt, angajați într-o discuție animată punctată de râsete înfundate. A încercat să ignore senzația de durere în piept, observând afecțiunea evidentă dintre ei. Fericirea lui Tori era tot ce conta.

Logodna lor iminentă a fost secretul cel mai prost păstrat din Londra. Anunțul oficial, care urma să fie făcut cu ocazia viitorului bal organizat de Edgar, a fost doar o pură formalitate. Vestea s-a răspândit repede. Cel mai conservator duce din înalta societate o alesese pe fiica excesiv de studioasă a unui conte, care atrăsese puțini alți pretendenți.

Emoțiile Leelei erau confuze, bucuria pe care o simțea pentru Tori fiind amestecată de sentimentul ei profund de pierdere. S-a decis să-și urgenteze călătoria spre Maroc. Cu cât se îndepărta mai repede, cu atât era mai bine pentru toți cei implicați. Până atunci, Leela reușise să păstreze distanța, rămânând la Peckham House, reședința familiei ei din Londra, care aparținea acum fratelui ei, marchizul de Brandon.

Alexander era încă plecat, ocupându-se de afaceri. Oricum venea rar la Londra, preferând să locuiască la Highfield, moșia sa de la țară. Puțini londonezi l-ar fi recunoscut pe marchizul de Brandon dacă ar fi trecut pe lângă el pe stradă.

Cu o zi înainte de balul de logodnă, Leela s-a baricadat în vechiul salon al mamei sale de la Peckham House și a încercat să își distragă atenția de la evenimentele care urmau, concentrându-se asupra detaliile viitoarei sale călătorii. Cea mai mare parte a casei fusese închisă, deoarece fratele ei venea rar, păstrând doar puțini servitori, în special pe cei vechi, care îi slujiseră și pe părinții lor, pentru a avea grijă de reședință. Hashem și fiica sa Hasna făceau temporar parte din personalul restrâns, iar Hasna juca rolul de servitoare a Leelei.

Când Leela avea să călătorească în Maroc, amândoi urmau să o însoțească.

Leela examina hărțile și alte ghiduri de călătorie când majordomul a apărut în încăpere să-i spună că are un vizitator.

– Cine e?

Scanned with CamScanner

Stokes părea impresionat, așa cum o și cerea situația.

– Ducele de Huntington, milady.

– Este aici? a întrebat ea și bătăile inimii i s-au accelerat. Acum?

– Da, milady.

– Lady Victoria este cu el?

– Nu, milady. Excelența Sa a spus că este aici pentru o problemă extrem de urgentă.

– Prea bine, a devenit ea nerăbdătoare. Te rog să-l conduci.

Hunt a apărut câteva clipe mai târziu. Leela s-a îndreptat spre el.

– S-a întâmplat ceva? Victoria este bine?

– Victoria este în regulă.

A respirat ușurată, detensionându-se.

– Slavă Domnului.

Și-a dat voie să-l soarbă o ultimă dată din priviri, înainte ca el să devină soțul altei femei. Când erau în public, Leela își abătea de regulă privirea, deoarece o durea foarte tare să-l privească. Totuși, acum nu se putea opri. Farmecul masculin al lui Hunt rămăsese la fel de puternic ca întotdeauna. Fracul lui, într-o nuanță de verde-închis, se mula perfect peste umerii largi. Ochii lui albaștri ca miezul nopții se uitau direct în ai ei. Părea brusc extrem de afectuos.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Ce te aduce aici?

– Victoria se simte bine, dar altceva nu este bine.

– Ce?

S-a scufundat în cel mai apropiat scaun.

– Nu cred că pot face asta.

– La ce te referi?

– La Victoria. Ar trebui să punem capăt acestei farse acum, înainte de bal.

Ea a scuturat din cap cu mișcări sacadate și frenetice. Nu putea să rupă logodna.

– S-a ajuns deja mult prea departe, a spus ea și a îngenuncheat lângă scaunul lui, încercând să ignore felul în care notele de piele și săpun din parfumul său masculin îi desfătau simțurile. Toată lumea din înalta societate știe că logodna ta va fi anunțată mâine. Era deja prea târziu când ne-am întâlnit prima dată la han. Atunci nu știam, pur și simplu.

– Dar acum știm. Vorbea precipitat, implorând-o din priviri. Nu vezi că totul s-a schimbat acum pentru mine?

Scanned with CamScanner

– Dar asta nu te privește doar despre tine, a șuierat Leela, cu fiecare părticică din corpul ei în stare de alertă. Nu contează dacă tu vezi lumea într-o altă lumină. Adevărul este că lumea nu s-a schimbat, indiferent dacă noi nu mai suntem aceiași. Sunt încă cea mai apropiată persoană pentru Victoria, îi sunt și mamă, și soră. Nu o voi trăda. Nu există nimic, dar absolut *nimic* în această lume care să fie mai important pentru mine decât fericirea ei. Și pare cu adevărat fericită.

– Vrei să fie fericită plătind cu fericirea noastră, a spus el și suferința i-a schimonosit chipul frumos. Nu merită un soț care o iubește?

– O *vei iubi*.

– Nu mai spune asta, a spus el și corpul i-a radiat de căldură. Repetând lucrurile la nesfârșit, ele nu vor deveni adevărate. Am ținut cu adevărat doar la o singură femeie în viața mea, iar femeia aceea ești tu.

Voia să-l atingă, să-l ia de mână și să-l liniștească, dar nu îndrăznea. S-a îndreptat în schimb și s-a îndepărtat, punând o distanță sigură între ei. De parcă așa ceva ar fi fost posibil.

– Nu gândești limpede.

S-a ridicat și a venit după ea.

– Nu am gândit niciodată mai limpede ca acum, a spus el plin de neliniște. Gândeam clar când m-ai primit în corpul tău. Când mi-am trecut limba peste cea mai intimă partea a ta. Când te-am gustat până când ai ajuns la orgasm. Nu eram confuz când erai în poala mea și m-ai călărit ca...

Ea și-a acoperit urechile.

– Încetează! a strigat ea, întorcându-se. Trebuie să pleci.

– E prea târziu pentru asta. Nu am unde să mă duc. El a prins-o de braț, întorcând-o spre el. Nu vezi? Tot ce vreau este să fiu lângă tine.

Degetele lui o ardeau pe braț.

– Ai o cădere nervoasă. Se întâmplă adesea înainte de căsătorie. Eu am fost la fel de nervoasă când m-am căsătorit cu Douglas.

– Nu vreau să trăiesc fără tine, a spus el răgușit. Și știu că și tu simți la fel.

– Greșești.

I-a dat drumul la braț.

Scanned with CamScanner

– Ce mincinoasă ești! Ți-e prea frică să-ți trăiești viața în mod asumat. Disprețul îi însoțea fiecare cuvânt. Ce s-a întâmplat cu femeia neînfricată, care nu le permite bârfitorilor să o împiedice să călătorească în lume și să facă ce vrea ea?

– Nu-mi pasă ce vorbesc oamenii despre aventurile mele. Singura persoană pe care trebuie să o mulțumesc sunt eu însămi.

– Și dacă ai fi cu mine te-ai simți mulțumită. Nu încerca să negi asta, pentru că știu că este adevărat. Nu te-ai săturat să joci rolul fetei care se sacrifică? Prima dată ți-ai sacrificat visurile pentru a te căsători cu bărbatul ales de tatăl tău. Și acum îți sacrifici propria fericire pentru Victoria. Când te vei bucura și vei obține ceea ce-ți dorești doar pentru tine?

– Și ce anume crezi că vreau? Să mă căsătoresc cu tine? a clătinat ea din cap. Nu vreau nimic altceva decât să scap de ochiul moralizator al înaltei societăți. M-am săturat să fiu etichetată în mod constant drept o intrusă de o societate care nu va trece niciodată cu vederea sângele meu străin și legăturile mele cu cei care fac negoț. Nu mă voi ridica niciodată la nivelul standardelor înaltei societăți în ceea ce privește statutul de ducesă. Nici nu-mi doresc asta.

– Tot ce contează este să fim împreună, indiferent cum.

– Nu aș putea face niciodată nimic care ar afecta fericirea Victoriei, a spus Leela cu vehemență. Mă urăsc ori de câte ori mă gândesc la ceea ce am făcut. Nu putem fi niciodată împreună. Nu vei găsi niciodată o mireasă mai decentă, mai drăguță și mai loială decât Victoria.

Umerii i s-au lăsat.

– Atunci, cam asta a fost.

– Da, a spus ea și ușurarea și disperarea s-au amestecat în respirația ei precipitată. Așa se pare.

– Nu mi s-a părut niciodată atât real până astăzi, a continuat el și apoi a adăugat cu voce scăzută: Dar, dacă singurul mod în care vei înceta să te urăști este ca eu să mă căsătoresc cu Victoria, atunci voi face ceea ce îmi ceri. Aș face orice pentru tine.

S-a îndreptat spre ea, dar Leela s-a retras. Nu putea suporta să-l aibă atât de aproape fără să-l poată atinge.

– Acum pleacă. Și făgăduiește-mi că nu-mi vei mai vorbi niciodată despre dragoste. Aceasta este ultima conversație intimă pe care o vom mai avea vreodată.

Scanned with CamScanner

El a privit-o cu atâta tandrețe, încât ea s-a luptat cu dorința de a nu izbucni în lacrimi și de a se arunca în brațele lui.

– La revedere, Delilah, a spus el încet. Voi face tot ce îmi ceri. Dar, indiferent unde sunt sau ce voi face, ori de câte ori o să mă uit la lună, mă voi gândi la tine.

Și apoi a plecat.

Scanned with CamScanner

Capitolul 18

– O, nu. Tori privea pe fereastra dormitorului. Plouă.

– *Citi* spune că, dacă plouă în ziua nunții înseamnă că ai noroc, i-a spus Leela.

Tori s-a întors de la geam.

– Crezi că este valabil și în cazul petrecerilor de logodnă?

– De ce nu? Cred că ar trebui să gândim pozitiv.

La parter, servitorii și personalul angajat în plus pentru acest eveniment se agitau, așezând aranjamente florale fastuoase și lumânările, suficiente pentru a lumina întregul oraș. Între timp, în bucătării, personalul pregătise destule alimente pentru a hrăni toată capitala. Mai mult de două sute de persoane erau așteptate să participe la marele eveniment.

Tori și-a examinat imaginea din oglindă. Purta o rochie albă simplă, iar părul era aranjat într-un coc cu bucle care cădeau în jurul gâtului și al umerilor ei.

– Cum îmi stă părul?

– Arăți bine.

Tori a studiat rochia de bal argintie, cu mărgele, așezată pe patul ei.

– Chiar că este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

Fata emana o energie ciudată în acea zi, o emoție amestecată cu siguranță și cu nervozitate, dar mai era ceva ce Leela nu putea identifica.

– Te simți bine, Tori?

Ochii lui Tori erau strălucitori.

– Da, de ce întrebi?

– Pari puțin... nu ești tocmai în apele tale. Ceva de pe chipul lui Tori a neliniștit-o.

– Sunt la câteva ore distanță de momentul în care voi face o schimbare crucială în viața mea. În această seară, o să ajung într-un punct din care nu mă mai pot întoarce.

Scanned with CamScanner

– Sună ca și cum căsătoria ta cu ducele ar fi o condamnare pe viață.

Expresia chinuită a lui Hunt din ziua precedentă i-a revenit Leelei în minte. Gândurile legate de el îi făceau inima să plângă. Avea o rană dureroasă în pieptul ei. Dar era hotărâtă să zâmbească, să danseze și să se bucure cu Tori în această seară atât de specială din viața tinerei. Problema era că Tori nu părea chiar atât de fericită în acest moment, chiar dacă așa lăsase impresia în ultimele săptămâni.

– Ei bine, căsătoria este o condamnare pe viață, nu-i așa, indiferent cu cine te căsătorești? s-a oprit Tori cu o privire pierdută. Leela, mai crezi în destin când vine vorba de partenerul sortit? Cum i-ai spus tu?

– *Naseeb*. Da, încă mai cred în asta. Deși, după ce îl cunoscuse pe Hunt, Leela se întreba dacă persoana cu care ai fost sortit să te căsătorești poate fi altcineva decât iubirea vieții tale.

– La fel și eu, a oftat Tori, cu o expresie visătoare pe față. Acum, mai mult ca niciodată.

– Asta înseamnă că ești îndrăgostită?

– Da. Ochii lui Tori au sclipit. Și ar trebui să fiu atentă să nu pierd această iubire, nu-i așa?

– Categoric. Vocea Leelei era plină de emoție. Iubirea este un lucru rar și minunat. S-a uitat la frumoasa tânără și a știut cu certitudine că sacrificiul ei, al ei și al lui Hunt, meritase.

– Nu contează riscul? Ar trebui să lupt pentru asta, pentru dragoste?

Leela s-a oprit. Era confuză.

– Ai simțit că trebuie să lupți pentru dragostea viitorului tău soț?

– Dacă există obstacole în calea căsătoriei mele cu bărbatul pe care îl iubesc până peste cap, ar trebui să lupt pentru a le depăși, nu-i așa?

– Despre ce vorbești? Tori o făcea pe Leela să devină foarte nervoasă. Oare Edgar îi dezvăluise suspiciunile lui despre Leela și Hunt? Știi că poți oricând să vorbești sincer cu mine.

– Am auzit că Hunt are o amantă aici în oraș. O fostă actriță.

Leela a respirat ușurată.

– Unde ai auzit asta?

– Servitorilor le place să bârfească. Se pare că nu este tocmai un secret.

Scanned with CamScanner

– Nu știu dacă ducele are o amantă, a spus Leela sinceră, dar cred că Hunt este un bărbat onorabil, care intenționează să-ți fie fidel. Ți-a dat vreun motiv să te îndoiești de devotamentul lui?

– Nu în comportamentul lui față de mine. El *este* un om foarte bun și atent. Dar se pare că există o parte din inima lui Hunt pe care nu este dispus să o împărtășească nimănui.

– Odată ce te vei căsători și veți trăi împreună, dragostea dintre tine și Hunt va crește și va deveni mai puternică.

– Dar dacă acea bucățică de inimă pe care o ține ascunsă de mine îi aparține deja amantei sale?

Leela a înghițit.

– De ce crezi asta?

– Uneori, când crede că nu sunt atentă, Hunt pare foarte trist. Dacă este trist pentru că el o iubește cu adevărat pe cealaltă femeie și nu poate fi cu ea?

– Prostii. Ducele a ales să se căsătorească cu tine. Vorbea apăsat, hotărâtă să-i îndepărteze lui Tori orice îndoială, deși știa că este o minciună, dar o făcea pentru binele lui Tori, pentru viitorul ei. Dacă ar fi atât de îndrăgostit de o altă femeie, Hunt nu s-ar grăbi la altar. Trebuie să lași aceste îndoieli deoparte și să te concentrezi pe propria fericire.

– Nu cred că Hunt mă iubește.

– Este evident că te place foarte mult. Dragostea romantică va veni, fără îndoială.

Tori a ridicat din umeri și a zâmbit. Starea ei ciudată de spirit a dispărut.

– Da, sunt sigură că ai dreptate. Și-a trecut o mână peste țesătura de mătase cu mărgele a rochiei. Mă voi căsători în curând. Îți vine să crezi?

– Bebelușii vor urma degrabă, fără îndoială, așa cum ți-ai dorit întotdeauna. Și te vei căsători cu un bărbat care te merită, care te va proteja și admira mereu.

– Așa sper și eu. Ochii ei scânteiau. Sunt atât de fericită că voi avea șansa de a iubi.

Slujnica lui Tori a intrat.

– Este timpul să vă îmbrăcați, milady.

Leela s-a ridicat să plece.

– Voi coborî și eu. Abia aștept să te văd în rochia aceea.

Scanned with CamScanner

Tori i-a apucat Leelei mâna în timp ce trecea pe lângă ea.

– Îmi vei fi mereu alături, nu-i așa? Indiferent de situație?

– Mereu, i-a strâns ea mâna fetei, emoția umplându-i sufletul. Aș face orice pentru tine.

Hunt a urcat scările către reședința Devon. Erau doar cinci trepte, dar i se părea că ar fi urcat pe Muntele Negru, cel mai înalt vârf din Herefordshire. Abia în această seară simțea povara greutății pe care o purta pe umeri.

Ploaia se oprise. Un frig umed, de toamnă, învăluise atmosfera, dar groaza înghețată care îl cuprinsese pe Hunt nu avea nimic de-a face cu vremea. În fața lui, ușa neagră, strălucitoare era întredeschisă. Prin ea a zărit oaspeții care se adunau îmbrăcați în ținutele lor de gală, servindu-se din șampania scumpă oferită de Devon. Odată ce Hunt avea să treacă pragul pentru a li se alătura, nu mai avea nici o șansă de a se răzgândi. Peste doar câteva ore, va fi deja un bărbat însurat.

Respirând greu datorită apăsării din piept, a privit în sus la clădirea cu fațada din cărămidă, care dădea în Berkeley Street. O lumină strălucitoare era aprinsă la fiecare fereastră orientată spre stradă. În mod clar, Devon nu se zgârcise cu banii în privința lumânărilor. Șirul de trăsuri care aduceau oaspeții la bal se întindea până după colț. În jurul lui, oamenii coborau din trăsurile lor. Cei care se aflau deja pe alee l-au salutat pe Hunt politicos, cu respectul cuvenit, înainte de a se da la o parte pentru a-i face loc.

Hunt a intrat și a observat că locuința era deja plină de oaspeți. Zgomotul a zeci de conversații amestecat cu muzica orchestrei învălula camerele. În saloane era deja destul de cald. La sfârșitul serii, atmosfera avea să fie de-a dreptul tropicală. Devon și Lady Helene stăteau în holul de la intrare salutându-i pe oaspeții care soseau, Devon îmbrăcat într-o ținută neagră și bătrâna doamnă cu părul strâns într-un coc, mai fix ca niciodată, urmând rigorile unui stil provenit dintr-o epocă de mult apusă, a tinereții ei. Erau doar ei doi în salonul de recepție. În calitate de contesă de Devon, locul Leelei ar fi fost lângă conte și lângă mătușa lui. Dar ea nu era nicăieri.

Hunt s-a oprit în fața bătrânei autoritare.

– Milady.

Scanned with CamScanner

– Excelența Voastră, a salutat ea și satisfacția i-a luminat chipul ridat. O să fie o seară memorabilă.

– Într-adevăr, a aprobat el și apoi l-a salutat pe Devon.

– Huntington, a răsunat vocea contelui plină de bucurie. Ești pregătit pentru uniunea familiilor noastre?

– Desigur.

Ochii lui Hunt au zburat spre linia subțire care îi umbrea obrazul lui Devon. Rana nu mai era roșie și inflamată, dar avea să se transforme într-o cicatrice. Hunt și-a înăbușit dorința de a-și înfige pumnul drept în figura arogantă a bărbatului. Leela nu l-ar fi tăiat pe Devon dacă nu ar fi meritat-o.

Devon a făcut o pauză.

– Sper că vei avea răbdare cu Lady Victoria.

Îngrijorarea contelui pentru sora lui părea autentică.

– Voi face tot ce-mi stă în putință să fie în siguranță, protejată și îngrijită. Nu trebuie să te îngrijorezi cu privire la asta. Unde este Lady Victoria?

– Cu siguranță este pe drum. A stat în camera ei aproape toată ziua.

Hunt s-a încruntat.

– Este bolnavă?

– Nu este nimic grav.

– Dacă nu se simte bine...

– Este bine, te asigur. O cunoști pe Victoria. Nu îi este ușor să fie în centrul atenției. Tocmai am văzut-o pe sora mea. Arată superb, dacă pot să mă exprim astfel. Ni se va alătura în câteva momente.

– Foarte bine, a rezistat Hunt impulsului de a-și slăbi lavaliera. Purta haine noi, în culori închise, comandate special pentru această seară. Acum tot ce-și dorea era să scape de ele, de tot ceea ce semnificau, și să le arunce.

A rătăcit prin saloanele pline cu invitați. Lacheii în livrea în nuanțe de vișiniu și negru purtau tăvi cu băuturi răcoritoare. Vaze pline de flori proaspete parfumau aerul, care vibra de o emoție pe care Hunt o simțea, dar pe care nu o împărtășea.

A petrecut următoarea oră amestecându-se cu oaspeții, oprindu-se din când în când pentru a face schimb de replici pur formale. A dansat cu câteva dintre femei, cercetând tot timpul mulțimea, căutând chipul drag, care nu era cel al viitoarei sale mirese.

Scanned with CamScanner

Respirația i s-a oprit în momentul în care a văzut-o în cele din urmă pe Leela vorbind cu domnul Paget și cu soția acestuia.

Purta o rochie de un roșu intens, care îi punea în evidență pielea arămie și părul întunecat. Buclele ei strânse într-o coafură ridicată peste umeri accentuau un gât lung, ca al unei regine. Spre rușinea lui, dorul l-a copleșit. Un bărbat educat și-ar fi abătut privirea și nu s-ar mai fi uitat niciodată în direcția Leelei. De aici înainte, toată atenția lui ar trebui să se concentreze asupra viitoarei sale soții, o fată bună și deșteaptă, care merita atenția lui.

– La ce te holbezi?

– Griff, i-a spus Hunt prietenului său. Ai reușit să ajungi.

Vicontele Griffin privea în direcția în care fusese concentrată atenția lui Hunt.

– A, superba mamă vitregă. Mă îndoiesc că va rămâne văduvă mult timp.

Hunt și-a reprimat dorința de a-l pocni.

– Mă bucur că te văd, Griff.

– Am decis că merită să fac efortul de a fi prezent la logodna ta. Fața lui Griff era palidă. Riduri adânci îi mărgineau gura. Supravegherea strictă a celor din înalta societate nu era singurul motiv pentru care vicontele apărea rar în public. Durerile cronice cauzate de rănile de război îl țineau, de asemenea, izolat în reședința lui. N-aș fi ratat pentru nimic în lume această seară. Faimosul duce de Huntington a cedat în cele din urmă și și-a ales o mireasă.

– Trebuia s-o fac și pe asta, a întins Hunt mâna după unul dintre paharele de șampanie purtate de un lacheu care trecea pe lângă ei și a băut jumătate.

Sprâncenele lui Griff s-au ridicat.

– Emoții?

– Cam așa ceva.

Hunt și-a a dat pe gât și restul paharului.

– Ai nevoie de ceva care să îți dea curaj înainte de nuntă?

Hunt a încercat să-și detensioneze subtil umerii.

– Căsătoria nu este pentru cei slabi de inimă.

– După paloarea de pe chipul tău, aș spune că este mai degrabă similară cu spânzurătoarea.

– Sper că iau decizia corectă... atât pentru mine, cât și pentru Lady Victoria.

Scanned with CamScanner

– Nu cred că te-am văzut vreodată atât de agitat, a remarcat Griff. Pe fruntea lui se citea preocuparea. De obicei, odată ce ai luat o decizie, mergi până la capăt.

– Situația este complicată.

– Nu-ți place de Lady Victoria? Ți se pare nepotrivită pentru tine?

– Nu, în nici un caz. O îndrăgesc foarte mult pe tânăra domnișoară și vreau să-i fie bine.

– Atunci, care este problema?

A făcut o grimasă.

– Nu sunt sigur că eu sunt persoana cea mai potrivită pentru ea.

– Este vorba despre blestemul familiei? Nu ești fratele tău și nici unul dintre ceilalți strămoși damnați de-ai tăi.

– Nu, nu are nimic de-a face cu vreun blestem ridicol.

– Atunci, despre ce este vorba? s-a oprit Griff, analizând situația. Nu e cumva vorba despre femeia pe care ai întâlnit-o la hanul de lângă Coventry? Hunt nu a răspuns. Griff și-a mijit privirea. O, Doamne, asta este. Să nu-mi spui că, de fapt, te-ai îndrăgostit de femeia aceea?

Hunt a mai luat un pahar de șampanie de pe o tavă care i-a trecut prin fața ochilor.

– Nu mai are nici o importanță acum.

Tristețea-i însoțea fiecare silabă. Toți mușchii corpului îl dureau, de parcă ar fi fost bolnav de gripă.

– Nu te-am văzut niciodată așa, a spus Griff. Cine este acea femeie?

– Cineva care nu o să îmi aparțină niciodată.

– Felul în care o priveai pe Lady Devon chiar acum... Dintr-odată a înțeles despre cine era vorba și pe chip i-a apărut o expresie îngrozită. Doamne, prietene. Nu este vorba despre mama vitregă, nu-i așa?

– Nu fi ridicol.

Hunt a băut dintr-o singură înghițitură șampania din pahar și a întins mâna după alta.

Privirea îngrijorată a lui Griff îi urmărea mișcările.

– Ia-o ușor cu băutura. Nu cred că vrei să fii beat când se va face anunțul.

– Dimpotrivă. Singurul mod în care aș reuși să fac față acestei seri ar putea fi să îmi pierd mințile.

– Acum ai vorbit ca Phillip.

Scanned with CamScanner

Hunt a înghețat. Ar fi procedat exact ca fratele său dacă s-ar fi îmbătat. A chemat lacheul aflat în imediata lui apropiere și i-a întins paharul plin de șampanie.

– Ai dreptate, a recunoscut el. Trebuie să mă adun.

Lady Victoria nu era vreo creatură înfricoșătoare. Îi plăcea compania ei. Ar putea să facă în așa fel încât totul să decurgă cum trebuie. Nu avea de ales. Să se zbată în mizerie pentru tot restul vieții nu reprezenta o opțiune viabilă. El și Victoria ar putea găsi chiar și o cale de mijloc pentru a fi mulțumiți, atâta timp cât Leela se afla la o distanță de un ocean sau două de ei.

– Excelența Voastră, și-a făcut apariția Devon. Este timpul. Mergem?

– Da, într-adevăr, a dat Hunt din cap, simțindu-se mai sigur pe el decât o făcuse în ultima vreme.

Destinul său fusese stabilit. Era timpul să îl urmeze. Lady Victoria avea să fie o soție bună și o mamă excelentă. Cu timpul, această atracție nebunească față de Leela va trece. Sau cel puțin se va calma până la un nivel suportabil.

– Haide să facem și asta.

Făcând un semn din cap către Griff, l-a urmat pe Devon către mica scenă de la capătul salonului mare de recepție unde fusese instalat cvintetul. Au așteptat la picioarele scenei până când muzicienii au terminat piesa pe care o cântau. Hunt a scanat încăperea.

– Unde este Victoria?

– Este acolo, a făcut Devon un semn din bărbie. Sora mea ni se va alătura imediat ce vom face anunțul.

Hunt și-a văzut viitoarea soție îmbrăcată într-o rochie de seară argintie, strălucitoare, cu părul strâns într-un coc. Părea elegantă, chiar frumoasă. Era un om norocos. Nu trebuia să uite asta.

Aștepta pe un hol îngust de lângă salonul principal, cu o servitoare lângă ea. Victoria părea să privească spre ușile duble care duceau spre grădină. În spatele ei, Leela se aplecase să-i așeze faldurile rochiei, dezvăluind umerii netezi, măslinii, pe care avusese cândva plăcerea de a-i atinge cu buzele, și gâtul lung pe care-l sărutase. Hunt și-a ferit rapid privirea. Dar nu înainte ca agonia să-i umple pieptul, cu o senzație atât de intensă încât Leela ar fi putut la fel de bine să-i fi aruncat cuțitul direct în inimă.

Scanned with CamScanner

Muzicienii s-au oprit din cântat. Tăcerea s-a lăsat peste întreg salonul, iar neliniștea a umplut atmosfera. Era timpul. Hunt l-a urmat pe Devon pe podium.

– Bună seara și vă mulțumesc că ați venit, s-a adresat Devon cu o față strălucitoare mulțimii. Oaspeții au venit din celelalte săli de recepție pentru a fi martori la marele anunț. Devon a continuat: Așa cum mulți dintre voi știți deja, ne-am adunat în această seară pentru a sărbători un moment important, de uniune a două mari familii.

Murmure pline de entuziasm au străbătut mulțimea.

Un sentiment de liniște, care îl ocolise timp de câteva săptămâni, l-a năpădit pe Hunt. În cele din urmă, s-a simțit destul de mulțumit de sine. Destinul lui fusese stabilit, iar el i se va supune. Fără efort, a preluat discursul de unde se oprise Devon.

– Cu cea mai mare plăcere vă anunț logodna mea cu Lady Victoria Chambers, care mi-a făcut marea onoare de a accepta să devină soția mea. A întors un braț spre alcov, făcându-i semn viitoarei sale mirese să i se alăture pe scenă. Milady?

S-a uitat în direcția unde stătuse Victoria, dar ea nu mai era acolo. Leela stătea singură în alcov, privindu-l fix pe Hunt cu o expresie îngrozită pe față.

– Lady Victoria? a repetat el, confuz.

– A plecat, a șoptit Leela.

Hunt s-a uitat înapoi la ea.

– Poftim?

O liniște terifiantă s-a lăsat asupra salonului.

– Ce naiba vrei să spui? i-a șoptit Devon Leelei.

Tânăra slujnică, ce stătuse cu Victoria în urmă cu câteva clipe, s-a repezit prin ușile duble ale alcovului, cu fața roșie de emoție.

– A plecat, milord, i-a strigat lui Devon. A fugit. Lady Victoria a spus că nu se poate căsători cu ducele.

Murmurul mulțimii s-a făcut auzit de îndată ce invitații și-au dat seama de gravitatea momentului. Viitoarea mireasă a Excelenței Sale fugise. Venerabilul duce de Huntington, simbol al etichetei și discreției, tocmai fusese părăsit în cel mai oficial și umilitor mod cu putință.

Scanned with CamScanner

Capitolul 19

– Unde naiba a dispărut? a țipat Devon la tânăra servitoare. Îmi vei spune tot adevărul chiar acum, dacă mai vrei să lucrezi în casa asta.

Servitoarea tremura.

– Vă repet, milord, nu mi-a spus nimic.

– Nu mai țipa la ea, Devon, a spus Hunt obosit. Este atât de speriată încât abia poate vorbi.

S-au retras în bibliotecă, departe de ochii curioși.

Hunt s-a scufundat în canapeaua din piele maro. Leela și mătușa bătrână stăteau pe scaune, vizavi de el, uitându-se la Devon care o certa pe servitoarea îngrozită.

– Te rog, domnișoară... Hunt s-a oprit. Cum te cheamă?

– Martha, domnule... Adică, Excelența Voastră.

– Martha, a spus Hunt cu blândețe, încă amorțit de șoc, ai văzut în ce parte a luat-o? Dacă stăpâna ta este singură afară și merge pe jos, este în mare pericol și trebuie să o găsim.

– Nu e pe jos, a spus Martha și frica i s-a așternut pe fața lată. Și nu este singură.

– Ce vrei să spui? a întrebat Devon.

– Un bărbat a ajutat-o să urce într-o trăsură și au fugit, a spus fata.

Hunt a clipit. Nimic din ce se întâmplase în această seară nu avea sens.

– Ce bărbat?

– Nu știu să vă spun, a răspuns Martha. Era întuneric și nu i-am văzut fața. S-au îmbrățișat și apoi el a ajutat-o să urce în trăsură și au plecat.

– Și-au spus ceva unul altuia? a întrebat Leela.

Servitoarea a dat din cap.

– Tânărul a întrebat-o dacă este sigură și ea i-a spus că da, că îl iubește și că Lady Devon a convins-o că merită să lupte pentru dragoste, indiferent de consecințe.

Scanned with CamScanner

– Poftim? s-a răsucit Devon spre Leela, cu chipul schimonosit de furie. Știai despre asta?

– De ce nu mă mir? și-a făcut vânt mătușa Helene cu o batistă din dantelă. Este o catastrofă. Nu voi mai putea să mai apar niciodată în înalta societate.

Hunt a privit fața palidă a Leelei.

– Ai făcut așa ceva? Ai încurajat-o pe Victoria să fugă? a întrebat-o Devon. Să dea cu piciorul la totul din dragoste?

– Nu chiar așa, dar ceva de genul acesta, și-a umezit Leela cu limba buzele-i uscate. Am crezut că se referă la duce. Cu siguranță nu am încurajat-o niciodată să-l abandoneze pe Excelența Sa.

Devon nu a crezut cele spuse de ea.

– Aceasta este o poveste care pare cusută cu ață albă. Era aproape logodită cu Huntington până când te-ai întors din călătoria ta prin lume. Mai bine nu te-ai mai fi întors deloc. Poate că ți-ai dorit să vezi cum se desparte pe duce.

– Ajunge, Devon! a rostit Hunt cu o voce rece ca gheața. S-a uitat la Leela. De ce ar fi simțit Victoria că trebuie să lupte pentru dragostea mea?

Privirea ei întunecată o susținea pe a lui.

– Bănuia că ai putea fi îndrăgostit de o altă femeie.

Lui Hunt i-a stat inima în loc.

– De ce s-ar fi gândit la așa ceva?

– A simțit că nu poți să o iubești din toată inima, pentru că aparținea deja altcuiva.

Hunt s-a înroșit.

– Și ai sfătuit-o să lupte pentru dragoste, indiferent de consecințe.

Obrajii ei palizi au început să capete culoare.

– Da.

– Interesant.

Au fost întrerupți de o bătaie în ușă. Majordomul a băgat capul înăuntru.

– Ți-am spus că nu vrem să fim deranjați, a strigat Devon la bărbat.

– Da, milord, și-a dres majordomul glasul. Dar am crezut că ați vrea să știți despre cele două scrisori pe care tocmai le-am primit. Sunt de la Lady Victoria.

– Poftim? s-a răstit Devon. Și ce mai aștepți? Adu-le imediat!

Majordomul a făcut ceea i-a cerut stăpânul său.

Scanned with CamScanner

– Una este adresată Excelenței Sale. Cealaltă este pentru Lady Devon.

Hunt s-a ridicat de pe canapea.

– Dă-mi-o încoace.

Devon i-a întins o scrisoare lui Hunt și a dat să o deschidă pe cealaltă.

Leela a sărit în picioare.

– A doua este pentru mine.

Devon abia i-a aruncat o privire în timp ce desfăcea hârtia.

– Orice ar fi, în calitate de tutore al ei, intenționez să mă conving cu ochii mei dacă ești responsabilă de schimbarea deciziei surorii mele.

– Cum îndrăznești! a exclamat Leela. Aceasta este corespondența mea privată. Nu ai nici un drept.

Devon s-a uita la ea.

– Am tot dreptul.

– Dă-i scrisoarea, a spus Hunt cu răceală. Acum.

Devon s-a oprit înainte de a-i înmâna Leelei scrisoarea, fără tragere de inimă.

Hunt a scanat nota adresată lui, procesând conținutul acesteia absolut năucit, nevenindu-i să creadă ceea ce citise. După un minut, el a ridicat privirea.

– S-a terminat.

– Ce este? a vrut Devon să știe. Ce a spus Victoria?

– Că intenționează să se căsătorească cu Foster pentru că este îndrăgostită de el.

– Foster? a întrebat bătrâna. Cine naiba mai e și ăsta?

– Secretarul meu, a împăturit Hunt scrisoarea Victoriei și a strecurat-o în buzunar. Mai degrabă, fostul meu secretar, a specificat înainte de a ieși pe ușă.

Leela recitea a cincizecea oară scrisoarea de la Tori. Cuvintele începuseră să capete un sens abia la o săptămână după balul eșuat al lui Devon.

Draga mea Leela,

Te rog să mă ierți dacă te-am dezamăgit.

Mi-am dorit cu adevărat să-mi onorez angajamentul și să mă căsătoresc cu ducele de Huntington, chiar dacă inima mea era în altă

Scanned with CamScanner

parte. Timpul pe care l-am petrecut cu domnul Foster la Lambert Hall a fost cel mai prețios din viața mea. Nu ne așteptam să ne îndrăgostim și am încercat amândoi să ne luptăm cu sentimentele noastre.

Excelența Sa s-a comportat foarte decent și amabil cu fiecare dintre noi, dar mi-am dat seama că domnul Foster este într-adevăr destinul meu.

A apărut în dormitorul meu în seara balului și m-a rugat să vin cu el. (A intrat pe fereastră. Nu-i așa că e romantic?) Totuși, eram hotărâtă să-mi onorez promisiunea față de Excelența Sa, dar, când am văzut că domnul Foster mă așteaptă în grădină, am știut că trebuie să-mi urmez inima, așa cum m-ai îndemnat mereu să fac.

În curând voi putea comunica cu tine, dacă o să mai vrei să-mi răspunzi. Între timp, te rog să nu-ți faci griji. Sunt în mâinile foarte capabile și iubitoare ale viitorului meu soț.

Cu dragoste, a ta,
Victoria

Lăsându-se înapoi pe scaun, Leela a privit pe fereastra salonului. Cum de nu observase toate semnele care lăsau să se înțeleagă că Tori nutrea sentimente pentru un alt bărbat?

Oare tânăra se așezase lângă domnul Foster la petrecere doar din amabilitate? Sau se simțise atrasă de bărbat? Și cum ar fi putut explica entuziasmul surprinzător al lui Tori de a merge să joace golf dimineața devreme? Știuse că domnul Foster va fi prezent. Chiar și felul în care s-au pierdut amândoi prin pădure pentru a căuta mingea de golf rătăcită i se părea acum suspect. Tori și domnul Foster *apăruseră* după câteva minute, îmbujorați la față. După ce s-au întors în oraș, Tori solicitase un tur al reședinței Weston în speranța de a-l vedea pe domnul Foster? Îi era clar acum că domnul Foster, și nu ducele, fusese sursa acelei străluciri recente de pe chipul lui Tori.

Leela și Hunt fuseseră atât de prinși unul de celălalt încât nu observaseră ce se întâmpla chiar sub ochii lor. Și acum erau nevoiți să facă față consecințelor.

Fuga lui Tori declanșase un scandal enorm. Opinia publică nu se mai putea sătura de povestea debutantei timide care l-a părăsit pe chipeșul, dar autoritarul duce de Huntington. Toată lumea din Londra părea a fi părtașă la povestea lui Tori. Gazetele erau pline de speculații cu privire la locația miresei fugare. Unii susțineau că

Scanned with CamScanner

fratele lui Tori o închisese pe fetița neascultătoare la Lambert Hall, drept pedeapsă pentru rușinea adusă familiei și pentru umilirea ducelui de Huntington. Un alt ziar declara că Lady Victoria fusese văzută pe continent, în compania iubitului ei italian.

Cei mai renumiți caricaturiști ai orașului au imortalizat, de asemenea, scandalul. O caricatură îl înfățișa pe Hunt dezbrăcat de demnitatea sa, simbolizată sub forma unui frac, lăsat doar în lenjeria intimă, în timp ce o fată cu părul despletit, probabil Tori, executa un dans scoțian pe capul lui. Hunt, care își impusese o viață decentă, lipsită de scandaluri și bârfe, se trezise în centrul unei furtuni mediatice provocate de fuga umilitoare a lui Tori.

Leela nu mai auzise nimic de Hunt din acea seară teribilă, dar aceasta nu însemna că el nu se afla permanent în gândurile ei. Ziarele anunțaseră că ducele se autoizolase. Leela nu-l putea învinui că încerca să dispară. A ieșit din starea de meditație când majordomul a apărut să îi anunțe venirea contelui de Devon. A împăturit scrisoarea și a pus-o deoparte, ridicându-se nerăbdătoare în picioare. Poate că Edgar avea vești despre Victoria.

– Ai mai aflat ceva despre ea? a întrebat-o Devon în momentul în care a intrat cu pași mari în salon.

– Nu. Nimic, s-a scufundat ea din nou în scaun. Să înțeleg că nici tu nu știi nimic.

– Absolut nimic. Unde poate fi?

Și-a pus o mână în șold în timp ce cu cealaltă își masa ceafa.

– Am presupus că s-au îndreptat spre Gretna Green pentru a se căsători, dar nu au lăsat nici un indiciu pe tot drumul lor spre nord.

– Ai pus pe cineva pe urmele ei?

– Desigur. Eu sunt tutorele ei. Este de datoria mea, s-a lăsat el pe un scaun confortabil lângă Leela. Deși, evident, am eșuat lamentabil. S-a compromis într-un mod atât de grav, încât nu-și va mai recâștiga niciodată reputația. A renunțat la tot pentru un vânător de zestre și un parvenit social.

– Nu suntem absolut siguri că domnul Foster vrea banii lui Tori.

Odată ce o femeie se căsătorea, toată averea ei intra în proprietatea soțului. Tori chiar se afla la mila domnului Foster.

– Bineînțeles că-i vrea, a spus Edgar cu amărăciune. Imaginează-ți că ruda săracă a unui baron a avut ambiția să-și depășească

Scanned with CamScanner

atât de mult condiția, încât a făcut totul pentru a se căsători cu fiica unui conte.

– Poate chiar o iubește.

– Victoria ar trebui să spere din tot sufletul ca acesta să fie adevărul. Pentru că nu are zestre.

– Cum să nu aibă zestre?

– Tata știa că voi avea grijă de Victoria și că mă voi interesa de viitorul ei, de zestrea ei. S-a încruntat. Spre deosebire de ceea ce a făcut pentru tine, lăsându-ți practic jumătate din moșie. Bătrânul nu mai era în toate mințile.

– Sau a judecat corect, a murmurat ea, și nu este vorba nici pe departe de jumătate din averea lui.

– Deci, vezi tu, a continuat Edgar de parcă Leela nici nu ar fi intervenit, Victoria s-a făcut singură de rușine. Să vedem cât de mult îi place să își schimbe așternutul de puf cu o saltea de paie.

– Sper doar să fie în siguranță și să-i fie bine.

Leela și-a frecat buricele degetelor pe frunte pentru a-și înăbuși durerea de cap care pulsa în acel loc.

– Între timp, ducele a luat-o complet razna.

Ea s-a îndreptat.

– Cum așa?

– S-a refugiat în casa aceea de pe St. James Place. I-am trimis un bilet prin care-l informam că am angajat o pereche de polițiști să o găsească pe Victoria.

– Și? l-a îmboldit ea, dornică să afle orice veste despre Hunt.

– Am primit un bilet scurt drept răspuns, în care mă informa că Excelența Sa nu este absolut deloc interesată de locul unde se află Victoria, având în vedere că orice fel de legătură dintre el și Lady Victoria – și, prin extensie, cu întreaga noastră familie – este ruptă în mod iremediabil.

– Pare foarte supărat, ceea ce este de înțeles având în vedere situația creată.

– Nu știi și cealaltă cerință din bilet. Huntington a solicitat, de asemenea, să încetez orice fel de comunicare pe viitor cu el, întrucât orice relație de prietenie care a existat odată între cele două familii a luat sfârșit.

– Poate că se va mai calma puțin după o perioadă.

Scanned with CamScanner

– Eu, unul, nu-mi fac prea mari speranțe. În plus, cine l-ar putea învinui? A fost batjocorit, umilit în public de o tânără naivă, care a respins un duce pentru un funcționar fără avere sau rude la care să poată apela. Și-a frecat ochii, oboseala citindu-i-se pe chip. Și-a ruinat viitorul.

– Cum face față situației mătușa Helene?

– Refuză să iasă din dormitor. Mănâncă doar în camera ei și a refuzat toate vizitele prietenilor care au căutat-o.

Edgar nu părea că plănuia să plece în curând, așa că Leela s-a ridicat pentru a ajunge la sonerie.

– O să sun să-mi facă un ceai. Arăți de parcă și ție ți-ar prinde bine o cană.

– Aș vrea ceva mai tare.

– Singura băutură alcoolică pe care o am aici este o sticlă de sherry.

– Dacă nu te superi.

A umplut două pahare, i-a întins unul lui Edgar și s-a așezat din nou, având și ea un pahar în mână.

– Unde ar fi putut merge Tori și domnul Foster dacă nu la Gretna Green? Cine altcineva le-ar oficia căsătoria?

– Habar n-am.

– Am o întrebare care m-a frământat toată săptămâna.

– Doar una?

Și-a golit paharul din două înghițituri.

– De ce nu ți-a lăsat Tori și ție un bilet? Mi-a trimis unul mie și unul lui Huntington, dar nimic pentru tine. Care ar fi explicația?

– Era supărată pe mine.

– Din ce cauză?

– Ca de obicei, tu ai fost mărul discordiei.

Nu era nici o urmă de căldură în cuvintele lui.

– Cum așa?

– A aflat că nu ți-am spus despre moștenirea ta.

Leela a zâmbit pentru prima dată în ultima săptămână.

– Asta e fata mea. Trebuie să recunoști, te-ai comportat foarte urât.

– Nu voi recunoaște așa ceva. Ai dispărut imediat după moartea tatei și nu te-ai obosit să rămâi când s-a citit testamentul. În plus,

Scanned with CamScanner

sincer, nu cred că meriți Parkwood. Ar trebui să rămână în familie. Nu ai copii cărora să îl lași moștenire.

– Ceea ce înseamnă că, în mod automat, nu sunt demnă de așa ceva.

A vorbit și ea fără nici o urmă de furie în glas. Aceasta era probabil cea mai sinceră conversație pe care ea și Edgar o avuseseră vreodată și, eventual, singura lor conversație reală din viața lor de adulți. Încă nu exista o afinitate între ei, dar dragostea lor pentru Tori îi unea. Ei erau singurii interesați de soarta tinerei.

– Presupun, totuși, a spus el cu o desconsiderare exagerată, că îți datorez scuze pentru agresiunea de la Parkwood. Am depășit limita.

– Când ai încercat să mă faci curva ta?

A tresărit.

– Trebuie să fii atât de lipsită de delicatețe?

– Există o altă manieră mai gingașă de a cataloga o astfel de negociere? l-a întrebat ea, amuzată și absolut șocată că Edgar ar putea considera normal să-i ceară scuze pentru orice.

– Încerc să spun că îmi pare rău. A fost o mare prostie din partea mea. Eram furios.

– Acesta nu este un motiv de scuză. Obișnuiești să le forțezi pe femei?

– Bineînțeles că nu, a părut el ofensat. Poți întreba pe oricine. Întrebase deja, cel puțin printre servitori. Edgar putea fi meschin și arogant, dar se pare că nu-și abuzase angajatele și nu le ceruse favoruri sexuale. Acum, a continuat el, nu crezi că și tu îmi datorezi scuze?

Ea l-a privit surprinsă.

– Pentru ce?

– Nu este evident? A făcut semn spre obraz. Pentru că mi-ai făcut o cicatrice.

– Nu, deloc, a spus ea veselă.

Și-a dres glasul în mod ostentativ. Amândoi au tăcut pentru moment. Leela sorbind din paharul de sherry, iar Edgar cufundat în gândurile lui, oricare ar fi fost acestea. După un minut sau două, a vorbit.

– Doar ca să fie clar. Acest armistițiu dintre noi nu înseamnă, în nici un caz, că sunt de acord cu dreptul tău de proprietate asupra

Scanned with CamScanner

Parkwood. Dacă există vreo modalitate în lumea asta prin care să pot să recâștig casa văduvelor, o voi face, indiferent de mijloace.

A băut și ultima înghițitură.

– Mă voi considera avertizată, s-a ridicat ea. Mai vrei sherry?

I-a întins paharul gol.

– De ce nu?

Scanned with CamScanner

Capitolul 20

Leela a trântit ușa în spatele ei când a ieșit de la Smith and Sons Publishers, în săptămâna următoare.

Cobora nervoasă pe Albemarle Street. Fusese refuzată de încă un editor. Când îl contactase prima dată pe domnul Smith, editorul fusese extrem de încântat să colaboreze cu autorul *Călătoriilor în Arabia*. Îi scrisese că era foarte interesat de publicarea celui de-al treilea volum. Din păcate, entuziasmul acestui *hamar* dispăruse în clipa în care îl cunoscuse personal pe D.L. Chambers și a realizat că *el* era de fapt o *ea*.

Leela rămăsese fără alte variante. Smith and Sons fusese ultima speranță de a găsi o casă editorială de renume pentru manuscrisul ei. Toți ceilalți o refuzaseră. A cuprins-o un sentiment de frustrare. Avea în mână o carte de succes, dar nici un editor nu dorea să se atingă de ea, doar pentru că o femeie pretindea o parte echitabilă din profituri. *Of!* Dacă și-ar putea publica chiar ea afurisita asta de carte.

– Lady Devon, a strigat o voce masculină. M-am gândit eu că dumneata trebuie să fii.

Leela era atât de prinsă de gândurile ei, încât aproape că s-a ciocnit de bărbat. A ridicat privirea, uitându-se în ochii albaștri, reci, umbriți de sprâncene groase și întunecate. Leelei i-a trebuit un moment pentru a-și aminti de unde îl cunoștea.

– Viconte Griffin, și-a amintit ea vag de el, unul dintre invitații la petrecerea lui Edgar la Lambert Hall, pe care nu-l prea zărise.

Petrecuse mare parte din timp în dormitorul lui și, dacă își amintea bine, părăsise devreme petrecerea familiei pentru a se întoarce în oraș.

– Bună ziua, milady. Și-a ridicat jobenul din blană neagră, de castor. Sper că sunteți bine.

– Cât se poate de bine. Nu avea nici un motiv plauzibil să pretindă că incidentul nefericit cu Tori nu avusese loc. În calitate de

Scanned with CamScanner

invitat la bal, Griffin asistase în direct la tot scandalul. Având în vedere situația existentă.

– Este o situație extrem de nefericită. Fața lui aspră s-a întunecat. Pentru toți cei implicați.

Și-a adus aminte în acel moment că Griffin era prietenul cel mai bun al lui Hunt.

– Sper că Excelența Sa își va reveni din șoc.

– Nu l-am mai văzut pe Huntington de atunci... din acea seară nefericită.

– Dar am crezut că sunteți cel mai bun prieten al lui.

El s-a oprit.

– Dacă îmi permiteți să fiu direct.

– Chiar vă rog, i-a cerut ea. Pulsul i s-a accelerat. S-a întâmplat ceva cu Excelența Sa?

– Hunt duce o viață solitară. Familia sa, tatăl, mama și fratele, a pierit. Are veri, dar nu sunt apropiați.

– Dar dumneavoastră? Nu sunteți prietenul lui? Nu ar fi trebuit să vă interesați de starea lui după tot ce s-a întâmplat?

– După ce fiica dumneavoastră vitregă l-a umilit, părăsindu-l în fața tuturor?

Ea a sesizat furia rece din vocea lui.

– Cred că Excelența Sa are nevoie acum mai mult decât oricând de un prieten lângă el.

– Nu primește vizite, și-a masat Griffin ușor umărul, făcând o grimasă. Majordomul mi-a spus că nu primește pe nimeni. Hunt s-a izolat. Sunt îngrijorat de starea lui de sănătate.

– Nu ar trebui să fie singur după ce tot ce s-a întâmplat.

– Aici suntem de acord. Poate că ar trebui să vă gândiți să-l vizitați. S-ar putea ca pentru dumneavoastră să fie acasă.

– De ce m-ar primi?

El nu a răspuns, dar și acest lucru a fost un răspuns. A simțit cum chipul i se înfierbântă.

– Nu știu ce v-a spus Excelența Sa...

– Nu mi-a spus nimic.

– Atunci nu înțeleg...

Nerăbdarea i-a luminat chipul.

– Poate că mă înșel cu presupunerile mele. Dacă e adevărat, trebuie să îmi cer iertare.

Scanned with CamScanner

Un nod i s-a așezat în gât.

– Dar dacă nu vrea să mă primească?

Expresia lui autoritară s-a înmuiat puțin.

– Și dacă vrea?

Leela a decis să înceapă cu o scrisoare. A scris-o cu foarte mare atenție, interesându-se de sănătatea lui Hunt și exprimându-și profundul regret pentru ceea ce se întâmplase cu Tori. Când a terminat, a trimis după Ivor, unul dintre lacheii fratelui ei, care fusese în slujba familiei lor de foarte mulți ani.

– Te rog să expediezi asta la Weston House, reședința ducelui de Huntington, l-a instruit ea. Excelența Sa s-ar putea să dorească să trimită un răspuns.

– Voi aștepta răspunsul Excelenței Sale, milady, a asigurat-o Ivor înainte de a pleca în misiune.

Ea l-a privit de la fereastră cum cobora pe stradă, cu gândurile învălmășite. Era îngrijorată de starea de sănătate a lui Hunt. Îngrijorarea ei se înteți după întâlnirea cu vicontele Griffin în după-amiaza precedentă.

Odată ce Ivor a dispărut din fața ochilor ei, Leela s-a întors să pună la punct detaliile călătoriei în Maroc. Rămăsese în urmă atât în ceea ce privește locurile pe care urma să le viziteze, cât și în planificarea călătoriei. A întins hărțile pe masă și le-a examinat, încercând să stabilească un traseu. Dar, după vreo jumătate de oră, a renunțat la încercarea de a se concentra și a pășit în camera de zi, care aparținuse mamei sale.

S-a oprit lângă fereastră și s-a uitat afară, fără a vedea ceva. De ce dura atât de mult? Weston House nu era atât de departe. Nu-și putea imagina că răspunsul lui Hunt ar putea fi chiar atât de lung. L-a văzut pe lacheul Ivor mergând în jos pe stradă.

A așteptat nerăbdătoare ca el să ajungă sus. Nu exista nici o garanție că ar fi avut vreun răspuns, scrisoarea ei nu cerea așa ceva, dar spera cu ardoare ca Hunt să-i trimită un cuvânt, chiar o frază sau două, pentru a o liniști că se simte bine. Ea i-a cerut lui Ivor să intre aproape după a doua bătaie în ușă.

– Ei bine, l-a întrebat ea cu nerăbdare când lacheul s-a oprit, ai lăsat scrisoarea?

– Da, doamnă.

Scanned with CamScanner

– Și?

De ce se uita fix în podea? Ce se întâmplase?

– Excelența Sa mi-a trimis un răspuns?

– Nu chiar, milady.

Ea a observat o scrisoare în mâna lui.

– Acesta este răspunsul lui?

– Nu, doamnă. Este scrisoarea dumneavoastră.

– Scrisoarea mea? Mi s-a părut că ai spus că ai livrat-o.

– Într-adevăr, doamnă, doar că Excelența Sa a returnat scrisoarea... ăăă... fără să o deschidă.

– Poftim?

– A refuzat să o primească, milady.

– Ești sigur? L-ai văzut?

– Nu, milady, dar majordomul m-a informat că Excelența Sa nu dorea scrisoarea și l-a instruit să mi-o returneze pentru a ajunge din nou la dumneavoastră. S-a înroșit. Îmi cer iertare, milady.

– Nu e vina ta, a spus ea și i-a smuls scrisoarea din mâini. Poți pleca.

Ea și-a reluat pașii prin cameră după ce lacheul a plecat. De data aceasta, nu nerăbdarea, ci furia i-a alimentat tirada interioară. Cum îndrăznea Hunt să-i returneze scrisoarea nedeschisă?

Cu siguranță, nu putea să o învinovățească pentru fuga lui Tori. Nu, când făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a se asigura că relația lor va fi una încununată de succes.

După ce s-a mai calmat puțin, Leela a decis să trimită din nou scrisoarea în ziua următoare. Cu siguranță Hunt nu fusese în apele lui. Mai mult ca sigur că el nu i-ar mai trimite scrisoarea înapoi a doua zi, dar s-a întâmplat la fel. Nu doar a doua zi, ci și în ziua de după. În a patra zi, când Ivor s-a întors de la misiunea de livrare a scrisorii cu o privire abătută, Leela nu a mai suportat.

– A returnat-o iar? a întrebat ea, știind deja răspunsul.

– Da, milady, i-a întins el scrisoarea, deja șifonată.

Leela și-a mușcat buza. Refuzul a durut-o. Și a încurcat-o. De ce și-ar revărsa Hunt furia pe care o resimțea față de Tori pe Leela?

– Mulțumesc, Ivor, a aruncat ea scrisoarea la coșul de gunoi. Asta-i tot.

– Trebuie să mă reîntorc la Weston House mâine?

– Nu, nu mai este nevoie. O să-l vizitez personal pe Excelența Sa.

Scanned with CamScanner

*

A doua zi, Leela a luat trăsura spre Weston House. Ivor a luat-o înaintea ei pentru a bate la ușă. Ușa masivă de la intrare s-a deschis chiar în momentul în care Leela s-a apropiat.

– Lady Devon a venit să-i facă o vizită Excelenței Sale, ducele de Huntington, l-a anunțat Ivor pe bărbatul despre care Leela a presupus a fi un majordom.

– Îmi pare rău să o informez pe milady că Excelența Sa nu primește vizite.

– O să mă primească, a spus Leela. Vă rog să-l anunțați că sunt aici.

– Îmi cer scuze, contesă de Devon, dar nu pot face asta.

– Ești majordomul lui? a întrebat ea pe tonul ei cel mai autoritar.

– Eu sunt Hayes, milady, asistentul majordomului Excelenței Sale.

– Dacă nu îi spuneți lui Huntington că sunt aici, o să intru în casă și o să caut în fiecare cameră până îl găsesc.

Servitorul a părut îngrijorat.

– Desigur că ați putea face acest lucru, milady, dar Excelența Sa chiar nu este acasă.

– Vrei să spui că nu se află în această casă în acest moment?

– Nu, milady.

Leela a intrat în casă, surprinzându-l pe majordom, care a făcut imediat un pas înapoi pentru a-i permite să treacă.

– E bine. Am toată după-amiaza la dispoziție. Voi aștepta până când se întoarce Excelența Sa.

– Mă tem că vă pierdeți timpul, Lady Devon.

– Decid singură dacă îmi irosesc timpul sau nu.

– Da, doamnă, însă ați putea aștepta câteva zile.

Ea s-a încruntat.

– Chiar este plecat cu adevărat?

– Da, milady. I-a spus valetului să-i facă bagajele, dar Excelența Sa a plecat singur.

– E singur?

Așa cum fusese în seara în care se întâlniseră prima dată. Când Leela îl confundase cu un funcționar sau cu un muncitor.

– Într-adevăr, milady.

– Unde a plecat?

Scanned with CamScanner

– Mă tem că nu pot să vă spun, milady.

– Te rog, trebuie să-mi spui. Sunt îngrijorată pentru el.

Expresia lui împietrită s-a înmuiat pentru o secundă.

– Sincer, nu știu, milady.

– Unde merge Huntington în mod normal când este... cu moralul la pământ?

Ajutorul de majordom s-a uitat peste unul dintre umeri și apoi peste celălalt. Nu l-a văzut pe nici unul dintre ceilalți servitori prin apropiere și s-a aplecat spre ea, spunând cu vocea scăzută.

– Merge acasă, milady, la Eaton Park.

– Mulțumesc, a spus ea recunoscătoare.

– Acum, dacă vă mai pot ajuta cu ceva...

– Nu, nu mai e cazul, a spus ea.

A părăsit Weston House, grăbindu-se spre trăsura care o aștepta.

– Unde mergem acum, milady? a întrebat Ivor.

– Mergem la Oxfordshire.

Ochii i-au ieșit acestuia din orbite.

– Acum, milady?

Leela s-a forțat să se oprească și să se gândească mai bine. Era nevoie de o zi întreagă pentru a ajunge la Eaton Park. Și, deși avea încredere în Ivor, vizitiul era unul dintre noii ei slujitori. Și slujitorii bârfeau.

– Presupun că Excelenței Sale nu-i pasă de scuzele familiei, a spus ea. Ar fi mai bine să ne întoarcem acum la Peckham House. Dar primul lucru pe care am de gând să-l fac mâine-dimineață e să plec înapoi la Lambert Hall.

– Vă întoarceți la moșie, milady?

– Da, la Parkwood, la casa văduvelor, a mințit ea. Aș putea profita de liniștea de acolo după agitația din ultimele două săptămâni.

– Cum doriți, milady, a închis el ușa și a asigurat-o, astfel încât să poată pleca la drum.

Scanned with CamScanner

Capitolul 21

Leela a plecat devreme în dimineaţa următoare cu Hashem pe post de vizitiu.

Servitorul ei era discret. Ultimul lucru de care Hunt avea nevoie erau şi mai multe bârfe. Era de preferat ca nimeni să nu ştie că Leela se dusese să-l vadă. Pe drum, s-au oprit doar pentru a schimba caii şi pentru a mânca pe fugă. Soarele de după-amiază târzie strălucea deasupra lor când au ajuns în Oxfordshire.

Un drum lung de un kilometru, mărginit de copaci, i-a condus spre imensul conac din piatră de la Eaton Park. Două turnuri impunătoare în stil iacobin se ridicau peste acoperiş, planând peste restul conacului ca nişte santinele care stăteau de veghe. Parcul Eaton era extrem de frumos, ca şi stăpânul său. Leela a fost cuprinsă de un fior de neliniște. Abia aştepta să-l revadă pe Hunt, ca să se convingă cu ochii ei că era bine.

Trăsura în care se afla a ajuns la intrare. Logia lungă cu deschidere frontală, susţinută de coloane şi decorată cu arcade, se întindea pe tot peretele exterior al faţadei. Uşile duble din stejar s-au deschis şi din spatele lor a apărut un majordom surprinzător de tânăr.

Leela şi-a ridicat bărbia.

– Sunt contesa de Devon. Aş vrea să îi fac o vizită Excelenţei Sale, ducele de Huntington.

– Sunt Hughes, la dispoziţia dumneavoastră, milady. Bărbatul avea un păr des de culoare blond nisipiu şi nu părea că împlinise încă patruzeci de ani. Îmi pare rău să vă anunţ că Excelenţa Sa nu este acasă.

– Va lipsi mult?

– Ar trebui să se întoarcă peste o oră, Lady Devon.

– Atunci îl voi aştepta, a spus ea pe tonul cel mai politicos, dacă veţi avea amabilitatea să mă primiţi înăuntru.

– Mă tem că Excelenţa Sa nu primeşte vizite.

Scanned with CamScanner

– Sigur mă va primi, a insistat ea. Am venit tocmai din capitală pentru asta.

Hughes s-a oprit. Leela îl pusese în poziția ingrată de a alege între a înfrunta furia stăpânului său sau de a refuza o contesă care făcuse o călătorie destul de obositoare.

– Sigur nu vrei să mă ții aici în prag, l-a presat ea. Sunt obosită și aș fi recunoscătoare dacă aș putea să mă odihnesc și, dacă este posibil, să servesc niște ceai în timp ce aștept ca Excelența Sa să se întoarcă.

– Desigur, Lady Devon, a primit-o acesta în casă cu reticență. Nu-i dăduse de ales. Pe aici, vă rog.

L-a urmat pe tânărul majordom prin holul exterior care dădea spre holul principal, un spațiu superb de primire, plin de galerii, cu o cupolă spectaculoasă în centrul său. A condus-o într-un salon mare de primire, aflat în afara holului de la intrare, cu pereți din mătase de culoarea piersicii și ferestre de dimensiuni generoase.

– Dacă doriți, voi suna pentru ceai și băuturi răcoritoare. Între timp, voi chema o servitoare care să vă ajute să vă faceți comodă până la întoarcerea Excelenței Sale. Ea vă va conduce în camera de relaxare destinată doamnelor, dacă doriți.

Odată plecat, Leela s-a dus la ferestre și s-a uitat la peluza verde care se întindea în fața ochilor ei. A apărut o servitoare.

– Eu sunt Abigail, milady. Voi avea grijă de dumneavoastră pe timpul ședерii la Eaton Park.

Fata era tânără și dornică să-i facă pe plac. A însoțit-o pe Leela în camera de relaxare a doamnelor, unde a ajutat-o cu chestiunile legate de igiena personală și i-a spălat fața și mâinile. S-a întors în salonul de primire și a observat că o aștepta o tavă cu ceai. A lăsat-o să plece pe tânăra servitoare și s-a răsfățat cu sendvișuri și dulciuri înainte de a se așeza pentru a-l aștepta pe Hunt să se întoarcă.

Abigail și-a mai făcut apariția de câteva ori în răstimpul câtorva ore. Odată ce s-a lăsat întunericul, servitoarea a adus o tavă cu cina și apoi s-a dus să tragă draperiile. Hughes, majordomul, a reapărut imediat ce Leela terminase de mâncat.

– Lady Devon, Excelența Sa a dispus să vă ofer camera de oaspeți unde puteți să rămâneți peste noapte.

Ea s-a îndreptat.

– S-a întors?

Scanned with CamScanner

– Nu chiar, milady. Excelența Sa s-a întors doar pentru scurt timp și a ieșit din nou.

Leela a simțit cum o cuprinde un val de furie. Hunt credea că va putea s-o evite. Ei bine, era dispusă să-l aștepte indiferent de cât de mult ar putea dura.

– Înțeleg. Te rog să mă conduci în camera mea.

Abigail a condus-o pe Leela într-o cameră cu pereții acoperiți cu mătase roz, frumos amenajată, cu un pat cu baldachin enorm și un spațiu de relaxare în care trona o canapea luxoasă, aflată în fața șemineului aprins. S-a simțit pe jumătate surprinsă că Hunt nu îi dăduse una dintre cele mai dezagreabile camere de oaspeți. Orice numai să o facă să plece.

Din contră, aceste încăperi erau luxoase, confortabile și primitoare. Pe masa de toaletă erau disponibile săpunuri și creme de îngrijire. Cineva pusese un teanc de cărți și o carafă cu apă pe noptieră. Leela a adormit aproape în clipa în care a pus capul pe pernă.

A fost trezită de Abigail în dimineața următoare, după o noapte neașteptat de odihnitoare. Servitoarea a adus o tavă cu micul dejun, încărcată cu mâncăruri îmbietoare.

– Sperasem să iau micul dejun cu Excelența Sa, a spus Leela în timp ce fata așeza tava pe pat.

Servitoarea s-a înroșit.

– Mă tem că Excelența Sa nu este acasă.

– Unde este?

– Nu pot să spun, milady.

Frustrată, Leela a luat micul dejun înainte de a se ridica și de a se îmbrăca. Apoi s-a dus după Hughes. L-a găsit în oficiul majordomului inventariind argintul. A lăsat din mâini tacâmurile lustruite.

– Bună dimineața, Lady Devon.

– Unde este Huntington?

– A ieșit. Excelența Sa a lăsat instrucțiuni personalului să vă asigure tot confortul în această dimineață, înainte de plecarea dumneavoastră, programată undeva la orele prânzului.

Leela a simțit că ia foc când a înțeles că Hunt o alunga din casă. Dar nu avea să plece nicăieri.

– Atunci, să înțeleg că se va întoarce la prânz?

– Nu, milady. Excelența Sa a fost foarte ferm că nu va primi nici un fel de vizite în viitorul apropiat.

Scanned with CamScanner

Ea s-a înroșit.

– Unde este? Trebuie să-l văd.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

– Nu poți sau nu vrei?

O expresie chinuită i-a umbrit fața lui Hughes.

– Este același lucru, Lady Devon, așa cum sunt sigur că ați înțeles deja. Este datoria mea să-l slujesc pe Excelența Sa și să-i îndeplinesc orice dorință, poruncă și plăcere.

Leela s-a retras, nedorind să-l implice și pe amabilul majordom în conflictul ei cu Hunt. S-a întors în dormitorul ei. Frustrată, a privit pe fereastră gândindu-se la ce ar putea face în continuare. Atunci l-a văzut. În depărtare, Hunt pășea pe gazonul îngrijit, cu o crosă de golf în mână, urmat de un servitor care-i căra crosele.

– Te-am prins! a spus ea triumfătoare, deși nu era nimeni prezent să o audă.

S-a repezit pe scări și s-a grăbit spre ușa de la intrare.

Hughes a apărut de nicăieri, ținându-se după ea.

– Pot să vă fiu de ajutor, Lady Devon?

– Nu, a spus ea veselă, oprindu-se brusc la ușă. Lacheul a ajutat-o și i-a deschis rapid ușile duble. Cred că voi merge la plimbare. Apoi îl voi instrui pe servitorul meu să se pregătească pentru plecarea noastră de la prânz.

– Foarte bine, milady, a strigat el după ea.

A pășit spre locul unde se afla Hunt, fixând cu privirea silueta lui înaltă. Acum, că în sfârșit îl avea în fața ochilor, nu avea de gând să plece nicăieri până nu-l forța să vorbească cu ea. Ar fi putut să jure că o văzuse pentru că înghețase pe loc și se uitase în direcția ei preț de câteva clipe. Inima ei a început să bată rapid. Îi era dor de el. Arăta incredibil de atrăgător în pantalonii de catifea, care păreau ca o a doua piele pe coapsele lui musculoase. Haina din tweed punea în evidență amplitudinea siluetei lui atletice. O lavalieră vișinie îi acoperea gâtul.

Și-a iuțit pasul, dornică să vorbească cu el. Privirile lor s-au intersectat, susținându-se una pe cealaltă. Ea a zâmbit, năpădită de un sentiment de bucurie.

Hunt s-a încruntat. Apoi s-a întors și a început să se îndepărteze în direcția opusă. Grăbindu-se, Leela a pornit în urmărirea lui. S-a împiedicat de ceva și aproape că și-a pierdut echilibrul. Era una

Scanned with CamScanner

dintre groaznicele sale mingi de golf. A smuls-o și a alergat după el. Avea picioarele mai lungi și se mișca foarte repede. Și nu se împiedica de un strat dublu de fuste. S-a îndreptat spre o zonă împădurită, unde se putea ascunde destul de ușor.

– Ce ai de gând să faci? Să te ascunzi în pădure? a strigat ea. Îl pierdea din ochi. Frustrată, a aruncat cu mingea de golf spre silueta care se îndepărta. Să nu îndrăznești să fugi de mine, lașule!

El s-a întors exact la timp pentru a vedea mingea de golf care se îndrepta spre el. Dacă nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi putut să râdă de felul în care ochii i s-au mărit înainte să se ferească sărind din cale, în timp ce mingea aproape că-i țintise capul.

– Ce naiba faci? s-a răstit la ea.

– Încerc să-ți bag mințile înapoi în capul ăla sec, *tase*.

– Fără îndoială că mă insulți din nou. Furia i-a sclipit în ochii albaștri. Ce înseamnă *tase*?

– Dacă chiar insiști să afli, este o capră încăpățânată și fără minte, s-a răstit ea când s-a apropiat în sfârșit de el.

– Ai venit până aici să mă insulți?

– De ce fugi de mine? a gâfâit ea, rămânând fără aer din cauza efortului.

– Nu fug. Încerc doar să te evit.

Și-a pus mâinile în șolduri.

– De ce?

Maxilarul i s-a încleștat.

– Pentru că mă enervez doar când te văd.

S-a aplecat, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Știu că ești supărat pe Victoria și nu te învinovățesc...

– Te înșeli amarnic, a întrerupt-o el. Nu sunt supărat pe Lady Victoria.

– Nu ești? s-a îndreptat ea de spate. De ce nu ești? Te-a părăsit. Te-a umilit.

– Da, mulțumesc, a ridicat el mâna îndurerat, ca și când ar fi vrut să o oprească. Nu am nevoie de o listă care să-mi reamintească ce s-a întâmplat. Te asigur că episodul este bine fixat în memoria mea.

S-a uitat la slujitorul care-i căra crosele și i-a întins crosa bărbatului mai în vârstă.

– Poți să pleci acum.

Scanned with CamScanner

Bărbatul s-a înclinat și s-a îndepărtat, ducându-și povara. Hunt l-a urmărit o clipă cu privirea.

– Manley este prea bătrân ca să-mi poarte crosele. Va trebui să găsesc pe altcineva care să facă asta, a spus el printre dinți, acum că Foster nu mai este disponibil.

– Știu că ești furios. Devon mi-a spus ce s-a întâmplat. Că nu mai vrei să mai ai de-a face deloc cu el.

– Într-adevăr. Dar dorința mea de a rupe orice legătură cu Devon nu are nimic de-a face cu fuga surorii sale.

– Nu? a întrebat ea și fața i s-a relaxat. Atunci care este motivul pentru care ești supărat pe el?

– Nu are importanță.

– Pentru mine are.

El a pufnit ostentativ.

– Evident că a avut un comportament extrem de agresiv față de tine, dacă te-a făcut să-l tai cu cuțitul.

– O! O căldura plăcută i-a străbătut corpul. Îl detești pe Devon pentru ceea ce mi-a făcut.

– Nu fi atât de mândră de tine. Nu mai vreau să am nimic de-a face nici cu tine.

– Cu mine? De ce? Ce am făcut în afară de a vă ajuta pe tine și pe Victoria să ajungeți la altar?

– Exact pentru asta, a șuierat el. Ne-ai împins pe amândoi spre căsătorie când era limpede că nici unul dintre noi nu și-o dorea. Atât eu, cât și Victoria *ți-am permis* aproape să ne forțezi să ne logodim, cu consecințe dezastruoase pentru amândoi.

– Nu-mi vine să cred..., a rămas ea fără cuvinte. Corpul îi tremura de furie. Mă învinovățești *pe mine* pentru acest dezastru.

– Ai iubit-o pe Victoria îndeajuns de mult încât să o împingi să-și urmeze inima, să nu se mulțumească niciodată cu jumătăți de măsură.

– Și ce este rău în asta?

Gura i s-a răsucit cu dispreț.

– Dar când a fost vorba despre mine, ai insistat să-mi înăbuș orice sentiment pe care l-aș fi avut. A trebuit să-mi ignor chemarea inimii. Nu trebuia să fac ceea ce mi-ar fi făcut plăcere. Și te-am ascultat pentru că îmi păsa atât de mult de tine. Aș fi făcut orice pentru tine, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu-mi ascult propria rațiune.

Scanned with CamScanner

S-a simțit ușurată.

– O!

Îi păsa foarte mult de ea. Încă.

– Pentru că te-am ascultat, am ajuns de râsul Londrei. S-a înroșit la față. Din cauza ta, m-am acoperit de ridicol și de umilință. Numele meu este subiectul fiecărei bârfe care circulă prin regat. Acum mi se întâmplă exact ce am căutat să evit întreaga mea viață de adult. Și totul, din pricina intrigilor tale.

– Nu am vrut niciodată ca tu să fii rănit sau umilit. Îmi pare foarte rău.

Nu părea deloc mișcat de scuzele ei.

– Dacă îți pare cu adevărat rău de ceea ce ai făcut, pleacă și nu mai reveni niciodată, s-a întors el cu spatele. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Ea s-a ținut după el în zona împădurită.

– Te rog, nu-mi cere să fac asta.

S-a întors, furia invadându-i chipul. Razele slabe de soare i-au luminat obrajii.

– Ce vrei de la mine? aproape că i-a strigat. Nu ai făcut destule? De ce mai ești aici?

– Am venit să mă asigur că ești bine. Mi-am făcut griji pentru tine.

– Este puțin cam târziu să-ți mai faci griji, a întins el brațele larg, cu palmele în sus. Dar, după cum vezi și singură, sunt bine. Acum poți pleca.

Nu putea suporta să lase lucrurile între ei într-o stare atât de tensionată.

– Putem să ne întoarcem în casă și să vorbim calm?

– Despre ce? Nu mai este nimic de spus.

Leela a simțit cum o cuprinde un sentiment de panică din ce în ce mai intens. El părea că își dorește cu adevărat ca ea să plece. Ideea de a nu-l mai vedea pe Hunt și, mai rău, de a ști că o ura, era de neconceput.

– Nu putem rămâne prieteni?

– Prieteni, a râs Hunt amar, scoțând un sunet aspru și urât. Nu, nu putem fi prieteni.

– Mi-e dor de tine, i-a tremurat Leelei vocea. I-a luat o clipă să se adune. Gândul de a pleca de aici și de a nu te mai putea vedea niciodată este de nesuportat.

Scanned with CamScanner

El a clătinat din cap.

– Nu mai vorbi așa, a spus el supărat. Este prea târziu. Nu mai am aceleași sentimente pentru tine. Nu mai e loc de tandrețe. S-ar putea să te urăsc.

S-a apropiat.

– Nu mă urăști. Ți-e frică de mine.

El a făcut un pas înapoi din reflex, păstrând o anumită distanță între ei.

– Poți să crezi ce vrei. Pleacă și lasă-mă în pace.

– Păcat că mingea de golf și-a ratat ținta. Poate că ți-ar fi venit mintea la cap.

– Pentru Dumnezeu, Leela, ce vrei de la mine?

– Vreau să ai curajul să fii sincer. Nu m-ai putea urî, tot așa cum nici eu n-aș putea s-o fac.

Ochii i s-au întunecat. Aerul dintre ei fremăta de așteptare.

– Nu te vreau aici.

– De ce nu mă vrei? Pentru că încă mă dorești?

Atracția a reapărut între ei, iar ea a simțit-o. Hunt trebuie să o fi simțit și el.

Furia i-a apărut pe chip.

– Asta vrei tu? Vrei să te regulez chiar aici?

– Asta vrei și tu? i-o întoarse ea.

Nu voia să-l lase să o alunge cu niște cuvinte vulgare.

Expresia i s-a schimbat. Cu siguranță, de surpriză. Însă ea a observat și dorință în privirea lui.

– Pleacă, Leela, înainte să facem amândoi ceva ce vom regreta.

– Nu mai există nici un obstacol între noi acum. Nimic care să ne oprească, i-au ieșit Leelei cuvintele pe gură, înainte să realizeze ce spune. Suntem doi adulți fără nici un alt angajament.

– Asta este ceea ce crezi tu? a râs el cu asprime. Imaginează-ți ce vor spune ziarele când vor descoperi că am o relație cu mama vitregă a miresei mele fugare.

– Nu-mi pasă ce spun ceilalți.

– De ce faci asta? a fixat-o el cu privirea. Emoții contradictorii i se citeau pe chip. E o nebunie.

– Nu pot să mă mint. Tu poți?

Cu un geamăt, s-a repezit spre ea, lipind-o de scoarța aspră a unui stejar bătrân. Prinzându-i maxilarul în mâinile lui mari, i-a

Scanned with CamScanner

ridicat gura spre a lui, înainte ca buzele lui să se năpustească spre ale ei, aspre, insistente, scăpate de sub control. Limba i-a invadat gura, fără milă, amestecându-se înfometată cu a ei.

Leelei i-a venit să plângă de ușurare. Lacrimile curgeau din ochii ei închiși în timp ce se umplea de mirosul lui, de gustul lui de cafea și ceva mentolat. Căldura trupului lui se revărsa peste ea și se amesteca cu a ei.

– Elliot, a murmurat ea în timp ce el o acoperea de sărutări și de mușcături de dragoste pe gât.

Genunchii aproape i s-au înmuiat când el i-a supt grăbit locul delicat în care gâtul i se contopea cu umerii. A îmbrățișat-o strâns, corpul său nemilos apăsând pe fiecare curbă moale a trupului ei, dorind-o cu înverșunare.

– Ești sigură că vrei asta? a mormăit el.

A întins mâna spre nasturii pantalonilor lui, degetele ei mângâind umflătura impresionantă pe care a găsit-o acolo.

– Mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

– Atunci, să ți se facă voia, i-a ridicat el fustele și i le-a dat la o parte.

Degetele lui au dat peste umezeala dintre coapsele ei. I-a mângâiat cu mișcări circulare pubisul, care fremăta de plăcere.

– Ești pregătită.

A sărutat-o intens, a preluat controlul asupra gurii ei, luând tot ce i-a dat de bunăvoie. A așezat-o pe covorul gros de frunze și s-a aplecat peste ea. Ea și-a întins picioarele pentru a-l primi. S-a poziționat între coapsele ei și senzația pe care a simțit-o când a intrat în ea a fost ca un arc electric. A împins cu o mișcare adâncă, umplând-o complet.

– Asta vrei?

Corpul ei l-a îmbrățișat, îndemnându-l să intre mai adânc în interiorul ei.

– Da, a oftat ușurată. În sfârșit era acolo unde trebuia să fie. Mai repede.

A început să se miște înăuntrul ei. Mișcări rapide, insistente, i-au produs plăcere, urmându-și cu atenție ținta. Nu era blând. Dar nu o rănea. Ochii lui îi țintuiau pe ai ei în timp ce se mișca în ea.

– Spune-mi că îți place.

Ea și-a pus ambele mâini în părul lui și s-a uitat în ochii lui albaștri ca marea.

Scanned with CamScanner

–Îmi place. *Te iubesc*, l-a sărutat ea pătimaș.

Hunt a gemut și s-a eliberat, rămânând fără controlul lui rece. S-a mișcat în interiorul ei cu o dorință nemiloasă. Inima i-a luat-o razna, sângele pompându-i prin vene. Trupul ei s-a convulsionat de un tremur pe care l-a resimțit pe șira spinării în timp ce presiunea plăcută creștea în interiorul ei, aruncând-o într-un vârtej de fericire copleșitoare, care a făcut-o să strige.

El a scos un sunet gutural în timp ce a rămas nemișcat, adânc în trupul ei, eliberându-se în ea, tremurând pe măsură ce plăcerea îl cuprindea. A rămas în această poziție o clipă, cu fața cufundată în gâtul ei. Ea l-a îmbrățișat, savurându-i căldura și puterea.

Hunt s-a îndepărtat și ea a simțit imediat cum i se face frig. S-a ridicat în picioare, încheindu-și nasturii de la pantaloni. Leela i-a urmărit mișcările într-o stare de satisfacție deplină, senzațiile minunate provocate de momentul lor de dragoste trecând încă prin ea ca un râu leneș. Pulsația dintre picioarele ei încă îi mai oferea o senzație sublimă de plăcere.

A privit-o fără nici o expresie pe figură.

–Ai primit ceea ce ai vrut.

Da, da. Ea a dat din cap.

–Într-adevăr.

–Bine. Acum, că ai obținut lucrul pentru care ai venit, poți pleca și să nu te mai întorci niciodată.

S-a întors și s-a îndepărtat fără să privească înapoi.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

Cu ultimele eforturi de voință, Hunt s-a abținut să o ia la fugă în timp ce se îndepărta de Leela.

Dacă ar fi privit înapoi, ar fi fost pierdut. Adevărul era că era prea slab pentru a rămâne cu ea și la fel de slab pentru a o părăsi. Voia să o urască. De fapt, el fusese convins că o ura până când ea l-a urmărit și l-a obligat să o asculte.

Era magnifică, cu ochii ei sclipitori, cu aerul ei mândru. Leela era pasională și neînfricată. Spre deosebire de el. Avusese dreptate să-l numească laș. Lui Hunt îi era frică. Se temea de omul în care se transforma atunci când era în preajma Leelei. În prezența ei, renunța de bunăvoie la tot, doar pentru a-i vedea zâmbetul sau pentru a vedea cum ochii aceia plini de senzualitate scânteiau când se uitau la el.

Ușile duble s-au deschis imediat când s-a apropiat de intrare. Hughes l-a întâmpinat la ușă.

– Sunteți bine, Excelența Voastră?

Hunt a trecut pe lângă el.

– Pregătește-mi imediat o baie.

– Da, Excelența Voastră, imediat! s-a grăbit el după Hunt. Am informat-o pe Lady Devon că nu primiți vizitatori.

Fuseseră expuși privirilor acolo, pe gazonul din fața casei. Fără îndoială, întregul personal asistase la momentul în care Leela i-a aruncat cu o minge în cap. Pentru prima dată după mai mult de o săptămână, lui Hunt i-a venit să zâmbească. Puțini oameni, indiferent dacă erau bărbați sau femei, îndrăzniseră să-l ia la rost pe duce așa cum o făcuse ea.

– Nu trebuie să-ți faci griji de asta. Știu mai bine decât oricine că, odată ce și-a pus ceva în minte, Lady Devon poate fi foarte greu de oprit, a urcat el câte două trepte odată.

– Nu v-ați întors împreună.

Scanned with CamScanner

– Sunt sigur că Lady Devon va veni în curând.

Remușcările l-au cuprins când s-a gândit la felul în care o lăsase acolo. Nu fusese niciodată mai frumoasă cu obrajii roșii și cu buclele moi scăpate din agrafe. Mirosul cald al pielii ei încă era lipit de trupul lui. I s-a oferit cu toată ființa, dar el nu făcuse la fel. Își făcuse pofta și o părăsise.

– Pregătește o baie și pentru Lady Devon.

Hughes s-a oprit pe holul de la etaj.

– Foarte bine, Excelența Voastră.

Hunt a deschis ușa dormitorului său, surprinzându-și valetul, care stătea lângă vestiar, împăturind lavalierele lui Hunt.

– Vreau să fac baie, l-a anunțat Hunt pe bărbat, dornic să rămână singur cu gândurile și emoțiile lui mistuitoare. Te rog să te ocupi de asta.

– Desigur, Excelența Voastră.

Odată rămas singur, s-a îndreptat spre fereastră și s-a uitat spre pajiște. Nu era nici urmă de Leela. Oare era încă în pădure? A înjurat cu voce tare.

Cu siguranță îi datora scuze și chiar mai mult de atât. După ce se va îmbăia și își va mai reveni din șoc, avea s-o caute și să-i ceară scuze înainte ca ea să plece. A simțit un gol în stomac la gândul că Leela va părăsi Baton Park. În scurtul timp de la sosirea ei, prezența Leelei în casa lui făcuse vechiul morman de cărămizi să pară mai animat. Odată îmbăiat și îmbrăcat, Hunt l-a chemat pe Hughes.

– Unde este Lady Devon?

– Contesa se pregătește de plecare, Excelența Voastră. Vizitiul ei tocmai s-a îndreptat spre intrarea din față.

Pleca.

– De ce nu am fost informat?

Hughes a clipit.

– Excelență? Instrucțiunile dumneavoastră au fost că nu doriți s-o vedeți.

– Nu contează, a zis Hunt iritat. A pășit pe coridor și a coborât scările, nerăbdător să vorbească cu Leela, să-și ceară scuze. A dat de servitorul ei așteptând lângă trăsură, dar nici urmă de Leela.

– Unde este Lady Devon?

– Nu vorbesc engleză, a ridicat bătrânul din umeri scuzându-se.

Scanned with CamScanner

Hunt a intrat înapoi în casă. Inima i-a tresărit când a văzut-o pe Leela coborând scările.

Ea s-a oprit pentru a vorbi cu majordomul lui.

– Mulțumesc, Hughes. Și te rog să transmiți mulțumirile mele și celorlalți pentru felul în care au avut grijă de mine.

– Desigur, milady. A fost plăcerea mea. Dacă-mi permiteți, vă urez o călătorie sigură spre casă.

– Da, mulțumesc. La revedere!

Se îndrepta spre ușa de la intrare, cu capul sus, privind drept înainte ca și cum Hunt nu ar fi fost prezent. El a interceptat-o înainte ca ea să ajungă în dreptul ușii deschise.

– Lady Devon.

În cele din urmă s-a uitat la el, cu o privire plină de ostilitate. Era atât de frumoasă încât îl durea pieptul.

– Trebuie să-mi cer scuze...

– Dă-te la o parte din calea mea.

Mâna ei s-a răsucit, lovindu-l cu putere peste față, aproape dezechilibrându-l. Majordomul a icnit în spatele lui, iar lacheul a scos un sunet de surpriză.

Hunt și-a pus o mână rece pe obrazul lui fierbinte.

– Am meritat asta și chiar și mai mult de atât.

– Nu știu. Ferește-te din calea mea.

– Cel puțin, oferă-mi un moment să-mi cer scuze.

– Nu, a refuzat ea și a făcut câțiva pași în lateral pentru a-l ocoli.

El s-a ținut după ea, ieșindu-i în față și căzând ostentativ în genunchi pe podeaua de marmură cu fața spre ea.

– Te implor. Acordă-mi doar trei minute din timpul tău.

– Ce faci? s-a îmbujorat ea, aruncând o privire de pe chipul uluit al lui Hughes către privirea uimită, neîncrezătoare a lacheului, care stătea în picioare, păzind intrarea.

– Ce ți pare că fac? a întrebat Hunt, stau în genunchi și îmi cer iertare.

– Nu fi prost! s-a răstit ea. Ridică-te!

În spatele ei, Hughes, care-și recăpătase expresia implacabilă obișnuită, i-a făcut un semn lacheului să iasă. Ușile din față s-au închis cu un clic în spatele lui Hunt. Majordomul a încercat să ignore scena care se desfășura în fața lui, privind în mod ostentativ în tavan.

Scanned with CamScanner

– *Yikhrib baitak*, a spus ea. Oprește-te și nu te mai comporta ca un prost.

Genunchii îl dureau pe Hunt din cauza suprafeței dure.

– Îngenunchez în fața ta, mă fac de rușine în fața personalului meu. Și știi cât de mult detest să fac o scenă.

– Ridică-te, a șuierat ea.

– Doar dacă ești de acord să-mi acorzi câteva minute pentru a-ți vorbi. Nu trebuie să-mi accepți scuzele, dar te rog măcar să mă asculți.

– O, foarte bine, și-a dat ea ochii peste cap. Ridică-te odată.

– Slavă Domnului, s-a ridicat el țeapăn, frecându-și cu mâinile genunchii dureroși. Podeaua asta de marmură m-a nenorocit.

– Te rog să spui ce ai de spus, ca să pot pleca, a spus ea evitând să-l privească.

– Ce-ar fi să mergem într-un loc ceva mai retras? Când Leela nu a obiectat, el a condus-o spre cel mai apropiat salon. Am fost cel mai mare idiot, a început el, închizând ușa în urma lor.

– Greșit, l-a întrerupt ea. Eu sunt idioata. Slavă Domnului că Victoria a scăpat de tine. Spre deosebire de mine, ea a fost suficient de inteligentă și ți-a citit adevăratul caracter. Dar nu voi mai face această greșeală. În sfârșit te văd exact așa cum ești în realitate.

– Nu am nici o scuză pentru comportamentul meu josnic, a încercat Hunt să se explice. Doar că mă simt copleșit de prezența ta. Nu știu cum să fac față intensității sentimentelor mele față de tine. Fratele meu și-a urmat emoțiile și...

– O, mai lasă-mă. Am auzit destul despre acest blestem stupid de familie. Ai controlul deplin al propriei tale vieți și al acțiunilor tale demne de tot disprețul.

– Din punct de vedere rațional, desigur, sunt conștient de acest lucru.

– Este a doua oară când fugi după ce am făcut dragoste. M-ai părăsit la han și acum în pădure. Ți-ai făcut un obicei să mă abandonezi exact atunci când sunt în situația cea mai vulnerabilă. Ce fel de femeie se tot întoarce la un bărbat care o tratează atât de josnic? Sunt o proastă.

– Eu sunt prost și știm amândoi asta.

– Nu pot să contest, și-a încrucișat ea brațele peste piept și și-a sprijinit șoldurile de spatele canapelei.

Scanned with CamScanner

*

– Și toate astea pentru că am fost atât de îndrăgostit de tine, încât am fost de acord să închei o logodnă cu Victoria, împotriva propriilor mele sentimente.

Ea a ridicat o mână.

– Chiar te rog să mă pedepsești pentru că am forțat un biet bărbat neputincios să se logodească. Nu te îngrijora, voi pleca în curând și nu te voi mai deranja niciodată.

– Am greșit că am dat vina pe tine. Am greșit când te-am părăsit la han. Și am fost un nenorocit să plec și să te las acolo singură, cum am făcut acum.

– Suntem amândoi de acord în această privință.

– Ai avut dreptate. Sunt un laș. Când am făcut dragoste, a fost cea mai fericită zi din viața mea. Și asta m-a speriat. Fac lucruri nesăbuite când sunt în preajma ta, îmi pierd controlul.

– Cât noroc pe tine, acum că voi pleca definitiv, pentru tine și autocontrolul tău.

– Vreau să rămâi, s-a apropiat el și mai mult. Îți promit că nu am să mai fiu niciodată atât de josnic. Nu ai nici un motiv să ai încredere în mine, dar, dacă îmi mai dai o șansă, îți promit că nu te voi dezamăgi niciodată.

– M-ai făcut să sufăr, s-a uitat ea în altă parte și o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

– Știu, i s-a strâns inima. Îmi dau seama că nu merit iertarea ta, dar sunt disperat să mă ierți.

– Mi-e teamă să-ți ofer șansa de a mă răni din nou, l-a privit ea în cele din urmă.

– Odată mi-ai spus că sunt ca luna.

– Pare ceva foarte îndepărtat.

– Dacă eu sunt luna, atunci tu ești soarele meu. Soarele poate străluci singur, dar eu nu pot străluci fără tine.

– Este un vechi proverb arab, i s-a înmuiat ei privirea. Este și în cartea mea.

– Știu, s-a apropiat el și i-a atins mâna înmănușată. Viața mea este plictisitoare și lipsită de sens fără tine. Nu vreau altceva decât să mă bucur de lumina soarelui tău. Te rog să mă lași să mă bucur.

Reticentă, i-a aruncat un zâmbet.

Scanned with CamScanner

– Sună destul de poetic.

– Asta înseamnă că îmi accepți scuzele?

– Nu știu, a spus ea cu încăpățânare. Nu meriți să fii iertat atât de ușor.

– În timp ce analizezi situația, pot să îți demonstrez cât de rău îmi pare?

– Și cum vrei să-mi demonstrezi asta? a mijit ea din ochi.

– Implică o revenire a mea în genunchi.

– Chiar așa? i s-a oprit ei respirația.

– Da, s-a apropiat el și și-a pus mâinile pe coapsele ei.

– Și ce altceva mai implică? a întrebat ea gâfâind.

El i-a îndepărtat și mai mult picioarele cu mâinile, masându-i coapsele.

– Meșteșugul desăvârșit al limbii mele.

– O! a exclamat cu obraji strălucitori. Întâmplător, chiar știu că ai o limbă foarte abilă. *Uneori*, a adăugat ea.

S-a înclinat pentru a-și apăsa gura de a ei. Ținându-și buzele relaxate, el a sărutat-o mult și lent, fără să se grăbească, savurând senzația dulce. Mirosea a curat și era caldă de la baia recentă. Respirația ei avea aroma de cuișoare din pasta de dinți.

El i-a mușcat buza de jos și apoi pe cea de sus. Limba lui i-a deschis buzele. Apoi s-a cufundat în interiorul neted și cald al gurii ei. La început a fost reticentă, acceptându-i sărutul fără să participe activ. Nu se grăbea. O poseda ușor, sorbind delicat din nectarul pe care îl găsise acolo, mișcându-și limba cu mișcări lenețe, ispitind-o până când a cedat, ezitantă la început, apoi mai entuziasmată, mișcându-și limba în tandem cu a lui până când au ajuns practic să se unduiască în modul cel mai senzual. Căldura și plăcerea creșteau în interiorul lui.

– Mă disprețuiesc pentru că sunt atât de slabă, a întrerupt ea brusc sărutul și și-a întors capul într-o parte.

– Nu merit iertarea ta. Știu asta, a căzut Hunt în genunchi. Dar te rog, lasă-mă să te venerez așa cum meriți.

Ridicându-i fustele, el i-a dezvelit pulpele bine conturate, acoperite de ciorapi de mătase albă. Cum ea nu a obiectat, mâna lui s-a strecurat mai sus, mângâindu-i pulpele. El i-a împins fustele mai sus, dezvăluind jartierele care îi țineau ciorapii și pielea netedă arămie din capătul coapselor. Greutatea fustelor ei a dispărut din

Scanned with CamScanner

mâinile lui. Şi-a dat seama că Leela îşi ţinea rochia mototolită ridicată la piept, dezvăluind locul ei curat şi neted privirii lui flămânde.

Adrenalina l-a copleşit. Dar Hunt s-a forţat să o ia încet. Ca să o facă să se simtă bine după ce o făcuse să sufere. Pentru a plăti această penitenţă delicioasă. Mirosul excitării ei i-a umplut simţurile în timp ce îşi lipea buzele de interiorul coapsei ei. Leela a gemut şi şi-a desfăcut picioarele, ajutându-l astfel să găsească comoara ei cea mai intimă.

În drumul spre coapsa ei, el a lăsat o dâră umedă, sugând cutele dintre coapsă şi pubis, acolo unde piciorul ei se îmbina cu şoldurile.

Ea s-a aplecat puţin, dar şi-a înăbuşit un geamăt venit din adâncul gâtului.

–E bine? a murmurat el în timp ce se mişca către cealaltă coapsă, lingându-i şi sărutându-i drumul spre inima feminităţii ei.

–Presupun că este destul de bine, s-a abţinut ea, chiar dacă el îi simţea corpul reacţionând.

–Va trebui să mă străduiesc mai mult ca să îţi fac pe plac, a savurat el provocarea.

S-a aşezat mai sus, sărind peste locul dintre picioarele ei, pentru a-şi apăsa buzele de pubisul ei golaş, deasupra sexului ei.

–Elliot, a oftat ea. O, Elliot. Mă faci să sufăr.

–Îmi pare rău, iubirea mea, lasă-mă să-ţi arăt cât de rău îmi pare.

În cele din urmă, s-a aventurat acolo unde ea îl dorea cel mai mult, atingând-o cu limba şi sărutându-i deschiderea. A atins-o cu limba cu mişcări circulare în jurul micuţului mugur unde se concentra atât de multă plăcere feminină. Ea s-a zvârcolit şi a gemut, iar el simţea cum devenea tot mai excitat. Testiculele i s-au mărit, iar penisul îi pulsa de dorinţă.

–Al a strigat ea în timp ce şi-a pierdut echilibrul şi s-a răsturnat brusc de pe canapea, dispărând din ochii lui.

–Leela! a sărit el peste bucata de mobilier, pentru a descoperi că se prăbuşise peste canapea şi căzuse pe podea. Când a ajuns la ea, râdea. El a sărutat-o apăsat, iar ea s-a rostogolit deasupra lui şi s-a repezit să-i descheie şliţul pantalonilor. Dar încă nu am terminat să te satisfac, a protestat el, neconvingător.

–Vom termina împreună, i-a eliberat ea mădularul, mângâindu-l cu mişcări ferme.

Scanned with CamScanner

Mâinile ei l-au făcut să se simtă atât de bine, încât ochii aproape că i s-au rostogolit în fundul capului. Apoi s-a așezat peste el până când a fost complet învăluit de căldura ei minunată. A început să se miște cu o privire plină de senzualitate sclipitoare, cu părul sălbatic și liber.

Ea controla ritmul și intensitatea mișcărilor. El s-a lăsat condus, unduindu-se odată cu ea, scoțând sunete guturale de plăcere, în timp ce interiorul ei îi învăluia erecția. Sângele i s-a scurs spre vintre. A simțit o plăcere de nedescris. Nu avea să dureze. A fost copleșit de senzații. Căldura i-a cuprins testiculele. Se simțea mai ușor, mai liber, pregătit pentru punctul de maximă plăcere.

– Leela! a strigat în timp ce tensiunea s-a risipit și s-a eliberat în ea.

Ea a încremenit, și-a aruncat capul pe spate și s-a arcuit în momentul climaxului. Apoi s-a prăbușit peste pieptul lui Hunt. A îmbrățișat-o și a tras-o spre el.

– Sunt iertat?

Ea a scos un sunet imperceptibil și s-a ghemuit la pieptul lui. Hunt a strâns-o și mai tare, fără să fie capabil să-și amintească să mai fi fost vreodată mai fericit.

– Sunt aici lângă tine și aici voi rămâne, i-a șoptit el la ureche, cu pieptul încărcat de emoție. Și nu voi pleca până când nu îmi vei cere tu să plec.

Degetele lui Hunt au explorat locul dintre picioarele Leelei, în timp ce stăteau îmbrățișați în patul sculptat, din lemn masiv, în care își petrecuseră noaptea împreună, în dormitorul său imens. Ea se minuna din nou de vigoarea lui. Noaptea trecută, făcuse dragoste cu ea din nou, încet, explorând fiecare parte a trupului ei. Descoperise că Hunt era extrem de minuțios odată ce se concentra pe ceva. Era minunat să fie obiectul unei energii atât de hotărâte, a înflăcărării și a zelului său. Iar rezistența lui a uimit-o. Douglas fusese mult mai rapid când era vorba despre astfel de îndeletniciri.

– Ce mi-ai spus ieri când erai hotărâtă să părăsești Eaton Park?

Ea a căscat.

– Când?

– Mi-ai spus ceva în arabă în timp ce încercai să mă ridici de jos când îmi ceream scuze.

Scanned with CamScanner

– O, aia. Nimic. Este doar o expresie uzuală arăbească folosită atunci când te superi pe cineva.

– Spune-o din nou.

– *Yikhrib Baitak*.

– Ce înseamnă?

– Ceva asemănător cu „Dumnezeu să-ți distrugă casa".

– Atât de dur, a chicotit el. Dar cred că am meritat-o.

– Dar acum chiar îmi place casa ta, l-a sărutat ea pe buze. Cu precădere dormitorul.

– Și mie îmi place destul de mult, și-a urmat drumul degetul lui Elliot spre deschiderea intimă aflată la capătul coapselor ei. Doare?

Și-a trecut degetele peste faldurile netede.

– Ce să doară?

– Îndepărtarea părului.

– Oarecum, a spus ea. Era dificil să poarte o conversație când mâna lui se afla acolo. Este un ritual obișnuit printre femeile arabe. Verișoarele și mătușile mele se întâlneau pentru a face zahărul special folosit la îndepărtarea întregului păr de pe brațe, picioare și... din alte zone.

Degetele lui neliniștite s-au oprit.

– Vă uitați unele la altele când faceți asta?

Ea a zâmbit când i-a surprins expresia de uimire.

– Nu, când vine vorba despre locul privat, îndepărtarea se face în intimitate, în spatele unei perdele. Dar restul, brațele și picioarele, le facem împreună. Totul în timp ce bârfești, râzi și bei un delicios *shay* aromat, fie cu mentă, fie cu rozmarin.

Leela se opusese la început; ideea de a-și îndepărta părul de pe corp îi era complet străină. În cele din urmă însă, curiozitatea cu privire la obiceiurile și tradițiile culturale ale poporului mamei sale și dorința de a împărtăși sentimentul de apartenență au determinat-o să încerce ritualul.

Frumusețea necesită curaj, îi spusese mătușa ei râzând, când Leela tresărise de durere prima dată când încercase să se epileze. Dar, odată ce experimentase rezultatele procedurii și se bucurase de senzația mătăsoasă a brațelor și a picioarelor fără nici un fir de păr, Leela se alăturase în mod regulat acestor adunări și chiar se epilase singură la întoarcerea în Anglia.

– Simți altfel? a întrebat-o el.

Scanned with CamScanner

– Un pic. M-ai învățat că astfel mi se intensifică plăcerea. Sunt mai sensibilă la atingerea unui bărbat când sunt fără păr.

– Serios? s-a strecurat sub cearșafuri.

– Ce faci? a întrebat ea, în timp ce buzele lui îi sărutau abdomenul.

– Sunt curios să văd cât de sensibilă ești.

Scanned with CamScanner

Capitolul 23

Mai târziu, au luat micul dejun în odaia lui Hunt, amenajată cu mobilă de epocă. Așezați pe scaune confortabil capitonate, lângă o masă rotundă cu picioare sculptate, s-au ospătat cu un dejun copios: chifle calde, plăcintă cu rinichi, bere, cafea, brânzeturi, pâine, prăjitură cu prune, ouă fierte tare și o bucată de carne de vită.

Îmbrăcată lejer într-o cămașă largă de-a lui Hunt, Leela s-a servit cu o a doua porție de friptură și plăcintă cu rinichi.

– Mm, ăsta a fost unul din lucrurile care mi-au lipsit cel mai mult când am fost în străinătate.

– Plăcinta cu rinichi? a întrebat el curios.

– Presupun că o doamnă poate uita de Anglia, dar Anglia...

– ...nu poate dispărea din amintirile unei doamne, a continuat el pentru ea. Ce altceva ți-a lipsit?

Ea mesteca în timp ce se gândea la răspuns.

– Biscuiții cu *ratafia*[1]. Și, cu siguranță, pandișpanul.

– Ceva ce nu este legat de mâncare? a întrebat el, vădit amuzat.

– Satele englezești. Nu există nimic mai frumos, și-a sorbit ea cafeaua, admirând decorațiunile albe cu roșu care încadrau patul cu baldachin.

Atenția i-a fost atrasă de partea superioară a baldachinului, împodobit cu pene de struț, de rândul de scaune capitonate asortate și de tapiseriile vechi de un secol care căptușeau pereții.

– Majoritatea apartamentelor din oraș sunt mai mici decât apartamentul tău de aici, a observat ea.

El a zâmbit, așezându-și cotul pe masă și sprijinindu-și maxilarul în timp ce o privea în ochi.

– Eaton Park a fost construit cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă, când primii duci de Huntington și-au proiectat odăile ca

[1] Un fel de biscuit făcut cu esență de ratafia – un lichior aromat cu sâmburi de piersici sau cireșe, migdale amare sau alte fructe – și miez de migdale sau caise

Scanned with CamScanner

pe niște saloane de recepție, iar vizitatorii erau primiți în timp ce ei stăteau în pat.

– Imaginează-ți cum ar fi să primești vizitatori în odăile tale.

O privire obraznică i s-a aprins pe chip.

– Atâta timp cât vizitatorul este cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o vreodată, sunt fericit să o primesc în patul meu în orice moment.

Arăta dureros de atrăgător în *banyan*-ul lui de mătase roșie. Nu purta nimic pe dedesubt. Halatul era deschis lejer, expunând întinderea delicioasă a pielii masculine până spre talie. Ea s-a străduit să nu ofteze prea tare în semn de admirație la vederea musculaturii lui bine conturate. Fire de păr în nuanța chihlimbarului îi acopereau pieptul și burta și părul blond-auriu era încă ciufulit de la joaca lor erotică.

– Elliot... a ezitat ea dacă să aducă sau nu în discuție subiectul care o frământa.

– Ce este?

Hunt a tăiat două felii de brânză, păstrând una pentru el și punând-o pe cealaltă pe farfuria de porțelan cu model auriu a Leelei.

– Nu vreau să deschid un subiect incomod.

– Este evident că exact asta faci. Deci, dă-i drumul, a mușcat el dintr-un ou fiert tare. Ce te frământă?

– Crezi că e în siguranță cu Foster?

El s-a oprit.

– Încerci să-mi strici pofta de mâncare? Ultima persoană la care vreau să mă gândesc este fostul meu secretar.

– Sunt atât de îngrijorată pentru Victoria. Au trecut două săptămâni și nu am nici o veste de la ea. Sunt disperată să știu ce fel de om este acest domnul Foster.

– Dacă m-ai fi întrebat înainte să se întâmple toate acestea dacă Foster este un om onorabil, aș fi spus că da.

– Și acum ce mi-ai spune?

El a ridicat din umeri.

– Era muncitor, onest și foarte capabil. Era implicat total în munca sa. Sincer, probabil că ar fi putut conduce ducatul fără ca eu să-l mai supraveghez. Dar nu pot să-mi dau cu părerea cu privire la intențiile lui față de Victoria. Habar n-am ce a fost în capul lui când a fugit cu ea.

Scanned with CamScanner

– Este un vânător de averi?

– Nu aș fi crezut asta. Dar presupun că este posibil.

– Nu are bani. Își permite să o îngrijească? Devon mi-a spus că nu îi va da nimic Victoriei. Nici un șiling.

A umplut din nou ceștile de cafea.

– Foster părea destul de atent cu veniturile sale, iar eu i-am dat bonusuri generoase. Dar cu siguranță că nu poate asigura traiul confortabil cu care este obișnuită fiica unui conte.

– Sunt bolnavă de îngrijorare. Măcar dacă aș ști că e în siguranță.

– Dacă pot să spun ceva despre Victoria și Foster, este că amândoi sunt deștepți, plini de inițiativă și, în general, sunt persoane cărora nu le place să riște. Își vor face apariția atunci când vor fi pregătiți s-o facă.

– Sper să ai dreptate, a oftat ea. Iartă-mă că am deschis un subiect sensibil.

– Am și uitat, a spus el indiferent. Dacă pentru a te duce în patul meu a trebuit să suport umilința publică și să mă acopăr de ridicol, atunci a meritat cu adevărat. Sincer, nu m-am mai gândit la situația aceasta neplăcută de când ai sosit.

Hunt părea mai puțin afectat de nenorocirea care îl alungase recent din oraș decât atunci când Leela sosise pentru prima dată la Eaton Park.

– Când te vei întoarce la Londra?

– Săptămâna viitoare. Am niște probleme administrative de rezolvat, i-a aruncat el o privire iscoditoare.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat.

– O să stai aici cu mine până atunci? Sau absența ta va fi remarcată?

– Servitorii din casa fratelui meu cred că sunt la Parkwood, așa că nu le va fi dor de mine.

– Este cum nu se poate mai bine.

– Nu-i așa? a întins ea mâna după o chiflă caldă. S-ar putea să înceapă să-mi placă să fiu atât de răsfățată.

A împins farfuria cu chifle calde mai aproape de ea, astfel încât să-i fie la îndemână.

– Abia am început să te răsfăț, a spus el încet. Am făcut multe greșeli pentru care trebuie să mă revanșez.

– Atunci, avem o aventură? a simțit ea cum se înfierbântă.

Scanned with CamScanner

– Cu siguranță că da. Sunt cel mai norocos bărbat să am o amantă atât de fascinantă ca tine.

– Nu am spus niciodată că voi fi amanta ta, s-a sustras ea.

– Dar am crezut că ești de acord să ne continuăm relația? a rămas el siderat.

– Așa am spus. Dar nu sunt amanta nimănui. Sună de parcă aș fi o femeie întreținută, dar singurul meu stăpân sunt doar eu.

– Atunci, ce vrei să spui cu asta?

Ea s-a ridicat și s-a așezat în poala lui, înfășurându-și brațele în jurul gâtului pentru a-i șterge acea expresie de îngrijorare de pe față.

– Avem o aventură secretă. L-a sărutat chiar sub ureche. Vom fi iubiți secreți atâta timp cât dorim să ne continuăm legătura.

– Nu dorești să devii ducesă?

Și-a pus brațele în jurul ei și a îmbrățișat-o, sărutând-o prelung și lent.

Ea a clătinat din cap.

– Pentru prima dată în viața mea, am scăpat în sfârșit de privirea dezaprobatoare a societății. Intenționez să continui să scriu și să călătoresc fără să-mi pese de părerile celor din jur. În plus, nu vrei o ducesă care este pe jumătate arăboaică. Ultimul lucru de care ai nevoie este un alt scandal.

– Ești și contesă. Și fiica unui marchiz.

– Și nepoata unui negustor străin, i-a reamintit ea. Sunt oameni care nu vor trece niciodată cu vederea originile mele, sau ochii mei întunecați și nuanța pielii. Am fost martoră la eforturile depuse de mama mea. Ea a lăsat în urmă tot trecutul ei, dar nu a fost niciodată acceptată cu adevărat.

– Tu nu ești mama ta. Te-ai născut și ai crescut aici. Tatăl tău a fost un nobil englez.

– Cu toate acestea, din punctul de vedere al celor din înalta societate sunt o proscrisă datorită originilor inferioare ale mamei, a simțit ea o apăsare pe piept. Din ziua în care m-am căsătorit, am fost judecată și nu am fost acceptată. Oricât a fost Douglas de bun cu mine, m-am simțit prinsă în capcană într-o societate care m-a respins. Nu mai vreau să fiu niciodată în această situație. În plus, imaginează-ți ce vor spune cei din înalta societate când vor afla că ai luat-o de soție pe mama vitregă a logodnicei tale.

Scanned with CamScanner

– Nu am fost niciodată logodiți oficial, a corectat-o el. Dar, recunosc că aș prefera să evit cu orice preț un alt scandal. Nu îmi place să fiu subiect de bârfă. Încă mă chinui să refac imaginea proastă lăsată de fratele meu. Ca să nu mai vorbim de această nenorocire cu Victoria.

– Atunci, suntem de acord. Nu vom mai discuta despre căsătorie. Și-a pus fruntea peste a lui. Să ne limităm doar la a ne face plăcere unul altuia.

– Și legătura noastră va continua odată întorși în oraș?

– Categoric, dacă îți dorești asta. Ea s-a oprit. Îți va fi greu să-i înfrunți pe toți cei din jurul tău?

S-a gândit un minut la asta.

– Nu, nu când mă așteaptă atâtea lucruri frumoase, a spus el cu un ton în care se citea surpriza, de parcă tocmai ar fi realizat ce i se întâmplă. Nu va trece mult până un alt scandal îl va eclipsa pe acesta. După câte se pare, fuga Victoriei s-ar putea dovedi a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Pierderea ei este cu siguranță câștigul meu.

– Deci, așa rămâne. S-a ridicat cu brațele în jurul taliei ei și a condus-o înapoi spre așternuturile în care se iubiseră toată noaptea. Peste cinci zile, când ne vom întoarce în oraș, vom continua să fim iubiți, dar fără ca tu să fii amanta mea.

– Exact. A aruncat o privire în spatele ei. Ce facem?

– Tu ești vizitatorul meu – a ridicat-o și a aruncat-o pe salteaua moale din pene – și mi-ar plăcea să te primesc în patul meu.

Ea a chicotit și a întins brațele să-l îmbrățișeze în timp ce el se apleca deasupra ei.

– Nu uita că scopul jocului este să introduci mingea în gaură din cât mai puține lovituri, a spus Hunt cu răbdare.

– Am înțeles asta foarte bine, a spus Leela îndepărtându-și o șuviță de păr de pe față, dar mușchii mei nu vor să coopereze.

Fața îi era roșie și părul ei minunat scăpase din agrafe. Hunt a trebuit să se abțină să nu se holbeze la ea. Cu greu îi venea să creadă că era aici cu el. Că fusese de acord să-și continue legătura pe termen nelimitat.

– Poziția brațelor tale este perfectă. Cu toate acestea, trebuie să simți mișcarea din șolduri pentru a lovi bine.

Scanned with CamScanner

– Ce legătură au șoldurile mele cu lovirea unei mingi? a mormăit Leela. Și, dacă e să mă întrebi pe mine, mingea este prea mică. Este aproape imposibil de lovit. Entuziasmul ei pentru joc scădea rapid, deoarece nu putea să-și concentreze toată forța necesară și să reușească o lovitură bună.

Erau la jumătatea terenului de golf din Eaton Park. Doi asistenți se aflau cu mult înaintea lor, responsabili să culeagă orice minge rătăcită. Un servitor, care căra crosele sub braț, îi urma pe Leela și pe Hunt la o distanță discretă. Era o zi senină, un pic răcoroasă. Aerul mirosea a toamnă.

– Ești foarte atrăgătoare când ești nervoasă, a zâmbit Hunt.

– Ai un avantaj, pentru că joci în pantaloni în timp ce eu trebuie să mă descurc și cu toate fustele astea, s-a încruntat ea.

– Haide, durează ceva până când devii expert. Nu te descurci prea rău pentru un începător.

– Mi-au trebuit opt lovituri ca să trimit mingea numai pe lângă țintă. Ai reușit să faci același lucru foarte frumos, cu doar trei lovituri, a pufnit Leela ostentativ. Au mers pe iarba verde până în locul în care aterizaseră mingile lor.

– Dacă te deranjează atât de mult fustele tale, eu, unul, nu m-aș opune să porți pantalonii aceia ciudați ai tăi.

– Care pantaloni?

– Cei pe care i-ai purtat pe sub fuste la Black Swan, în seara în care ne-am întâlnit.

– Ai observat asta, așa-i? i s-au rotunjit ei ochii de mirare.

– Am observat tot ce ținea de tine în acea seară.

– Hm. Nu-mi amintesc cu ce erai îmbrăcat. Și-a coborât vocea. Dar îmi amintesc clar imaginea spectaculoasă de care am avut parte după ce te-ai dezbrăcat.

Sângele lui Hunt s-a încălzit. Era mulțumit. Nu se gândise că Leela ar putea fi o companie atât de captivantă. Savura fiecare minut cu ea. Dincolo de plăcerile din dormitor, care erau extraordinare, se bucura și de plăcerile simple care decurgeau din a fi doar cu ea – intimitatea plăcută și ușoară, conversația care curgea atât de ușor, tăcerile dintre ei.

Zilele trecute erau dovada că prima lor seară petrecută împreună la Black Swan nu fusese întâmplătoare.

Scanned with CamScanner

– Ne potrivim bine amândoi, a remarcat Hunt. Aștept cu nerăbdare să avem o aventură cât mai îndelungată. Până vom fi amândoi bătrâni și cărunți, sper.

– Sau cel puțin până când vei fi obligat să te căsătorești și să faci un moștenitor.

– Nu vorbi despre asta, s-a întunecat el.

– Amândoi știm că despărțirea este inevitabilă.

– Pentru că te vei sătura de mine? a studiat-o el.

– Pentru că îți vei face datoria. Chiar dacă ai trece cu vederea că aș fi o alegere scandaloasă ca să mă faci ducesa ta, cel mai probabil sunt stearpă și ai nevoie de un moștenitor.

Realitatea dură a obligației ce-i revenea de a-și face datoria i-a apăsat umerii.

– Mai am destui ani înainte până când o să fiu nevoit să-mi asigur succesiunea.

– Nu cu mult timp în urmă, erai dornic să te căsătorești de îndată ce acest lucru ar fi fost posibil.

– Asta a fost înainte să te cunosc. Sunt bărbați de rangul meu care nu se căsătoresc până mult după patruzeci de ani.

– Asta înseamnă mai mult de un deceniu.

– Exact, s-a luminat la perspectiva de a-și continua aventura mult timp de acum încolo. Voi avea nevoie de cel puțin cincisprezece sau douăzeci de ani ca să mă satur de tine.

Ea nu a spus nimic, dar el și-a dat seama că dorința lui de a prelungi aventura îi surâdea. Au ajuns la mingile lor, care erau la câțiva metri distanță, în imediata apropiere a țintei. Hunt s-a aliniat cu crosa lui și, cu o atingere ușoară, a introdus mingea în gaură.

– Faci ca totul să pară atât de ușor.

Ea și-a dat ochii peste cap și apoi a făcut un pas pentru a-și lovi mingea, care a ratat gaura. Au fost necesare două încercări suplimentare pentru ca mingea ei să se alăture în cele din urmă celei a lui Hunt.

– Asta este tot, Martin, s-a întors Hunt către însoțitorul lor. A făcut un semn către servitorii staționați mai departe de-a lungul pajiștii. Și spune-le și celorlalți, bine? Eu și Lady Devon ne vom descurca singuri de aici. Vom exersa doar loviturile ușoare.

– Prea bine, Excelența Voastră. Servitorul a plecat să se alăture celorlalți.

Scanned with CamScanner

Hunt s-a aplecat pentru a recupera ambele bile din gaură și a așezat una pentru Leela.

– Atinge ușor mingea, nu o forța.

Ea s-a concentrat și a lovit mingea, care s-a oprit la un metru de țintă. Leela a clătinat din cap.

– Ar trebui să renunț. În mod clar, nu am talent pentru acest joc.

– Prostii, te descurci destul de bine. În plus, o să ai la dispoziție cel puțin un deceniu pentru a-ți perfecționa loviturile de golf.

Replica lui i-a stârnit un zâmbet.

– Îmi place ideea de a avea la dispoziție câțiva ani petrecuți cu tine. Dar ar trebui probabil să mă rezum doar la scris, a dat ea cu piciorul în iarbă. Deși s-ar putea să nu mai fie o opțiune pentru prea mult timp.

– Cum așa? s-a poziționat el și a lovit mingea, trimițând-o drept în gaură.

– Nu găsesc un editor pentru al treilea volum.

El s-a încruntat.

– Cu siguranță, *Călătorii în Arabia* a avut suficient succes pentru a merita publicarea unui al treilea volum.

– Așa ar fi normal. Dar se pare că ostilitatea față de femeile care nu numai că muncesc, ci și cer să fie plătite cântărește mai mult decât goana după câștiguri.

– Ce vrei să spui?

– Odată ce editorul meu a descoperit că D.L. Chambers este de fapt o femeie, a refuzat să-mi plătească cât am considerat de cuviință că valorează al treilea volum. De asemenea, i s-a părut total nepotrivit să fie obligat să discute chestiuni de afaceri cu o femeie.

– De ce să nu-ți duci cartea la un alt editor?

– Am încercat. Dar toți m-au refuzat. Sunt șocați că o doamnă educată vrea să publice cărți ce ar face-o cunoscută.

– Au pierdut o afacere profitabilă. Ar fi avut de câștigat o mulțime de bani din al treilea volum. Ai dovedit deja că ești un autor de succes. Dar volumul doi nu urmează să apară în câteva săptămâni?

– Da, dar editorul meu a cumpărat al doilea volum înainte de a-mi descoperi adevărata identitate. Odată ce a aflat că sunt femeie, a refuzat să-mi plătească cât cred eu că valorează volumul trei.

El a sesizat sentimentul de mândrie care o însuflețea.

– Ai cerut mai mulți bani.

Scanned with CamScanner

– Având în vedere succesul primului volum din *Călătorii în Arabia* – un ton defensiv s-a strecurat în vocea ei –, cred că e corect așa.

– Sunt de acord, a spus el repede, dorind să o liniștească, asigurând-o de sprijinul lui. Editorii sunt proști. Aproape că nu există nici un risc să îți accepte cartea și ai avut dreptate să ceri mai mulți bani.

– Există un risc dacă cineva descoperă că D.L. Chambers este o femeie. Aparent, problema mea este că nu dețin acel membru în plus.

– Nu și pentru mine, s-a apropiat el și a tras-o aproape pentru un sărut lung, limba lui lenevă jucându-se tandru cu a ei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești femeie.

– Încerci doar să-mi distragi atenția ca să mă scoți din starea asta.

Și-a lăsat mâinile pe spatele ei și a strâns-o în brațe.

– Funcționează?

– Mai mult ca sigur, s-a cuibărit ea în brațele lui. Mi-aș dori să existe și o altă posibilitate de a publica volumul trei.

– De ce să nu publici prin subscripție publică? Cu siguranță, destui abonați s-ar înscrie pentru a cumpăra cartea înainte de publicare.

– Ar fi nevoie de cineva care să tipărească volumul. Toate editurile de renume din Londra m-au refuzat, a oftat ea. Dacă aș putea să-mi public singură al treilea volum...

– Poate că vei reuși, i-a venit lui o idee.

– Și cum m-aș putea descurca?

– Luându-ți soarta în propriile mâini, a luat-o el de mână.

S-a întors și a început să se îndrepte cu pași mari spre casă, cu Leela pe urmele lui.

– Unde mergem? s-a împiedicat ea în spatele lui, înainte de a-și recăpăta echilibrul.

– O să vezi.

– Putem produce până la patru tone de hârtie pe săptămână, a spus domnul Rutledge cu voce tare, evident foarte mândru de această realizare. Trebuia să se facă auzit peste zgomotul produs de mașini. Instalarea presei rotative și a rolelor, caracteristice mașinii cu abur Fourdrinier, ne-a făcut să fim cu adevărat foarte productivi.

Surpriza lui Hunt s-a dovedit a fi o vizită la fabrica de hârtie a domnului Rutledge, situată într-un cătun izolat, aflat la aproximativ o oră distanță de Eaton Park. Fascinată, Leela privea cureaua în

Scanned with CamScanner

mișcare ce era alimentată cu un amestec de pastă de lemn mărunțită și apă.

– Este cea mai nouă tehnologie, i s-a adresat lui Hunt proprietarul fabricii de hârtie, aproape ignorând-o pe Leela, în timp ce s-au îndepărtat de mașină într-un loc mai liniștit al fabricii. Foarte puține fabrici de hârtie au această mașină. Ziarele și-au putut mări tirajele datorită acestei tehnici de fabricare a hârtiei.

Pe măsură ce apa era aspirată, rolele încălzite cu abur presau uniform fibrele, formând o foaie continuă de hârtie, care era netezită în continuare de mai multe role. Foaia era ulterior uscată printr-o combinație de căldură, aspirație și presiune. Mașina era imensă și foarte zgomotoasă.

– Dar cărțile? a întrebat Leela. Îmi imaginez că sunt posibile și tiraje mari de cărți?

– Da, într-adevăr. Domnul Rutledge s-a adresat lui Hunt, deși întrebarea venea din partea ei. Combinând cele patru procese de umezire, presare, uscare și finisare a hârtiei într-unul mecanizat, tipărirea cărților a devenit mult mai eficientă decât tehnologiile tradiționale când fiecare dintre acei pași trebuiau executați separat, cu minuțiozitate.

– Remarcabil, a spus Hunt.

– Tipăriți multe cărți? l-a întrebat ea.

– Da, doamnă, i-a aruncat el în cele din urmă o privire Leelei.

– Vă veți adresa contesei de Devon cu apelativul „milady", i-a spus Hunt bărbatului.

– Contesă? a studiat-o domnul Rutledge neîncrezător pe Leela. Ea alesese să poarte o rochie simplă de zi, albă, cu un mantou asortat, mai degrabă decât una dintre rochiile ei impunătoare de contesă. Iertați-mă, milady. După cum spuneam, tipărim în mare parte biblii și cărți de rugăciuni. Așa cum vă puteți imagina, există o cerere mare de texte religioase.

Puțin mai târziu, s-au despărțit de domnul Rutledge, poposind la taverna locală numită Fabrica de Hârtie, ca să mănânce. Odată ce s-au așezat și au fost serviți, Hunt a luat o înghițitură serioasă de bere.

– Ce părere ai?

– Despre fabrica de hârtie? Mașina Fourdrinier este foarte impresionantă, a sesizat ea nerăbdarea din ochii lui. Crezi că ar trebui să

Scanned with CamScanner

apelez la serviciile domnului Rutledge pentru a-mi tipări al treilea volum din *Călătorii în Arabia*?

– De fapt, nu despre asta este vorba. Se pare că domnul Rutledge vrea să vândă fabrica.

– Ah! s-a pleoștit ea. Nu se știe dacă noul proprietar va dori să aibă de-a face cu o femeie. Domnul Rutledge abia dacă mi-a vorbit.

– Aș putea cumpăra fabrica pentru tine.

– Nu, a clătinat ea din cap.

– Ar fi o investiție bună pentru mine.

– Este o ofertă generoasă și e foarte drăguț din partea ta.

– De ce presimt că urmează și „cu toate acestea"?

– Cu toate acestea, a spus ea, faptul că tu ai cumpăra o fabrică de hârtie pentru a-mi tipări cărțile îți oferă putere de decizie asupra publicării scrierilor mele și ar putea complica lucrurile între noi.

– Cu siguranță nu crezi că te-aș înșela vreodată sau că aș încerca să te opresc din publicarea cărților tale.

– Bineînțeles că nu. Dar un astfel de aranjament ar însemna că trebuie să depind în continuare de altcineva ca să-mi public cărțile. Prefer ca relația noastră să rămână una strict personală.

S-a lăsat pe spate în scaun, vădit dezamăgit.

– Am crezut că este soluția perfectă pentru tine.

– Chiar apreciez oferta. În plus, viitoarea ta soție nu o să fie de acord prea ușor cu nici un aranjament care să implice prezența fostei tale iubite în viața ta. Și nu aș acuza-o pentru asta.

– Nici măcar nu am de gând să mă căsătoresc încă, dar această viitoare ducesă imaginară a devenit deja o pacoste, s-a încruntat el.

– Dacă aș avea banii necesari, aș cumpăra eu fabrica de hârtie.

– Aș putea să-ți împrumut banii, dar ceva îmi spune că nu i-ai accepta de la mine.

– Ai dreptate, a zâmbit Leela. A devenit gânditoare. Ar putea să-i ceară fratelui ei un împrumut, dar Alex nu era de găsit în acest moment. Stokes știa cum să dea de marchiz în caz de urgență, dar a obține un împrumut pentru a cumpăra fabrica de hârtie, cu greu putea fi catalogată drept urgență. A întins mâna spre halba ei din cositor. Va trebui să găsesc o altă cale.

– Aș paria întotdeauna pe tine odată ce ți-ai pus în gând să faci ceva.

Ea și-a ciocnit halba de cea a lui Hunt.

– Ești într-adevăr un om inteligent.

Scanned with CamScanner

Capitolul 24

Săptămâna următoare, Leela s-a întors la locuința fratelui ei din Londra și își plănuia călătoria în Maroc când Stokes a apărut cu un vizitator surpriză. Așezată la biroul din camera de zi a mamei ei, Leela s-a răsucit pe scaun pentru a vorbi cu majordomul.

– Cine e?

O față cunoscută, acoperită de o pelerină neagră cu glugă a apărut în spatele lui.

– Eu sunt, a spus Tori, ezitând. Dacă mă primești.

– Tori! a sărit Leela de pe scaun și s-a repezit la fiica ei vitregă.

A tras-o mai aproape într-o o îmbrățișare strânsă. Stokes s-a retras în liniște, închizând ușa în urma lui.

– Am fost atât de îngrijorată din cauza ta, a spus Leela. Un sentiment de ușurare a cuprins-o când a simțit silueta fragilă a lui Tori în brațele ei și a fost învăluită de parfumul floral familiar al fetei. Ești bine?

– Sunt foarte bine, a îmbrățișat-o Tori strâns. Nu am vrut să te îngrijorez. Sper că nu ești supărată pe mine.

Reținerea din vocea lui Tori i-a provocat o strângere de inimă Leelei. S-a tras înapoi, cu mâinile pe umerii fetei.

– Nu sunt supărată pe tine. Dar trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat.

– Și eu vreau să-ți explic, și-a scos Tori mantia, descoperind o rochie simplă, maro cu un șal alb, legat la gât. Rochia era lungă doar până la glezne, așa cum purtau femeile modeste, dezvăluindu-i pantofii grosolani din piele.

– De ce ești îmbrăcată așa? a întrebat Leela. Țesătura hainelor ei nici nu se putea compara cu mătăsurile și muselinele cu dantelă complicată și broderiile pe care Tori le purta în mod normal. Unde sunt hainele tale?

– Am plecat din casa fratelui meu doar cu hainele de pe mine, a zâmbit Tori trist. Și mi-am vândut rochia de logodnă pentru ca eu și domnul Foster să putem să ne descurcăm.

Scanned with CamScanner

– De ce nu se angajează domnul Foster ca să vă asigure traiul? Ești deja... doamna Foster?

– Da, deja sunt o femeie căsătorită, cu state vechi, au scânteiat ochii lui Tori.

– Ești fericită?

– Mai fericită decât am fost vreodată, a răspuns ea. Obrajii tinerei erau îmbujorați, iar ochii îi scânteiau. Radia de fericire. Domnul Foster este totul pentru mine.

– Și se comportă bine cu tine?

– Este cel mai bun și drăguț bărbat. Nu mi-aș fi putut dori un soț și un tovarăș de viață mai bun.

– Sunt atât de încântată să aud asta, a spus Leela. Un val de ușurare i-a relaxat mușchii tensionați ai umerilor, după cele câteva săptămâni de îngrijorare. Acum trebuie să-i ceri lui Edgar hainele tale.

– I le-am cerut deja, dar el a refuzat să-mi dea orice, inclusiv hainele.

– L-ai văzut pe Edgar?

– Da, chiar acum, înainte să vin aici.

– De ce nu vrea să-ți dea lucrurile? i-a așezat o șuviță rebelă după ureche. Nu are ce să mai facă cu ele. Nu-l va costa nimic să-ți restituie bunurile.

– A spus că preferă să-mi ardă lucrurile decât să mi le dea înapoi după ce l-am umilit în fața întregii Londrei.

Leela și-a dat ochii peste cap.

– Edgar abia aștepta să se victimizeze și să joace rolul de logodnic părăsit în locul lui Huntington, a luat-o pe fată de mână și a condus-o spre canapea.

– Ce mai face ducele? a întrebat Tori cu voce calmă. Mă simt groaznic că am fugit și l-am lăsat pe Hunt să facă față scandalului pe care l-am provocat. L-ai văzut?

Leela s-a așezat lângă fată.

– Da, a fost foarte supărat la început, dar nu este supărat pe tine.

– Nu este? i s-au mărit ei ochii de uimire. De ce nu este? Eu aș fi în locul lui. Are toate motivele să mă urască.

– A înțeles că s-ar putea să te fi simțit forțată să te căsătorești cu el. El nu te învinovățește. Cu toate acestea, nu-l poate ierta pe domnul Foster.

– Asta explică de ce nimeni nu-l angajează pe domnul Foster. Nu vor să stârnească furia ducelui.

Scanned with CamScanner

– Domnul Foster nu are un loc de muncă? Cum vă descurcați?

– Are câteva economii, dar a cheltuit cea mai mare parte pentru a acoperi costurile suportate de călătoria noastră la Gretna Green. Eu mi-am vândut rochia de logodnă pentru mai mult de o sută de lire sterline, așa că asta ne-a ajutat destul de mult.

– Dar Edgar a dispus ca North Road să fie supravegheat, și nimeni nu v-a remarcat să fi trecut pe acolo.

– Am încercat să evităm drumul principal cât mai des posibil. Și domnul Foster a decis că ar trebui să călătorim mai ales noaptea.

– Ești obișnuită să trăiești o viață de huzur. Destinul pe care l-ai ales este foarte departe de acest nivel, a avertizat-o Leela, deși era prea târziu pentru a schimba ceva. Te vei confrunta cu greutăți pe care nu ți le-ai fi putut imagina vreodată.

– Nu am vrut să mă atașez de domnul Foster. Și amândoi ne-am străduit să ne ascundem sentimentele. Dar a devenit din ce în ce mai evident pentru mine că el este într-adevăr *naseeb*-ul meu. Am încercat să ignor dragostea pe care o simțeam pentru domnul Foster, pentru că am crezut că orice relație între noi ar fi fost imposibilă.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– De fapt, eu l-am cerut pe domnul Foster pentru că știam că niciodată nu va avea curajul să-mi ceară mâna. El a mărturisit că mă iubește, dar a spus că nu mă va lăsa să-mi stric viitorul căsătorindu-mă cu el, pentru că destinul meu era să devin ducesă.

– Când s-a întâmplat asta?

– Când am vizitat pentru prima dată Weston House, reședința lui Hunt de la Londra. Poate îți amintești că domnul Foster îmi făcea o prezentare a bibliotecii Excelenței Sale. Am avut norocul ca tu și ducele să fi fost atât de absorbiți în conversația voastră, încât nu ne-ați acordat nici o atenție. Îți amintești după-amiaza aceea?

Leela s-a înroșit.

– Vag, a mințit ea.

Într-adevăr, și-a amintit foarte clar după-amiaza aceea. Hunt promisese că va avea grijă de Victoria după ce îi mărturisise că nu și-ar iubi niciodată soția atât de mult ca pe ea.

– După ce domnul Foster a refuzat oferta mea de căsătorie, m-am decis să-mi fac datoria față de familia mea căsătorindu-mă cu Huntington. Ducele a fost amabil cu mine, dar nu am simțit aceeași

Scanned with CamScanner

intensitate a sentimentelor ca pentru domnul Foster. Îmi dau seama că ar putea suna ciudat.

– Nu. Ai simțit o atracție pentru domnul Foster pe care nu ai simțit-o pentru duce.

– Exact! Domnul Foster a venit la mine în noaptea balului de logodnă. A urcat pe copacul acela bătrân de lângă fereastra dormitorului meu. A spus că este un egoist și un prost pentru că vrea să-mi compromită viitorul, dar că mă iubește și că nu poate să trăiască fără mine. M-a rugat să mă răzgândesc și să mă căsătoresc cu el.

– Și ai acceptat.

– Nu chiar în acel moment, nu. Cum aș fi putut? Oaspeții erau cu toții acolo așteptând anunțul. Tu, laolaltă cu Hunt și Edgar așteptați de la mine să nu fac vreun pas greșit. Și nu sunt genul de fată care să stârnească un scandal.

– Nu, cu siguranță nu ești.

– Și apoi ai venit în odaia mea. Și știu, ai presupus în mod absolut firesc, că vorbeam despre duce când m-ai îndemnat să lupt pentru dragoste.

– Dar te refereai la domnul Foster.

Comportamentul ciudat al lui Tori, dinainte de a fugi căpăta sens. Ea a aprobat din cap.

– M-am gândit la discuția noastră în timp ce Edgar și Hunt anunțau logodna în timpul balului. Atunci l-am văzut pe domnul Foster privindu-mă prin ușile care dădeau în grădină. Deodată, viitorul meu mi s-a derulat în fața ochilor. Aș fi putut să fac ceea ce se aștepta de la mine și să mă căsătoresc cu ducele. Aș fi trăit o viață plină de plăceri și lux ca ducesă a lui Hunt, cu căldură și dragoste, protejată, dar lipsită de dragostea adevărată. Cu domnul Foster, aș fi avut parte de un soț care ar fi putut să-mi înțeleagă sufletul. Și ar fi fost corect față de Hunt și față de mine să mă căsătoresc cu el, când iubeam pe altul?

– Nu, n-ar fi fost, a spus ea și un nou val de remușcări a cuprins-o pentru că îl îmboldise pe Hunt să se căsătorească cu Tori. Și ce ai de gând să faci acum?

– Am închiriat un apartament pe Holborn Street. Banii de pe rochia mea ar trebui să ne ajute să supraviețuim câteva luni, dacă vom duce un trai modest.

Scanned with CamScanner

Leela cunoștea cartierul. Holborn era o zonă bună, dar era departe de zona elitistă a celor din West End, unde crescuse Tori.

– Ești pregătită cu adevărat să duci un trai modest?

– Nu am nevoie de conace sau castele pentru a fi fericită. Casa noastră este destul de confortabilă. O consider casa mea pentru că domnul Foster este acolo cu mine, a spus ea și apoi a făcut o pauză. Există un singur obiect de lux care îmi va lipsi.

– Care?

– Cărțile. Domnul Foster mi-a spus că îi sunt foarte dragi, dar că nu ni le vom putea permite în aceste momente.

– Am niște bani puși deoparte. Poți să iei câți ai nevoie.

– Nu, a spus Tori, clătinând ferm din cap. Nu voi accepta acte de caritate. Eu și domnul Foster va trebui să ne descurcăm singuri. Ne-am asumat această situație și va trebui să-i facem față.

– Atunci măcar acceptă să te las să împrumuți cărți din biblioteca noastră de aici.

– Crezi că fratele tău ar fi de acord? Societatea mă consideră o paria, iar el este un marchiz.

– Lui Alexander nu-i pasă de ceea ce cred cei din înalta societate. Sunt sigură că nu l-ar deranja.

– Foarte bine. Viața mea nu ar avea nici un sens fără lectură și fără comentarii despre cărți cu domnul Foster.

– Și trebuie să accepți un cadou de nuntă de la mine.

Tori și-a încleștat maxilarul.

– Nu am de gând să accept bani.

– Îți fac cadou un abonament la biblioteca publică.

Chipul lui Tori s-a luminat.

– Aș putea să citesc cele mai noi apariții. Și eu, și domnul Foster așteptăm cu nerăbdare volumul doi din *Călătorii în Arabia*.

Leela a zâmbit. Într-o zi, cât de curând, avea să-i dezvăluie lui Tori adevărul despre cartea ei. Dar acum nu părea a fi momentul, pentru că aveau atât de multe de vorbit.

A sunat după Stokes și a dat de el în ușa sufrageriei. După ce a cerut o tavă cu ceai, l-a instruit în șoaptă pe majordom să pregătească un coș generos de mâncare pe care doamna Foster să-l ia cu ea când va pleca.

– O ceașcă de ceai ar fi excelentă, s-a luminat chipul lui Tori de plăcere. Mi-ar plăcea atât de mult o ceașcă tare de ceai.

Scanned with CamScanner

Leela a simțit un val de compasiune pentru fată. Ceaiul tare ar fi acum un răsfăț pentru cineva de condiția inferioară în care se afla Tori, având în vedere prețul ridicat al băuturii importate.

A devenit și mai fermă. Nu ar lăsa-o niciodată pe Tori să trăiască în sărăcie. Dar exact asta s-ar întâmpla dacă toată lumea din Londra va refuza să-l angajeze pe tânărul ei soț, de teamă să nu-l jignească pe duce. Leela va trebui să găsească o modalitate de a-i asigura viitorul lui Tori.

Așezându-se lângă iubita ei fiică vitregă, i-a luat mâna fetei în a ei și a sărutat-o.

– Acum, spune-mi totul – despre nunta ta, soțul tău și noua ta casă. Să nu omiți nici un detaliu.

– Am crezut că nu mai ajungi, a întâmpinat-o Hunt pe Leela în ușa reședinței Weston House și a tras-o înăuntru, îmbrățișând-o. O rafală puternică de vânt a intrat odată cu ea. Toată ziua plouase. Inspirând parfumul ei dulce de apă de trandafiri, i-a spus: Mi-a fost dor de tine.

– Au trecut doar două zile, i-a amintit ea.

– O eternitate. Vrei să-mi spui că nu a trecut îndeajuns de mult timp ca să ți se facă dor de mine?

– Nu, mi-a fost groaznic de dor de tine, s-a lipit ea de el.

Căldura i-a invadat pieptul.

– Asta dorește să audă un bărbat.

Ea purta o mantie de catifea vișinie. Era umedă. A dat la o parte gluga care îi umbrea fața.

– Lasă-mă să-ți privesc chipul frumos.

El i-a cuprins ceafa în mâini și și-a apropiat buzele de ale ei, ciugulindu-le și mângâindu-le. I-a explorat cerul gurii, satinul moale din interiorul obrajilor, înainte de a-și împleti cu foame limba cu a ei.

– Te vreau aici și acum, i-a dat el jos pelerina și a aruncat-o.

– Servitorii, a gemut ea printre sărutările rapide.

Mâinile ei se îndreptau deja către șlițul pantalonilor.

– Toți sunt liberi în această seară, i-a ridicat el fustele, mâna lui întinzându-se între picioarele ei, găsind netezimea umedă după care era disperat. Doamne, cât ești de frumoasă!

Scanned with CamScanner

– La fel ca tine, a zis ea. Mâinile ei dibace i-au eliberat mădularul. L-a muşcat de buză, senzaţia de plăcere mergând direct înspre penisul lui, care era deja gros şi lung. Ea l-a mângâiat cu mişcări puternice şi ferme. Plăcerea era peste limita lui de suportabilitate. Avea să-şi dea drumul chiar înainte să intre în ea.

A dus-o spre cel mai apropiat perete şi a lipit-o cu putere de el. L-a încălecat cu un picior. S-a ghemuit şi s-a împins în ea. Dorinţa era atât de intensă încât îl durea gâtul. Strecurându-şi mâinile sub fundul ei, a ridicat-o. Leela şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei ducelui şi şi-a arcuit spatele, înfigându-şi degetele în părul lui, trăgându-l de el. Atingerea dureroasă l-a excitat şi mai mult pe Hunt.

– Îţi place ce-ţi fac? a vrut el să ştie, împingându-se în ea tare şi repede.

– Da, şi-a legănat ea pelvisul în ritm cu mişcările lui. O, da. Şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa lui de in şi şi-a înfipt unghiile în spatele lui.

Respiraţiile lor ascuţite, însoţite de zgomotul surd al unirii lor, reverberau de tavanul înalt al holului placat cu marmură. Afară vântul bătea cu putere.

El a mărit ritmul, transpiraţia curgându-i pe spate.

– E bine? Îţi place? a gemut el.

A vrut să-i ofere cea mai mare plăcere.

– Totul este bine când sunt cu tine. Este foarte bine, şi-a pus ea palmele pe obrajii lui şi l-a privit în ochi.

A simţit cum îi explodează inima. Un sunet visceral i-a ieşit din gât.

– Nu mai rezist mult, a spus el disperat.

Singurul ei răspuns a fost un geamăt în timp ce se mişca ritmic pe pelvisul lui. Privind în ochii ei, şi-a pierdut controlul, presiunea crescândă a răbufnit şi s-a eliberat în ea, trupul ei devenind ca o deltă pentru fluxul care se revărsa din el. A fost năpădit de o senzaţie de plăcere, iar totul în jur a căzut în obscuritate.

A auzit-o strigând, a simţit cum interiorul ei pulsa în jurul lui. Şi-a îngropat faţa în gâtul ei, ţinând-o lipită de el în timp ce orgasmul îi convulsiona corpul.

Şi niciodată lumea nu păruse atât de perfectă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 25

Leela stătea întinsă, dezbrăcată pe păturile moi pe care Hunt le întinsese în fața șemineului imens din dormitorul lui.

– Mă simt atât de bine că nu vreau să mai plec niciodată.

– Mie-mi convine, s-a întins Hunt lângă ea, stând într-un cot.

Focul era singura sursă de lumină din cameră, scăldându-i trupul gol într-o aură blândă. Privirea admirativă a Leelei a alunecat peste curbele și umflăturile masculine ale corpului său, mușchii bine conturați în zona abdomenului, părțile masculine moi și relaxate. Spre dezamăgirea ei, și-a schimbat poziția, trecând în spatele ei, așezând-o între coapsele lui puternice cu spatele la pieptul lui.

Ea a scos un sunet de protest.

– Nu stai bine?

– Nu, este extrem de relaxant, a răspuns ea. Îi plăcea senzația corpului lui puternic, cald, care îl îmbrățișa pe al ei, brațele lui înconjurând-o, făcând-o să se simtă în siguranță și protejată. Dar am pierdut imaginea din față.

– Cât de obraznică te-ai făcut, a chicotit el, cu respirația umedă în urechea ei.

– Am descoperit că femeile care nu respectă regulile au niște vieți mult mai interesante. Dacă aș urma principiile de care ești atât de atașat, nu aș fi aici acum. Nici nu aș fi scris *Călătorii în Arabia*.

– În mod clar este momentul să-mi reconsider opiniile cu privire la regulile societății, a sărutat-o el pe gât.

– Simt că viața mea a început cu adevărat odată ce mi-am urmat îndemnul inimii, mai degrabă decât atunci când am fost nevoită să țin cont de regulile impuse de către cei din înalta societate despre cum ar trebui să se comporte o doamnă. A făcut o pauză. Dacă tot am adus vorba despre cei care încalcă regulile...

– Da? i-a mușcat urechea, trimițând în ea fiori de plăcere.

– Am văzut-o azi pe Victoria.

Scanned with CamScanner

Spre regretul ei, el a încetat să mai fie preocupat de lobul ei.

– Cu siguranță te pricepi să-mi distrugi starea de spirit.

L-a îmbrățișat strâns.

– Ești supărat că te-a părăsit?

– Cum aș putea fi, din moment ce te am pe tine acum în brațe?

– Victoria regretă profund modul în care s-a comportat și îți trimite cele mai sincere scuze.

– Te rog să îi transmiți Victoriei că îi accept scuzele și că nu-i port pică. Ți-am spus deja că eu nu o consider vinovată. Dar, în ceea ce-l privește pe Foster, este o altă discuție. Nu pot să trec cu vederea trădarea lui.

– Cu siguranță, o să îl poți ierta în inima ta...

– L-am angajat pe acest tinerel nerecunoscător. L-am scos în lume făcându-l secretarul meu în ciuda evidentei sale lipse de experiență. Mi-am pus speranțele în el. A scos un oftat lung. E clar că m-am înșelat.

– Nimeni nu vrea să-l angajeze pe domnul Foster. Se tem să nu te supere.

Corpul lui s-a tensionat lângă al ei.

– Perspectivele de angajare ale lui Foster, sau lipsa acestora, nu mă interesează.

– El și Victoria nu au mijloace financiare pentru a putea supraviețui. Un cuvânt de la tine ar putea schimba...

– Mergi prea departe, a zis el. Vocea i-a devenit rece. Nu-mi cere să-i ajut.

Leela era disperată să ușureze situația actuală în care se afla Tori.

– Nu îți cer să intervii în mod direct, dar, poate dacă ai lăsa impresia că nu ai resentimente față de oricine ar dori să-l angajeze pe domnul Foster...

– Îmi ceri prea mult. Nu voi lua nici o măsură împotriva lui Foster, dar nici nu-l voi ajuta în vreun fel.

Ea s-a întors cu fața spre el, îmbrățișându-l strâns.

– Nu te supăra pe mine.

L-a sărutat pe frunte și apoi pe obraz.

– Poate că, dacă Foster m-ar fi abordat înainte de a provoca acest scandal, lucrurile ar fi putut fi altfel. A dat din cap. Sunt în stare să fac orice pentru tine. Dar nu asta.

– Să nu mai vorbim despre asta.

Scanned with CamScanner

– Nimic nu m-ar face mai fericit.

Ea l-a sărutat pe îndelete, cerându-i iertare fără cuvinte. El i-a răspuns, limba lui căutând-o pe a ei, dar nu cu atâta pasiune cum o obișnuise. În timp ce se îndepărta din brațele lui, a privit spre ceasul *ormolu*[1] de pe noptieră. Era timpul să se întoarcă acasă înainte ca servitorii să înceapă să bârfească despre deplasările ei nocturne.

– E târziu.

S-a ridicat să plece.

A privit-o, cu o privire tensionată.

– Pleci?

– Știi că nu pot rămâne peste noapte.

Hunt i-a urmărit mișcările până când și-a găsit cămășuța și și-a tras-o peste cap. Tăcerea dintre ei era grea de cuvinte nespuse. După ce a privit-o cum se îmbrăca, i-a spus:

– Dacă vrei să mă pedepsești pentru că nu intenționez să-l salvez pe Foster după felul în care m-a umilit...

– Nu este vorba despre asta. E trecut bine de miezul nopții, și-a întins ea palmele deasupra capului. Și-a separat părul cu degetele, lucrând cu eficiență maximă pentru a îmblânzi claia de bucle într-o singură împletitură la spate. Nu pot să mă întorc prea târziu la casa fratelui meu. Servitorii vor bârfi.

– Cum vrei, s-a ridicat el și a mers gol spre vestiar. Ea nu s-a putut opri să nu-l admire, văzându-i fesele ferme și coapsele musculoase. Imaginea uluitoare a făcut-o să-și dorească să nu mai țină cont de nici un fel de precauție și să rămână cu el toată noaptea, ca să-și poată pune mâinile pe silueta lui frumoasă.

A reapărut, încă desculț, dar de data asta purtând pantaloni și o cămașă de in alb desfăcută.

– O să te conduc până jos.

Ea și-a terminat de împletit părul și l-a urmat afară. Au dat de mantia aruncată pe podeaua de marmură în holul din față, acolo unde Hunt o aruncase în timpul partidei lor frenetice de amor. Un tremur a cuprins-o amintindu-și cum a lipit-o de perete.

[1] Ormolu este termenul folosit pentru a descrie alama aurită aplicată pe obiectele de artă decorativă din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.

Scanned with CamScanner

În tăcere, Hunt a întins mâna spre mantie și i-a pus-o ușor pe umeri. Ea nu putea suporta atitudinea lui distantă. Parcă soarele încetase să mai strălucească asupra ei.

– Te rog să nu fii supărat, i-a luat mâna și i-a dus-o la buze, cu ambele mâini. Nu voi mai redeschide subiectul Victoria.

A apăsat un sărut în palma lui largă. El a cuprins-o în brațe de la spate.

– Victoria este importantă pentru tine. Ești liberă să vorbești despre ea în prezența mea. Dar Foster este cu totul altă chestiune, și-a lipit fața de o parte a gâtului ei, inspirând adânc. Te rog să nu-l lași să intervină în relația noastră.

– Nu, s-a întors ea în brațele lui pentru a-i întâlni buzele flămânde.

A sărutat-o cu căldură. S-a topit în brațele lui.

– Rămâi, a murmurat el peste buzele ei.

– Nu mă mai ispiti, a protestat ea. Se pare că ai uitat că vrem să evităm un nou scandal.

– Mă faci să uit totul, cu excepția dorinței mele disperate de a fi cu tine în fiecare oră din fiecare zi.

– Mâine mă voi întoarce. Îți promit.

El i-a dat drumul cu reticență, permițându-i Leelei să-și tragă gluga mantiei peste față pentru a-și ascunde identitatea.

– Omul tău te așteaptă?

– Da, l-am rugat pe Hashem să se întoarcă după mine la miezul nopții. Ar trebui să fie afară.

Hunt a deschis ușa și a fost întâmpinat de o rafală de vânt înghețat.

– Nu e nevoie să ieși, i-a spus ea. E frig și nu ești îmbrăcat corespunzător.

– Prostii. Te conduc la trăsură.

A ieșit cu ea, desculț și fără haină, cu un braț protector în jurul taliei ei ținând-o aproape de el pentru a o proteja de frig. Străzile erau goale. Acei membri ai înaltei societăți care participau la petreceri nu se întorseseră încă. Cei care rămaseseră acasă, probabil se adăposteau de frig în căldura reședințelor lor.

O altă rafală de vânt i-a izbit, îndepărtându-i Leelei gluga care-i acoperea fața. Ea nu s-a obosit să încerce să o tragă înapoi pentru că deja ajunseseră la trăsura fratelui ei.

Scanned with CamScanner

– Deja îmi este dor de tine, a sărutat-o Hunt pătimaș pe buze înainte de a o ajuta să urce în trăsură.

– Mâine, a spus ea.

Era o promisiune. Un jurământ. O reafirmare a faptului că, deși s-ar putea să nu aibă un viitor împreună, intenționa să profite la maximum de fiecare zi, de fiecare an pe care aveau să-l petreacă împreună.

Pe măsură ce Hashem îndemna caii departe de Weston House, Leela privea pe fereastră văzându-l pe Hunt care se uita după ei, cu spatele drept, cu mâinile în șoldurile înguste, părând că frigul nu-l atinge. A simțit cum o mistuie dorul. Pieptul i-a tresărit. A înțeles imediat despre ce era vorba. Îl iubea. Intens. Irevocabil. Pentru prima dată în viața ei, a înțeles ce înseamnă să trăiești o iubire profundă, disperată, minunată și mistuitoare.

Dintr-odată, un deceniu nu i s-a mai părut a fi îndeajuns.

Încă preocupată de situația lui Tori, Leela l-a vizitat pe Edgar a doua zi.

– Cel puțin, trimite-i surorii tale îmbrăcămintea și celelalte lucruri care-i aparțin.

– Categoric nu, a spus el pe un ton apăsat după ce a primit-o în biroul lui. Nu primește nimic. Nici un șiling, nici o bijuterie, nici o rochie. De fapt, am trimis deja întreaga ei garderobă vânzătorilor second-hand de pe Hollywell Street.

– Ai *vândut* lucrurile lui Tori? l-a întrebat neîncrezătoare. Nu ar trebui să mă mir. Pot oricând să mă bazez pe tine când vine vorba de a profita de nenorocirea altuia.

– Nu mă trata ca și cum eu aș fi omul rău în povestea asta. Victoria a ales să fugă cu un nimeni fără bani. Acum trebuie să suporte consecințele acțiunilor ei prostești.

– Nu pot să cred că i-ai vândut lucrurile. Măcar ai decența și dă-i ce ai obținut în urma vânzării.

– De ce aș face asta? s-a încruntat el.

– O, nu știu, au curs cuvintele ei pline de sarcasm. Poate pentru că este sora ta?

– Am avut cheltuieli mari ca fata asta proastă să aibă parte de două sezoane. *Două*. Orice câștig care-mi revine de pe urma vânzării lucrurilor ei nici nu se poate compara cu ceea ce i-am oferit pentru

Scanned with CamScanner

a-i asigura viitorul. Știi cât de costisitor este debutul unei domnișoare în societate? Să o îmbraci pentru un singur sezon?

– Oricât de mult te-ar fi costat, nu a fost ceva ce nu-ți poți permite.

– Ar fi putut fi ducesă. În schimb, a ales o persoană fără nici o importanță. Nu, nu voi ridica un deget să o ajut. Ea trebuie să suporte rezultatele alegerilor ei prostești. Edgar și-a încrucișat brațele peste piept. Deci, subiectul Victoria este închis. Mai ai și altceva de discutat cu mine?

– Nu, s-a întors ea complet dezgustată, dând să plece. A fost o greșeală să vin aici. Îmi este destul de clar că mi-am pierdut timpul.

– Nu te grăbi să pleci, te rog. Ai spus ce ai avut de spus și acum aș vrea să-ți spun și eu ceva.

Expresia arogantă de pe chipul lui a neliniștit-o.

– Despre ce este vorba?

– Te rog să te așezi și îți voi spune bucuros.

Ea i s-a alăturat fără tragere de inimă pe o canapea din piele întoarsă, așezându-se în celălalt capăt.

– Foarte bine. M-am așezat. Spune-mi ce ai de spus.

Și-a pus o gleznă peste genunchi, așezându-și brațul pe spatele canapelei.

– Și cum îți mai petreci serile, draga mea Lady Devon?

– Ce te interesează pe tine?

– Mă interesează și pe mine dacă ți-o tragi cu fostul logodnic al surorii mele.

– Limbajul tău este îngrozitor, a simțit ea că nu mai are aer.

– Ceea ce este cu adevărat îngrozitor este faptul că te-ai prefăcut că o iubești pe Victoria în timp ce te culcai cu logodnicul ei. De asta a fugit, nu-i așa? A descoperit că l-ai sedus pe bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

– Este ridicol ce spui, a dat ea să se ridice.

– Te-am văzut ieșind din casa lui aseară.

Leela s-a așezat din nou, inima bătându-i cu putere.

– Huntington era în neglijeu, desculț pe stradă, ca un cerșetor, a continuat Edgar. L-am văzut însoțind o femeie afară din casă. Nu exista nici un dubiu despre ce fel de relație era între ei. Femeia era îmbrăcată și acoperită cu o cu glugă, așa că nu i-am putut vedea fața. Și apoi o rafală de vânt i-a împins gluga și a dezvăluit identitatea amantei ducelui.

Scanned with CamScanner

– Mă urmărești?

– Doamne, dar chiar îți dai prea multă importanță. Nu, am fost în vizită la un prieten. V-am văzut pe tine și pe Huntington exact când eram pe punctul să plec. Nu-i așa că este o coincidență fericită?

– Eu și ducele suntem niște persoane mature. Nici unul dintre noi nu este căsătorit sau implicat în alte relații.

– A fost aproape logodit cu fiica ta vitregă, a spus Edgar tăios. Nu te preface că nu este nimic scandalos în asta.

– Fă ce vrei cu informațiile astea. Leela s-a ridicat în picioare. Pe mine mă afectează mai puțin dacă tu îți dorești și mai multe bârfe care să aibă drept subiect numele de Devon. La urma urmei, încă sunt Lady Devon.

– Nu îmi mai aminti. Buzele i s-au încrețit. De îndată ce tot acest scandal cu fuga Victoriei se va stinge, îmi voi lua o soție și voi da titlul unei doamne care să-l merite.

– Atunci îți sugerez să te concentrezi să-ți găsești nefericita mireasă. Amplificarea scandalului prin dezvăluirea relației mele cu ducele nu îți va fi de nici un folos.

– Ai dreptate, a spus de undeva din spatele ei, de unde rămăsese așezat. Cu toate acestea, există cineva care ar detesta un alt scandal legat de numele lui – chiar mai mult decât mine.

Leela a încremenit. Nu putea să-l pună pe Hunt să se confrunte cu un alt scandal. Nici nu era pregătită să renunțe la el. Nu încă.

– Ce vrei? l-a înfruntat ea pe Edgar.

– Nu ghicești? a zâmbit el.

– Parkwood, a zis și a străbătut-o un frison.

– Bravo! a bătut el din palme. Tu deții drepturile asupra ei. Chiar îmi doresc casa văduvelor. Poate că ești nebună, dar cu siguranță nu ești proastă.

– Nu sunt de acord.

– O, haide. Nu fi irascibilă. Ți-am spus că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a recupera casa. Îmi aparține de drept. Și într-o zi, peste mult timp, viitoarea mea soție va locui acolo, așa cum este și firesc.

Ochiul ei a surprins cicatricea albă de pe obrazul lui, cea pe care i-o făcuse chiar ea. Regreta acum absența cuțitului ei. Ar fi putut să-i mai facă una și pe celălalt obraz. Parkwood și fermele din jur

Scanned with CamScanner

erau singurele ei bunuri. Era posibil să nu găsească niciodată pe cineva care să-i publice viitoarele cărți.

În același timp, un răspuns la problemele ei a început să prindă contur în capul Leelei.

– Nu-ți dau casa.

– S-ar putea să vrei să te răz...

– Dar ți-o voi vinde.

– Sunt surprins că poți să te desparți atât de ușor de ea, având în vedere afirmațiile tale despre cât de atașată ești de această casă, a ridicat el din sprâncene.

– Nu-mi dai de ales, s-a răstit ea, forțându-se să pară furioasă pentru a-și masca bucuria care o cuprindea din ce în ce mai tare. Dar trebuie să-mi dai pe ea exact cât face. Nu accept o valoare mai mică.

– Gata, ne-am înțeles. Îți voi trimite oferta mea și documentele mâine. Vorbea repede, ca și cum se temea că s-ar putea răzgândi. În sfârșit vom scăpa unul de celălalt. Odată ce mă căsătoresc și va exista o nouă Lady Devon, amintirea ta se va șterge destul de repede de la Lambert Hall.

– Asta ne convine amândurora.

Contele a zâmbit, clar mulțumit de el însuși.

– Haide, Delilah, nu trebuie să îmi strici bucuria victoriei, doar pentru că până la urmă am câștigat. După toți acești ani, fără ca tata să mai fie în preajmă pentru a te proteja, am ieșit câștigător.

– Te voi lăsa să-ți savurezi victoria, i-a aruncat Leela o privire tăioasă.

Apoi s-a întors, nemaiputând să-și ascundă zâmbetul. A trântit ușa în urma ei ca să-și facă o ieșire furtunoasă și convingătoare. Râdea deja când a ajuns în stradă.

Scanned with CamScanner

Capitolul 26

În momentul în care Hunt a găsit un motiv plauzibil să o viziteze pe Leela în plină zi, a mers direct la Peckham House.

A găsit-o așezată la biroul ei, cufundată în niște hârtii. Și-a luat un răgaz să admire priveliștea. Purta o rochie violet, care îi punea în evidență pielea închisă. Părul ei bogat, pe care îl strânsese lejer într-o panglică, i se revărsa pe umeri. Ochii ei frumoși s-au luminat când s-a întors pe scaun și și-a dat seama cine era vizitatorul ei. S-a ridicat.

– Ce faci aici?

– Nu știi să-ți întâmpini iubitul? a tras-o spre el, înnebunit după căldura ei tandră.

Ea i-a întors cu entuziasm sărutul tandru, fără grabă, limbile lor întâlnindu-se și împerechindu-se, de parcă ar fi fost făcute una pentru alta. Unul pentru celălalt.

– Așa e mult mai bine. Acum știu că ești fericită că mă vezi.

– Sunt mereu fericită când te văd. Poate prea fericită.

– Nu există prea mult când e vorba de fericire.

– Nu știu ce să spun despre asta, i s-au încețoșat ei ochii. Mă gândesc prea mult la tine.

– Obsesia este reciprocă.

A scos din buzunar o pereche de mănuși de piele, de mărimea celor pentru copii.

– Ce sunt alea?

– Victoria le-a uitat la Weston House când a fost în vizită. Am fost extrem de fericit să dau de ele în bibliotecă printre cărți pentru că mi-au oferit motivul ideal ca să-ți fac o vizită acum, în loc să aștept să vii la mine la adăpostul întunericului.

Ea a clătinat din cap.

– Noi doi facem o pereche extraordinară, s-a îndepărtat ea. Vrei un sherry?

Scanned with CamScanner

– Da, mi-ar plăcea.

Leela a traversat camera ca să pregătească băuturile. Sticla s-a ciocnit de pahare în timp ce turna băutura. Privirea lui Hunt s-a fixat pe hârtiile de pe biroul ei. A recunoscut sigiliul lui Devon.

– Faci afaceri cu Devon?

– Da. De fapt, sunt pe cale să închei niște afaceri cu el.

A privit în jos peste hârtii, printre care a zărit un act de vânzare.

– Ce fel de afaceri?

– I-am vândut Parkwood. El intenționează să o includă în moștenire, astfel încât nici o viitoare contesă să nu mai poată pune mâna pe ea.

– I-ai vândut casa văduvelor? s-a întors el să se uite la ea. Așa, pur și simplu?

– I-am vândut-o la un preț excelent.

– De ce nu-mi spui tot? a iscodit-o el. Ceva nu era în regulă. A studiat-o. Sclipirea din ochii ei, roșeața din obraji. Îți doreai casa aceea.

– Ei bine, mi-a forțat mâna. Ea i-a întins paharul de sherry.

– Cum adică?

– Amenințându-mă că va face publică aventura noastră.

– Devon știe? a rămas el cu gura căscată.

– Da, a fost vorba pur și simplu de ghinion. Se pare că are un prieten care locuiește lângă tine.

– Lady Bellmore.

– Cine este?

– O văduvă. Este amanta lui Devon.

– E adevărat? și-a luat ea paharul de sherry și s-a așezat în fotoliul ei capitonat. Ei bine, se pare că acesta este norocul nostru că amanta lui Edgar locuiește vizavi de tine. M-a văzut părăsind Weston House noaptea târziu.

– La naiba! a zis el. Parkwood reprezenta o proprietate foarte importantă pentru Leela, iar lipsa lui de discreție o obligase să renunțe la ea. Îmi pare rău.

– Nu trebuie, nu e cazul, i-a făcut ea semn spre scaunul de lângă ea. Părea extraordinar de optimistă pentru cineva care tocmai pierduse o proprietate valoroasă. Totul a mers cum nu se poate mai bine.

– Cum poți spune așa ceva? s-a foit el pe scaun. Toate astea sunt doar din vina mea.

Scanned with CamScanner

– Nu mai încerca să-ți asumi victoria care îmi aparține doar mie.

– Cum poți să spui că asta este o victorie pentru tine?

Triumful i-a luminat chipul.

– Pentru că acum am bani să-mi cumpăr fabrica de hârtie.

– Dar cu ce preț? Ai fost forțată să vinzi Parkwood.

– Casa aceea a simbolizat un refugiu. Tori a fost singura mea legătură cu Lambert Hall și, acum că Edgar a gonit-o, a venit timpul să întrerup orice legătură cu această casă și cu cei care locuiesc acolo.

– Chiar nu-ți pare rău că ai pierdut casa?

– Recunosc, am fost tentată să-i las pe Tori și pe domnul Foster să locuiască acolo și să adune chiriile de la fermele pe care mi le-a lăsat Douglas. Doar pentru a-i face în ciudă lui Devon.

– Să nu-mi spui că ai vândut și fermele? Din câte știa Hunt, fermele erau singurele ei surse veritabile de venit. Cu excepția cazului în care fratele ei, oriunde s-ar fi aflat, nu i-ar fi oferit o dotă.

– Bineînțeles că nu am renunțat la ferme. Desigur, Edgar le-a vrut, dar eu am refuzat. O să aibă doar Parkwood și nimic altceva, a făcut ea o pauză. În plus, Douglas a stipulat în testamentul său că, dacă vreau să-i vând Parkwood lui Edgar, el trebuie să o cumpere la prețul pieței.

– Și să înțeleg că Devon ți-a promis că va păstra secretul.

– Asta era și ideea.

– Ai încredere în cuvântul lui?

– În general? Nu. Cu toate acestea, ultimul lucru pe care Edgar și-l dorește este un alt scandal legat de familia Devon. Intenționează să se căsătorească cât mai curând posibil pentru a găsi o înlocuitoare pentru poziția de contesă de Devon.

– Vei rămâne în continuare contesa văduvă.

– Adevărat. Dar nu intenționez să ies în societate. Îi disprețuiesc pe cei din înalta societate la fel de mult cât mă disprețuiesc și ei pe mine. Probabil că sunt mult mai dornică să scap de *înalta societate* decât își dorește Edgar să scape de mine.

– Și ce se întâmplă acum?

– Am trimis deja vorbă avocatului meu, domnul Sherman din Coventry, să se ocupe de documentele pentru cumpărarea fabricii. Apoi, presupun că trebuie să învăț cum să conduc o fabrică de hârtie.

Scanned with CamScanner

– Greșit, s-a ridicat el în picioare și a căzut în genunchi în fața ei. În continuare, o să-mi fac de cap cu tine.

– Acum? Aici?

El a început să-i ridice marginile rochiei.

– De ce crezi că am inventat o scuză să vin să te văd?

– A fost foarte isteț din partea ta, l-a privit ea cum îi dezgolea genunchii îmbrăcați în ciorapi.

– Într-adevăr, a fost el de acord. Mâna lui i s-a pierdut sub fustele ei. Și acum am de gând să fiu recompensat.

– Foarte drăguț din partea ta.

Tori a primit coșul cu mâncare de la Leela.

– Chiar trebuie să încetezi să ne mai aduci de mâncare. Nu suntem săraci.

Leela și-a scos mantia.

– Îmi rezerv dreptul de a aduce cadouri fiicei mele vitrege ori de câte ori am chef. La începutul săptămânii, ea trimisese cărbuni, lumânări și produse alimentare uscate, inclusiv ceai și cuburi de zahăr.

– Un cadou din când în când, cu diverse ocazii, fie, a acceptat Tori, dar tu ne-ai dăruit mult prea mult. În curând vom rămâne fără spațiu unde să le depozitez.

– Nu exagera, a examinat Leela camera. Nu am trimis atât de multe.

Noua casă a lui Tori avea un perete comun cu casa din spatele său. Modesta locuință era formată din trei camere micuțe: două camere pe care nu apucase să le vadă, aflate la etaj și acest spațiu confortabil care servea atât ca bucătărie, spațiu de luat masa, dar și ca sufragerie. O sobă pe cărbune încălzea încăperea. Tavanele erau joase, iar ferestrele înguste proiectate doar pe un singur perete nu ofereau prea multă lumină. Dar Tori păstra totul în perfectă ordine și s-a simțit cumva acasă, în ciuda condițiilor sărăcăcioase.

– Amândoi sunteți întotdeauna bine-veniți să stați cu mine la Peckham House, a spus Leela, pentru a nu știu câta oară.

Tori a zâmbit. Purta o altă rochie simplă, dintr-o stofă groasă, care se oprea la glezne, dar ochii ei erau limpezi și strălucitori, iar o umbră de roșeață îi colora obrajii.

– Ești atât de îngrozită de condițiile mele modeste de trai?

– Deloc. Vreau doar ca tu să te simți bine.

Scanned with CamScanner

Tori s-a dus spre sobă să pregătească ceaiul.

– Sunt fericită. Asta este cel mai important.

Leela s-a așezat pe unul dintre cele două scaune cu spătarul tapițat, singurul loc unde te puteai așeza din toată camera.

Tapițeria era atât de uzată, încât Leela nu a reușit să distingă culoarea originală. Deja făcea planuri în mintea ei cum să le trimită o canapea pentru ca Tori să aibă un loc mai confortabil unde să stea.

Leela a privit-o pe Tori cum turna ceaiul.

– Totul este în regulă?

Ochii lui Tori străluceau.

– Totul este excelent. Domnul Foster este amabil, atent și foarte iubitor, s-a îmbujorat ea rostind ultimele cuvinte, iar Leela le-a descifrat ca pe un semn că Tori considera că ceea ce se petrecea în patul conjugal era de-a dreptul satisfăcător.

– Și unde este domnul Foster? și-a sorbit Leela ceaiul.

– Își caută un loc de muncă, a explicat Tori așezată pe singurul scaun din cameră. Sunt două anunțuri de locuri de muncă pe Bond Street pe care le are în vedere. Avem mari speranțe că el își va găsi curând ceva de muncă.

– Oamenii încă îl refuză?

– Mi-e teamă că da, a spus ea și îngrijorarea i-a umbrit privirea. Ai vorbit cu Huntington? E bine?

– Da.

Obrajii Leelei s-au încălzit la amintirea serii în care jucaseră golf pe terenul din grădina lui Hunt. De fiecare dată când rata gaura, trebuia să-și dea jos o piesă de îmbrăcăminte. Inutil să mai menționeze că Hunt făcuse tot ce îi stătuse în putință pentru a o încălzi.

– Și? a îndemnat-o Tori, scoțând-o pe Leela din gândurile ei.

– Am vorbit cu ducele. M-a rugat să te asigur că nu-ți poartă pică și că îți acceptă scuzele necondiționat.

– Este un om foarte bun, a spus Tori, cercetând-o cu privirea. Ai petrecut mai mult timp cu ducele?

– Ne întâlnim ocazional, s-a foit Leela în scaun. Voia să-i spună lui Tori despre legătura ei cu Hunt, dar a considerat că era prea devreme. Cred că s-ar putea spune că am devenit prieteni.

– Da? Sunt atât de bucuroasă, și-a strâns Tori mâinile pe piept. Hunt merită o prietenă ca tine. Mă face să mă simt mai puțin vinovată să știu că nu este complet singur.

Scanned with CamScanner

– Se descurcă, te asigur.

– Poate că îl va ajuta pe domnul Foster să-și găsească o slujbă.

– Nu, a spus Leela ferm. Nu va face așa ceva. Este foarte supărat pe domnul Foster pentru că l-a trădat.

– O! s-a dezumflat Tori un pic. Înțeleg.

– Dar te voi ajuta cât pot eu de mult. Nu-mi place să văd că te confrunți cu astfel de situații dificile.

– Nu este deloc dificil să fii căsătorită cu domnul Foster, a zâmbit Tori. Știi că nu mi-a păsat niciodată de rochii de mătase și de baluri strălucitoare. Eu și domnul Foster facem împreună lucrurile care îmi plac cu adevărat. Citim și discutăm despre cărți, mergem la plimbare. Ne înțelegem.

Ușa s-a deschis și domnul Foster a intrat.

– Draga mea, am sosit.

Purta un costum maro simplu și avea o ținută îngrijită. A tresărit când a văzut-o pe Leela.

– O, îmi cer iertare, Lady Devon. Nu mi-am dat seama că avem un oaspete.

– Bine ai venit acasă, dragă! s-a îndreptat Tori spre soțul ei și și-a strecurat brațul pe după al lui.

Privirile lor s-au întâlnit și căldura a apărut între ei. Tandrețea și atracția fizică dintre Tori și soțul ei erau la fel de evidente ca niște scrijelituri pe un perete.

Leela a simțit o durere în piept. Spre surprinderea ei, o invidia pe fiica ei vitregă. Tori pierduse plăcerile materiale ale vieții, dar câștigase un soț care o iubea, un camarad de drum cu care să-și împărtășească viața.

– Vino și salută oaspetele nostru, și-a atras Tori soțul mai aproape.

– Domnule Foster, a spus Leela. Sper că ești bine.

– Da. Trebuie să vă mulțumesc pentru darurile generoase. Sper că vă bucurați de vizita pe care i-ați făcut-o...ă... soției mele.

Stătea în spatele scaunului lui Tori, cu mâna pe umărul ei. Nu era nici un alt loc în cameră unde să se așeze.

– Mă bucur foarte mult de compania soției dumitale. Totuși, pe dumneata am venit să te văd.

– Pe mine? a întrebat-o el.

– Pe el? a spus Tori în același timp.

Scanned with CamScanner

– Da, a afirmat Leela. Sunt în plin proces de achiziție a unei fabrici de hârtie care va avea nevoie de un tânăr inteligent care să se ocupe de procesul de producție. Sper că vei accepta postul. Asta ar implica o mutare în Oxfordshire.

– Dar nu am cunoștințe despre cum se conduce o fabrică, a protestat el, deși o expresie plină de speranță i-a luminat trăsăturile. Nu aș vrea să răspund ofertei dumneavoastră generoase cu o lipsă de profesionalism din partea mea.

– Excelența Sa m-a asigurat că ești un tânăr inteligent. Actualul manager, domnul Avery, va rămâne pe poziție. Este un om foarte capabil și te va instrui cum să lucrezi alături de el.

– Fabrica merge bine în acest moment? a întrebat el.

Leela a aprobat din cap.

– Avocatul meu m-a asigurat că fabrica de hârtie este foarte profitabilă sub îndrumarea domnului Avery.

Tori și domnul Foster se uitau unul la celălalt. Un licăr de speranță a apărut între ei. Domnul Foster s-a uitat înapoi la Leela și a înghițit în sec.

– Este o ofertă foarte generoasă.

Tori a sărit de pe scaun și cuprins-o pe Leela într-o îmbrățișare puternică.

– Îmi ești atât de dragă. Nu te va dezamăgi.

– Victoria, stai, a spus domnul Foster.

– Da? și-a privit Tori soțul cu nerăbdare.

– După cum spuneam, oferta dumneavoastră este foarte generoasă, Lady Devon, dar nu pot accepta.

– Nu poți? s-au rotunjit ochii lui Tori de uimire.

– De ce nu?

– Nu sunt pregătit să conduc o fabrică și nu aș vrea să profit de generozitatea și bunăvoința lui Lady Devon.

– Nu sunt îngrijorată în ceea ce privește abilitățile dumitale, l-a asigurat Leela. Excelența Sa a spus că ești un tânăr extrem de capabil.

– Sunt măgulit că a spus asta, dar nu pot accepta.

– Nu vrei să-ți las puțin timp să te gândești la asta înainte de a-mi respinge definitiv oferta? l-a întrebat Leela.

– Răspunsul meu va fi același.

– Îmi pare rău să aud asta, a oftat Leela.

Trăsăturile lui s-au înmuiat.

Scanned with CamScanner

– Apreciez preocuparea domniei voastre pentru bunăstarea fiicei vitrege, a spus el politicos. Vă dau cuvântul meu că voi avea grijă de doamna Foster. Dar nu pot accepta mila. Eu și soția mea trebuie să ne urmăm propriul destin.

– Nu este vorba despre milă, iubirea mea, a spus Tori cu blândețe. Îți oferă un loc de muncă.

– Lady Devon are deja un manager capabil. Nu are nevoie de mine. Am învățat multe în timp ce am lucrat pentru Excelența Sa. Sunt convins că experiența mea mă va ajuta să-mi asigur o situație pe baza propriilor mele merite.

Leela a admirat determinarea tânărului de a reuși fără ajutorul primit din partea familiei bogate a noii sale soții.

– Sunt dezamăgită, a spus ea cu un zâmbet cald, dar îți înțeleg decizia.

– Mulțumesc, Lady Devon, a făcut domnul Foster o pauză. În ceea ce-l privește pe Excelența Sa, regret sincer orice inconvenient pe care i l-am provocat, dar nu regret că m-am căsătorit cu soția mea.

– Poate că Huntington va veni în cele din urmă să se convingă singur de asta, a spus Leela, dar va mai dura o perioadă.

Tori s-a încruntat, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva.

– Dar mai este ceva ce nu înțeleg.

– Ce anume? a întrebat Leela.

– De ce a trebuit să cumperi musai o fabrică de hârtie?

Leela a băut și ultima înghițitură de ceai.

– Cred că este timpul să aflați amândoi cine a scris *Călătorii în Arabia*.

Scanned with CamScanner

Capitolul 27

– A fost bine? a întrebat Leela goală, îngenuncheată pe podeaua dormitorului ei, în fața lui Hunt.

– A fost minunat, a privit Hunt în jos la zeița îngenuncheată, la sânii ei superbi, la pielea ei netedă și goală, cu nuanțe calde. Dacă aí fi continuat, aș fi luat-o razna.

Picioarele încă îi tremurau în urma eliberării. Orgasmul fusese rapid și intens, imaginea buzelor Leelei înfășurate în jurul bărbăției lui fiind la fel de erotică precum cea pe care o simțise când fusese în gura ei fierbinte și nerăbdătoare. Nu își imaginase niciodată că o doamnă educată ar fi putut să fie atrasă de jocurile erotice așa ca Leela. Ea insistase să învețe cum să-și folosească gura pentru a-i aduce plăcere în același mod în care o făcuse el. Hunt nu fusese suficient de gentleman pentru a-i refuza cererea.

– Putem încerca din nou dacă vrei, s-a oferit ea. Cred că m-am prins cum se face.

– O, mi-ar plăcea, a luat-o el de mâini și a ajutat-o să se ridice. Dar s-ar putea să mor de plăcere dacă mă desfeți cu gura ta prea curând. Un bărbat are nevoie de răgaz ca să-și refacă forțele.

S-au prăbușit împreună pe lenjeriile de pat mototolite, goi și îmbrățișați. În ultimele săptămâni, începuse să o viziteze pe Leela la Peckham House, în special la adăpostul întunericului, sosind după ce servitorii plecau după serviciul de după-amiază. Se strecura la miezul nopții printr-o ușă laterală lăsată deschisă și pleca la cinci dimineața, înainte ca servitorii să-și înceapă activitățile. Leela îi acaparase gândurile, mai ales când nu erau împreună. Își petrecea zilele agitat, așteptând cu nerăbdare să vină seara, ca să o poată vedea. S-au culcat pe patul confortabil, din puf al Leelei. Hunt era întins, iar Leela ghemuită lângă el.

– Cum merge cu achiziționarea fabricii? a întrebat-o el.

– Foarte bine. Luna viitoare ar trebui să se finalizeze. Domnul Avery, managerul fabricii, a examinat deja o copie a celui de-al

Scanned with CamScanner

treilea volum și este gata să înceapă tipărirea de îndată ce lansez comanda.

– Și ai de gând să-l angajezi pe Foster să administreze fabrica.

– Așa am vrut, dar m-a refuzat.

– Serios? De ce? Am crezut că este disperat să-și găsească de lucru.

– Domnul Foster este hotărât să nu accepte ceea ce crede că e un gest de milă din partea familiei soției sale. Are încredere că poate reuși doar bazându-se pe eforturile lui.

– Tânăr fără minte. Ar fi trebuit să accepte oferta ta. Nu va mai primi alta care să fie măcar pe jumătate la fel de generoasă. Dacă ne gândim la felul în care m-a trădat.

– Mi-a spus cât de mult regretă orice neajuns pe care ți l-a provocat.

– Neajuns, a mormăit Hunt. Halal mod de a spune că m-a transformat în măscăriciul sezonului.

– Știu că nu-l poți ierta pentru ceea ce ți-a făcut, dar cred că domnul Foster este foarte îndrăgostit de Tori și s-a lăsat dus de sentimente. Cu siguranță poți înțelege asta.

– Hm, și-a plimbat el mâna pe spatele ei și peste șolduri. Cu siguranță pot înțelege cum este să fii sub vraja unei femei încântătoare. Dar să riști totul? Să-ți asumi sărăcia? Să o accepți de bunăvoie, asta este cu totul o altă chestiune.

Jucăușă, l-a mușcat de piept.

– Nimeni nu va crede vreodată despre tine că ai fi vreun romantic, domnule Regulile Trebuie Respectate Întotdeauna.

– Au! a plesnit-o el peste fund. Fii atentă. Ai putea trezi fiara din mine.

– Aș vrea să am parte de norocul ăsta, s-a ridicat ea pentru a-și apăsa buzele de ale lui. Limbile lor s-au împletit încet într-un sărut intens. Excitația s-a simțit și între picioarele lui Hunt, iar ea a sesizat asta. Mm, într-adevăr simt cum se trezește fiara din tine.

– Ce pot să spun? a zâmbit el. Mă faci să mă simt la fel de ridicol ca un băiat de cincisprezece ani. A sărit din pat.

– Îmi este sete. Voi avea nevoie de niște apă, dacă mai dorești să te satisfac.

Ea s-a ridicat și și-a așezat pernele la spate, înainte de a se sprijini de ele.

– Satisfacția nu a fost niciodată o problemă pentru noi.

Scanned with CamScanner

El şi-a turnat nişte apă.

– Un adevăr mai mare nici că puteai rosti, a întins el paharul. Vrei?

– Nu, mulţumesc.

A luat o înghiţitură de apă, admirând imaginea încântătoare a corpului ei gol, tolănit peste perne. Schimbându-şi poziţia, aproape că s-a împiedicat de o valiză veche şi decolorată, aflată pe podea.

– Ce e asta?

– Una dintre genţile mele de călătorie, a căscat ea, ridicându-şi braţele în aer. Am pus în ea doar lucrurile pe care îmi place să le iau cu mine când călătoresc.

– Şi de ce e aici?

– Le verific, ca să decid ce să iau cu mine când voi pleca în Maroc.

– Pleci? aproape că s-a înecat el cu apa.

– Nu, nu chiar acum, i-a zâmbit ea. Şi-a deschis larg braţele, făcându-i semn. Întoarce-te în pat. Ţi-ai băut apa.

– Când pleci? a întrebat el nervos.

– Nu ştiu sigur.

Muşchii gâtului i s-au încordat.

– Cu siguranţă ai deja ceva în minte.

– Aş vrea să rămân până la lansarea celui de-al doilea volum din *Călătorii în Arabia*. Călătoream când a apărut primul volum şi sunt destul de curioasă să văd cum va fi primit cel de-al doilea.

A pus paharul jos cu o mişcare bruscă.

– Asta se va întâmpla peste trei săptămâni. Al doilea volumul va fi publicat în trei săptămâni şi după aceea ai de gând să pleci în Maroc? Pentru cât timp?

– Cred că voi fi plecată câteva luni. Voi lua un vapor spre Gibraltar şi apoi spre Tanger.

A încercat să-şi mascheze şocul, deşi simţea că nu mai avea aer.

– Mă părăseşti atât de curând?

– Eşti oricând bine-venit să-mi ţii companie.

– În Maroc? a spus el zeflemitor. Cred că înţelegi foarte bine că nu pot să-mi las îndatoririle legate de ducat. Am responsabilităţi.

– Şi, cu toate acestea, ai dori să nu ţin cont de îndatoririle mele în timp ce viaţa ta poate continua ca înainte.

Hunt a înlemnit.

– N-am crezut că ultimele săptămâni petrecute împreună au fost pentru tine o pierdere de timp.

Scanned with CamScanner

El ar fi descris această aventură minunată cu Leela drept cea mai bună perioadă din viața lui.

– Știi că nu am vrut să sune chiar așa, i-a zis ea. L-a privit în continuare foarte atentă. Nu-mi cere să stau aici până când te vei sătura de mine.

– Despre asta e vorba? a întrebat-o el. A pășit spre ea, lovind valiza veche, piciorul lui intrând în contact cu ceva tare din interiorul bagajului. Durerea i-a ajuns la degetul mare de la picior. Nu mă voi plictisi niciodată de tine. În nici un caz.

– Chiar dacă aventura noastră va continua și în următorul deceniu, în cele din urmă tot va trebui să îți găsești o soție și să ai un moștenitor.

– Dar mai este mult până atunci. Nu trebuie să ne gândim la asta acum.

– Totuși, va veni și acel moment în cele din urmă.

– Despre asta este vorba? Vrei să mă pedepsești pentru că vreau să-mi fac datoria? Cu siguranță știi că aș rămâne cu tine pentru totdeauna dacă aș putea.

– Dar nu poți. Așa că trebuie să am grijă și de viitorul meu, pentru a avea o poliță de asigurare în momentul în care vei fi ocupat cu responsabilitățile ducatului și o să ai o soție și copii.

– Dar de ce trebuie să pleci acum? a încercat el să-și ascundă disperarea. Am sperat că vom petrece câțiva ani buni împreună. Ai fost de acord cu o aventură de lungă durată. Ce s-a întâmplat între timp?

– Cred că vina este doar a mea, a spus ea încet. Relația cu tine m-a schimbat.

– În ce fel? a vrut el să știe. Ce făcuse să o alunge? Cu ce te-am jignit?

– Nu ai făcut nimic rău. Ai fost foarte drăguț.

– Atunci, de ce pleci?

– De când eram tânără, am visat să călătoresc prin lume și să-mi documentez experiențele. În sfârșit, mă aflu în situația de a face acest lucru. Am mijloacele financiare pentru a-mi finanța călătoriile și o modalitate de a-mi face cunoscute cărțile în lume. Nu cred că starea aceasta de grație va dura prea mult. Mă voi întoarce în decurs de un an.

– Ar putea fi la fel de bine o eternitate, a spus el tăios. Spune-mi adevărul. De ce crezi că trebuie să pleci atât de curând?

Scanned with CamScanner

– Pentru că nu pot suporta să rămân. Mă gândesc la tine constant. Mi-e dor de tine când nu suntem împreună, ceea ce este ridicol pentru că suntem împreună în fiecare seară. Ești ca o stare febrilă care nu dispare niciodată.

– Și eu simt la fel. Dar, fiind o persoană rațională, interpretez acele sentimente ca pe un motiv pentru a rămâne împreună cât mai mult timp posibil.

– Devin mult prea atașată de tine. Mi-ai arătat ce înseamnă să ai cu adevărat parte de un partener romantic.

– Și, prin urmare, ai cu atât mai multe motive să rămâi cu mine.

– Așa aș fi tentată, a spus ea tremurând, dar nu pot să-mi construiesc viața în jurul tău. Este atât de tentant să te concentrezi doar asupra prezentului și să nu îți pese de viitor, dar nu pot. Când o să te căsătorești...

A întrerupt-o brusc.

– Nu o să-mi pese niciodată de nimeni așa cum îmi pasă de tine. Chiar dacă va fi vorba despre soția mea.

– Dar vei găsi un fel de liniște cu ea, dacă alegi cu înțelepciune. Și ea îți va oferi copii. Viața ta va fi fericită, chiar dacă nu va fi tocmai idealul pe care ți l-ai fi dorit.

– Leela, a implorat-o el. O simțea deja atât de departe. De cât timp își plănuise evadarea? Te rog să nu faci asta.

– În timp ce tu vei avea îndatoririle tale și familia ta, eu voi fi o femeie între două vârste, fără soț sau copii și cu foarte puține perspective...

– Dar îmi tot repeți că nu vrei să te recăsătorești.

– Am spus asta. Și asta am crezut când ți-am spus-o. Dar timpul petrecut împreună mi-a schimbat perspectiva. Mi-ai arătat cum ar putea arăta o căsnicie plină de iubire. M-ai făcut să îmi doresc să găsesc un tovarăș de viață.

– Prin urmare, amărăciunea i s-a urcat din piept spre gât, ești dornică să mă înlocuiești înainte să ne dai măcar o șansă.

– De parcă te-ar putea înlocui cineva, a zâmbit ea blând, plină de tristețe. Dar este posibil să găsesc un prieten iubitor, cineva cu care să-mi împărtășesc viața. Un om care acceptă faptul că scriu. Cineva care ar putea chiar să călătorească cu mine. Trebuie să fiu deschisă în fața unei astfel de șanse. Cu siguranță, nu ai vrea să mă condamni la o viață de una singură odată ce terminăm unul cu celălalt.

Scanned with CamScanner

– Dar de ce trebuie să începi chiar acum?

– Pentru că, dacă mai rămân mult cu tine, nu aș mai avea puterea să te părăsesc. Trebuie să-mi continui munca. Trebuie să mă întorc la călătorii, să mă bucur de lucrurile care mă încântă și mă inspiră, înainte să mă pierd complet în tine și în acest vis minunat despre care uneori uit că nu poate fi niciodată adevărat.

Voia să o scuture. Să-i spună ceva care s-o facă să vibreze. Renunța la tot ce-i legase. De abia reușiseră să de deschidă unul față de celălalt și deja îl arunca la coș ca pe un rest de mâncare uitat de la cina din seara precedentă. A avut senzația că sufletul i s-a spart în milioane de cioburi. Nu și-a dat seama că ar putea să aibă parte de atât de multă durere.

– Înțeleg, a întins el orbește mâna după pantaloni și i-a pus pe el.

Ea s-a ridicat.

– Stai puțin. Pleci? Acum?

– Cred că tocmai ai pus punct aventurii noastre, a replicat el. Nu mai putea sta. Dacă mai rămânea doar o clipă cu ea, ar fi fost pierdut. Ceea ce face ca acesta să fie un moment ideal pentru plecarea mea.

– Dar nu încă, s-a ridicat ea, întinzându-și mâna spre halat. Mai avem încă o lună și ceva pentru a ne bucura unul de celălalt.

Și-a tras cămașa peste cap. Încă o lună cu ea, știind că totul se va termina în curând, ar fi fost o agonie. S-ar fi simțit de parcă ar fi așteptat să cadă securea călăului. Nu, cel mai bine era să pună capăt aventurii, o dată pentru totdeauna. Când încă mai era capabil să plece.

– Cred că o ruptură curată e spre binele nostru, nu crezi?

– Nu, nu cred. Nu pleca. Este prea devreme.

El a sesizat panica din vocea ei în timp ce-și strângea lucrurile.

– Noapte bună, Leela, a rostit el de-abia reușind să spună cuvintele din pricina durerii sufocante din gât. Îți doresc mult succes.

– Fugi din nou după ce am făcut dragoste, a răspuns ea. Ai promis că nu vei mai face asta niciodată.

– Nici să nu încerci! a spus el cu sângele fierbând de furie. S-a întors brusc spre ea. Tu ești cea care mă abandonează și amândoi știm asta. Nu pretinde că lucrurile sunt altfel. Tu ești cea care pleacă. Și eu sunt cel care trebuie să îmi refac viața în timp ce tu fugi din nou.

Scanned with CamScanner

– Nu fug. Îmi revendic viața, munca mea, i-au fremătat ei nările. Te-ai supărat pentru că refuz să-ți fac pe plac. Vrei să stau să aștept ca amanta aceea a ta, să fiu o altă jucărie cu care să te distrezi ori de câte ori simți nevoia. Poate ar trebui să te întrebi dacă vechea ta amantă este încă disponibilă.

Ca și cum Leela ar fi putut fi vreo amantă pe care ar fi putut să o dea deoparte. În schimb, simțea că pierde o parte din ființa lui. Abia putea respira de durere, de parcă i s-ar fi amputat un membru.

– Aș putea să mă interesez dacă Georgina mai este disponibilă. La urma urmei, ea încă locuiește într-o casă care-mi aparține.

– Cât de convenabil pentru tine, a spus ea cu amărăciune din spatele lui.

Hunt a deschis ușa și s-a strecurat în tăcere, călcând cu grijă prin coridorul întunecat, cu degetul mare de la picior pulsând de durere, prefăcându-se că lumea lui nu se prăbușise chiar în acel moment.

Scanned with CamScanner

Capitolul 28

– Este un lucru bun că te-ai căsătorit cu *ajnabi*, i-a spus *Citi* Leelei. Un bărbat arab are nevoie de o soție care să știe să gătească.

– Nu m-am căsătorit cu un străin, a corectat-o Leela: Douglas a fost englez.

– *Citi* crede că oricine nu este arab este străin, i-a explicat Reema, una dintre verișoarele recent descoperite ale Leelei.

– Delilah are servitori, a spus Hanna, o altă verișoară pe care Leela o întâlnise pentru prima dată în urmă cu câteva zile, după ce venise la Manchester să o viziteze pe *Citi*. Avea atât de mulți veri încât era greu să le țină evidența. Este norocoasă că nu trebuie să gătească.

– Trebuie să fie frumos să vii doar la masă și toate să fie deja pregătite pentru tine, a spus Reema melancolică.

Stăteau în jurul mesei rotunde de bucătărie a mătușii Hajar, rulând frunze de viță-de-vie. Cel puțin, Leela încerca să își desăvârșească tehnica. A aliniat cu grijă amestecul de orez și carne tocată de miel pe foaia de viță-de-vie. Îndesând ambele capete, ea a început să ruleze amestecul.

– *Mish hake*, a clătinat din cap *Citi* într-un fel care a făcut-o pe Leela să se simtă că a greșit iremediabil. Nu e bine, a bodogănit bătrâna cu o voce răgușită, condimentată de ani de fumat. O expresie acră era permanent gravată pe chipul ridat al lui *Citi*. Gura ei părea înghețată pe fața încrețită din cauza deceniilor de fumat narghilea. Ai pus prea multă umplutură, a admonestat-o pe Leela în arabă. Se va rupe odată ce orezul se va umfla când va fierbe.

Ea a luat *warak enab*-ul Leelei, l-a desfăcut, a aruncat jumătate din umplutură și a rulat din nou foaia de viță-de-vie, într-un timp record pentru Leela.

– Imaginează-ți că nu trebuie să speli vasele niciodată, a murmurat Fiona Kate, sora mai mică a Hannei, cu o expresie gânditoare pe chip. Ar fi un vis devenit realitate.

Scanned with CamScanner

– Nu mai visa, a spus mătușa Hajar, mama Hannei și a Fionei Kate, sora mai mică a mamei Leelei. Pentru că vei spăla vase în curând. Imediat după ce mâncăm.

Buna dispoziție a sclipit în ochii Fionei Kate.

– Merită să te căsătorești cu un *ajnabi* dacă asta înseamnă să nu mai speli niciodată vasele.

Hanna a studiat-o pe Leela cu niște ochi creionați cu kohl, care se asortau cu părul ei lucios, nisipiu.

– Leela, ai frecat vreodată la o oală?

Leela s-a înroșit.

– Nu cred.

Celelalte fete din jurul mesei au izbucnit în râs. Leela a zâmbit, bucurându-se de tachinările lor blânde. A simțit un sentiment autentic de căldură și camaraderie în prezența acestor tinere femei, chiar unul de apartenență, fapt care nu i se întâmplase până atunci. Bineînțeles, se putea amesteca în aristocrația în care se născuse, mai ales când era îmbrăcată în rochiile ei fine și făcea apel la manierele de contesă. Dar, în adâncul sufletului, știa că nu făcea parte din aceeași lume.

Faptul că era aici, la masa mătușii Hajar, o făcea să se simtă diferit. Era prima dată când întâlnea oameni care erau aproape la fel ca ea. Deși verișoarele ei făceau parte aproape exclusiv din clasa de mijloc, aflate la o diferență economică considerabilă față de situația Leelei, avea încă multe în comun cu ele.

La rândul lor, acestea erau un amestec de cultură arabă și engleză. Desigur, simțise o afinitate și pentru rudele pe care le întâlnise în Palestina, dar nu fusese nimic de genul acesta. Femeile acestea tinere, deși de origine arabă, se născuseră și crescuseră în Anglia – la fel ca Leela. Fuseseră nevoite să treacă prin aceleași experiențe și dificultăți majore în existențele lor. Se simțea ciudat, ca și când ar fi fost acasă, în acest grup de femei zgomotoase, care râdeau și se certau de multe ori.

Și care au ajutat-o să nu se mai gândească la Hunt. Îi era atât de dor de el, încât resimțise despărțirea ca pe o durere fizică. Plecase din Londra aproape imediat după aceea. Revederea lui *Citi* și întâlnirea cu familia pe care nu o cunoscuse niciodată o ajutaseră să-și mute atenția de la golul uriaș din inima ei, lăsat de locul pe care îl ocupase Hunt.

Scanned with CamScanner

– Delilah, trebuie să ne invidiezi pentru că trebuie să ne spălăm hainele, a întins Hanna mâna după o altă frunză de viță-de-vie.

– De fapt, există un lucru care-mi stârnește invidia, i-a spus Leela.

Sprâncenele întunecate ale frumoasei ei verișoare s-au arcuit și mai tare.

– Și care ar fi acesta?

– Cum naiba reușești să ai părul atât de drept?

– Așa este! i-a aruncat Aliya, o altă verișoară, cu ochi mari de căprioară și pometi ascuțiți, o privire complice Leelei. Nu este corect să aibă părul drept. Mi se pare că l-a întins cu fierul de călcat.

– Ce pot să spun? a ridicat Hanna din umeri. Vorbea cu o aroganță exagerată. *Min Allah*. E un dar de la Dumnezeu.

– Ai părul mamei tale, i-a spus Fiona Kate. Mătușa Maryam avea părul creț.

Leela s-a uitat la ea.

– Ai cunoscut-o pe mama mea?

– Desigur. Hanna s-a ridicat să aranjeze foile de viță-de-vie rulate în ovalul uriaș comun situat în centrul mesei. Toți cei de aici am cunoscut-o.

– Când ați cunoscut-o? a întrebat-o Leela.

– Obișnuia să ne viziteze de două ori pe an, a spus mătușa Hajar.

– Venea de la Londra și rămânea două sau trei săptămâni, de fiecare dată.

– Serios?

În afară de *Citi*, pe care o vizitase în fiecare vară, familia mamei fusese un mister complet pentru Leela până acum. Ea crezuse că mama își abandonase restul rudelor, pentru a se adapta lumii aristocratice a tatei.

Ochii Fionei Kate au sclipit.

– Mătușa Maryam obișnuia să spună povești atât de amuzante despre aristocrații cu care se întâlnea.

– Nu știai? Unde credeai că se duce când pleca de acasă săptămâni întregi? a sesizat Hanna uimirea de pe chipul Leelei.

– Habar n-aveam, a simțit ea cum îi fuge pământul de sub picioare. De ce ținuse aceste vizite secrete? Îmi amintesc că de câteva ori ea și tata ne-au lăsat la moșie în timp ce ei erau plecați la Londra. Presupun că atunci ar fi putut veni la Manchester ca să vă viziteze. Dar de ce nu ne-a luat pe mine și pe Alexander cu ea?

Scanned with CamScanner

Degetele mătușii Hajar s-au mișcat rapid în timp ce înfășurau frunză după frunză.

– A crezut că este mai bine să procedeze așa, ca să nu te deruteze.

– *Khalas*. Destul! s-a ridicat *Citi* de pe scaun.

Era masivă, în special în partea de sus a corpului și s-a clătinat până la un taburet scund de paie unde se afla omniprezenta pipă de narghilea pe care Fiona Kate o pregătise pentru ea.

– De ce ne-ar fi derutat dacă i-am fi cunoscut familia? a întrebat Leela.

Toți s-au ridicat, urmând exemplul lui *Citi*. Nu mai aveau frunze de viță și oala cu *warak enab* rulat era plină. În timp ce mătușa și verișoarele ei au spălat și au curățat masa, Leela s-a dus să stea cu *Citi*.

– De ce nu ne-a lăsat și pe noi să vă cunoaștem? a întrebat Leela. De ce a considerat mama că ne va deruta?

Citi a tras din țeava narghilelei, inspirând lung și adânc.

– Tatăl tău era *ajnabi*. Ești fiica unui marchiz. Noi suntem doar negustori.

– Dar voi sunteți familia mea.

– Tu și Alexander sunteți *kubar*. Fratele tău este marchiz. Trebuia să te integrezi printre cei de rangul tatălui tău.

– Doar pentru că suntem aristocrați, asta nu înseamnă că eu nu ar trebui să vă cunosc pe toți, a insistat Leela.

Citi a clătinat din cap.

– Maryam avea dreptate. Ea știa foarte bine că voi aparțineți unei alte lumi. Nu poți fi niciodată una de-a noastră.

– Dar atunci unde mi-e locul? Aristocrația nu mă acceptă așa cum sunt. De fapt, ceea ce-mi spui este că nu aparțin nici uneia dintre aceste lumi.

Citi a inspirat lung și profund din narghilea.

– Trebuie să-ți găsești propria identitate.

– Ce înseamnă asta? S-a simțit în egală măsură și disperată, și pierdută. Nu înțeleg.

– O să înțelegi într-o zi, a bătut-o *Citi* ușor pe mână.

Secretarul lui Hunt și-a băgat capul pe ușa biroului.

– Îmi cer scuze, se poate Excelență?

– Da, ce este, Banks? s-a străduit Hunt să-i vorbească pe un ton blând. Noul său secretar era destul de capabil, dar ducatul era mare

Scanned with CamScanner

și complicat. Ar avea nevoie de luni întregi ca să-l învețe pe tânăr. Din nou, l-a blestemat în tăcere pe Foster pentru fuga lui. Pe lângă toate astea, capul îi pulsa de durere și își simțea pieptul prins în continuu ca într-o menghină. Avusese această stare de disconfort încă de la despărțirea lui de Leela, din dimineața trecută. Oricât de mult se străduise Hunt să se îngroape în muncă, nu reușise să și-o scoată din minte.

Banks a intrat în birou.

– Este vorba despre casa de pe Half Moon Street.

Fosta lui amantă locuia în acel imobil.

– Ce-i cu ea? Ți-am spus să o vinzi.

Banks și-a dres glasul.

– Se pare că doamna Redding, actualul chiriaș, nu vrea să părăsească casa.

– Chiar așa? s-a mirat el. Nu părea a fi stilul Georginei. Ea, mai mult decât oricine altcineva, înțelegea că legătura lor nu era nimic altceva decât o simplă afacere. Și acum se terminase. Nu o mai vizitase de câteva luni, dinainte de a frecventa Lambert Hall. Pur și simplu nu reușise până în acel moment să încheie oficial înțelegerea lor. Nu i-ai trimis doamnei Redding un cadou de despărțire, așa cum ți-am spus?

– Așa am făcut, Excelență. Un colier cu diamante și smarald cu cercei asortați. Ați fost foarte generos.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Nu i-ai transmis că i-am acordat încă o lună în care mai poate locui în clădire până când își va găsi un alt protector?

– I-am transmis, Excelența Voastră, exact așa cum ați spus.

– Și? și-ar fi dorit el ca nefericitul să ajungă odată la subiect.

– Se pare că doamna Redding dorește să vă vorbească.

– De ce? La naiba, Banks, ar trebui să te descurci fără să mă implici pe mine. Foster cu siguranță ar fi făcut-o.

Urechile lui Banks s-au înroșit.

– Îmi cer scuze, Excelență. Mă voi duce personal să o vizitez pe doamna Redding și voi închide această chestiune o dată pentru totdeauna.

– Nu te mai obosi, și-a împins Hunt scaunul în spate cu zgomot când s-a ridicat în picioare. Mă voi ocupa personal de Georgina. Nu ar fi avut nici un fel de problemă să o facă. Era evident că nu avea

Scanned with CamScanner

nimic de făcut. Niște aer proaspăt și puțină mișcare l-ar fi putut ajuta să-și limpezească gândurile.

– Îi voi transmite lui Hughes să-i spună vizitiului să se pregătească.

– Nu este nevoie. O să merg pe jos până acolo, a închis el ușa biroului în urma lui.

Era o zi răcoroasă, cu soarele ascuns în nori, însă Hunt de abia a observat lucrul acesta. Îndesându-și mâinile în buzunarele paltonului, s-a îndreptat cu pași mari spre proprietatea sa de pe Half Moon Street, o casă îngrijită, cu fațada de cărămidă, unde Georgina locuise în ultimii patru ani. Ea fusese prima lui amantă și avea să fie și ultima. Georgina l-a primit imediat ce a sosit.

– Excelența Voastră, l-a salutat ea.

Zâmbetul ei era cald și amabil.

– Bună, Georgina, și-a scos el pălăria și haina, dându-le pe amândouă lacheului care aștepta și care s-a făcut nevăzut.

– Drăguț din partea ta că te-ai gândit să mă vizitezi, a spus ea, invitându-l să i se alăture pe canapeaua de stofă.

– Nu prea mi-ai dat de ales.

– Amândoi știm că nu este adevărat. Nimeni nu-l poate forța pe ducele de Huntington să facă ceva ce nu dorește.

El s-a așezat, fără tragere de inimă.

– De ce a fost nevoie să vin până aici, Georgina?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

– Tu ești cea care mi-a cerut să te vizitez.

– Am înțeles că mă înlocuiești.

– Nu te înlocuiesc. Doar pun punct înțelegerii noastre.

– După patru ani împreună.

– Exact.

Ce urmărea?

– Nu ai primit cadoul meu de despărțire?

– Ba da. A fost foarte generos.

– Atunci, care este problema?

– Am fost o companie potrivită pentru tine?

– Da, foarte potrivită.

– Înțeleg.

– Eu nu. A lăsat să i se vadă frustrarea. De ce m-ai chemat?

– Pentru că se obișnuiește ca un protector să pună capăt personal unui acord ca al nostru. Nu prin intermediul unui secretar nou,

Scanned with CamScanner

despre care n-am auzit niciodată și cu care nu am mai avut nici un fel de altfel de discuții înainte.

Hunt a înțeles, în sfârșit. Își ofensase fosta amantă pentru că nu-i acordase atenția cuvenită.

– Iartă-mă dacă te-am jignit. Nu am intenționat asta. Am trecut printr-o perioadă dificilă.

– Am înțeles, a spus ea. Un sentiment de compasiune i-a umplut privirea Georginei, iar el știa că se gândea la umilința publică provocată de fuga Victoriei, dar pe el îl răscolea abandonul Leelei. M-am gândit că ți-ai putea dori o prelungire a înțelegerii noastre, pentru că rămâi fără nici un alt angajament.

Nu era o propunere exagerată. Până de curând, înțelegerea sa cu Georgina era una pur și simplu de afaceri, ideală, din cauza absenței emoției, a atașamentului sau a oricăror alte complicații dezagreabile. Dar acum, ideea de a plăti pentru sex i s-a părut lui Hunt nu numai dezgustătoare, ci și fără sens și lipsită de satisfacție. Cu Leela, sexul fusese mult mai mult decât un act fizic. Nu ar mai concepe vreodată actul de împerechere ca pe unul pur fizic.

– Nu cred, a spus el cu blândețe.

– Dar ai spus că nu intenționezi să mă înlocuiești.

– Este adevărat. Nu îmi iau altă amantă.

– Ești un bărbat plin de dorințe. După patru ani împreună, sunt în măsură să știu asta.

– Cu tot respectul, Georgina, modul în care îmi satisfac poftele de acum înainte nu mai este preocuparea ta.

Ea și-a înclinat capul într-o parte.

– Poate că ai în vedere o altă viitoare soție?

Primul lui impuls a fost să nege. Dar imaginea Leelei i-a fulgerat prin minte. Acei ochi întunecați atât de dragi i-au zâmbit, i-au făcut semn. Desigur, nu se putea căsători cu Leela. Cu toate acestea, gândul de a o păstra pe Leela pentru totdeauna l-a izbit pe Hunt cu forța unui ciocan. La naiba cu ducatul! A dat din cap pentru a alunga această ideea prostească.

Nu gândea limpede. Nu dormea bine. Era epuizat, iar mintea lui nu mai funcționa ca altădată. Și totuși, gândul de a o lua pe Leela de soție, de a o face ducesa lui, i-a făcut inima să se simtă mai ușoară. Aproape că a simțit o bucurie.

Scanned with CamScanner

– Chiar dacă aș avea o anumită doamnă în minte, a spus el, mă îndoiesc că ea ar fi de acord.

Georgina i-a răspuns cu un zâmbet neîncrezător.

– Ce femeie în toate mințile nu și-ar dori să fie ducesa ta? Fata aia care a fugit cu secretarul tău este o proastă. Orice femeie care are măcar jumătate de creier ar cădea la picioarele tale.

El a zâmbit pentru sine.

– Cu excepția, poate, a unei femei extraordinare, independente.

– O vei lăsa să-ți scape atât de ușor?

S-a ridicat în picioare.

– Nu, nu cred că o s-o las.

Scanned with CamScanner

Capitolul 29

– Căutați o anumită casă levantină de comerț? l-a întrebat domnul Cobb, reprezentantul din Manchester al Commercial Society, un grup format din comercianții și producătorii care făceau negoț în străinătate.

– Sunt multe de acest gen? a întrebat Hunt. Ajunsese la Manchester să o caute pe Leela, fără nici o altă informație decât cea scăpată de majordomul de la Peckham House, și anume că Lady Devon își vizita bunica.

– Există cel puțin o jumătate de duzină de case comerciale levantine aici. Domnul Cobb a aranjat hârtiile de pe biroul lui. Exportul de produse din bumbac din Lancashire în Levant este o afacere foarte profitabilă. Lancashire își vinde bunurile în întreaga lume prin intermediul nostru, aici, în Manchester.

– Speram ca acești comercianți levantini despre care vorbești să facă parte din organizația ta.

Cobb și-a strâns buzele.

– Ei fac parte dintr-un grup separat, dacă mă înțelegeți. Nu ne amestecăm prea mult cu ei.

– Înțeleg, a spus Hunt. Să o găsească pe Leela s-ar putea dovedi un pic mai dificil decât se așteptase. Nu-i trecuse prin minte că ar putea fi numeroși negustori arabi în Manchester. Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că numele de familie este Atwan?

– A, da, s-a luminat chipul bărbatului cu o expresie îngăduitoare. Este foarte util.

Speranța s-a trezit în Hunt.

– Ați auzit de ei, să înțeleg.

– Într-adevăr. Sunt unii dintre cei mai prosperi levantini din Manchester. Veți găsi Atwan Trade Company pe Park Street, chiar mai jos de aici.

Scanned with CamScanner

Aproximativ o oră mai târziu, după ce a vizitat Atwan Trade Company, Hunt se uita la o casă cu două etaje, cu fațada din cărămidă, cu ferestre mari, care dădeau spre stradă.

– Ești sigur că aceasta este casa?

– Da, Excelență, a răspuns vizitiul. Funcționarul de la Atwan Trade Company a spus că aici locuiește familia de negustori de bumbac levantini.

Deși modestă, după standardele lui Hunt, casa frumoasă, simetrică, părea suficient de mare pentru a găzdui cinci sau șase dormitoare. Anexele amplasate de ambele părți ale clădirii principale făceau ca toată construcția să pară și mai mare. O ușă neagră, din lemn, așezată între corpul principal și una dintre aripile noi, mai mici, părea să ducă la o grădină din spate.

– Ce este cu zgomotul ăsta? s-a interesat Hunt.

Cineva bătea o tobă undeva, însoțită de un instrument cu coarde necunoscut care producea un sunet intens și duios.

– Poate că se distrează, Excelență.

Hunt a examinat ușa de lemn care dădea în grădină.

– Muzica se aude din spatele casei?

– Așa se pare, Excelență. Să vin cu dumneavoastră?

– Nu, mă descurc.

Hunt sperase din tot sufletul să o găsească pe Leela aici. Nu călătorise până la Manchester fără să aibă câștig de cauză. Își dorea să o vadă. Avea nevoie să vorbească cu ea, să discute despre viitorul lor. Deși nu prea știa care ar fi fost acesta. Ușa neagră s-a deschis când Hunt a încercat să bată în ea, așa că a intrat și s-a luat după muzică, ajungând într-o grădină mare în spatele casei. A dat peste un grup de bărbați și de femei care dansau și se țineau de mână în timp ce se mișcau în ritmul muzicii cântate de doi bărbați aflați în apropiere. Unul dintre cântăreți stătea pe un taburet aflat aproape la înălțimea solului și bătea la o tobă mică, rotundă. Ținea partea lungă și îngustă a instrumentului între coapse, în timp ce bătea ritmul cu palmele desfăcute. Lângă el, un bărbat stătea cu picioarele încrucișate pe pământ, cântând la un instrument cu coarde în formă de pară.

Oamenii pentru care cântau dansau foarte entuziaști, încrucișând un picior peste celălalt, adăugând salturi cu unduiri. Mișcările lor energice și bucuria evidentă erau în contradicție cu tradiționalele

Scanned with CamScanner

dansuri englezești cu care Hunt era obișnuit, care se caracterizau printr-o atitudine politicoasă și respectarea strictă a pașilor. Bărbatul din fruntea grupului de dansatori, în vârstă de aproximativ douăzeci de ani, era deosebit de talentat și părea să stabilească ritmul pentru ceilalți. Aproximativ o jumătate de duzină de bărbați se aflau în prima linie a grupului, urmați de o mână de femei.

Privirea lui Hunt a surprins-o pe ultima femeie din rând. Fața îi era îmbujorată, iar ochii îi scânteiau în timp ce urma pașii, poate mai puțin abili, dar nu mai puțin entuziasmați, decât ai restului petrecăreților. Buclele ei lungi scăpaseră din agrafele în care fuseseră prinse, căzând în cascadă pe spate.

Leela a râs când a ratat un pas. Tânăra de lângă ea, cu părul întunecat, drept și ochi de abanos superbi, i-a șoptit ceva la ureche, explicându-i pașii pe care trebuia să-i facă, privind în jos la picioarele lor. Chipul Leelei era foarte concentrat în timp ce încerca să copieze pașii de dans ai partenerei sale.

Hunt a simțit cum îl mistuie dorința. Îi fusese teribil de dor de Leela. Dar cumva, văzând-o acasă, în mijlocul acestei familii de negustori străini, i s-a părut că era mai departe ca oricând, chiar dacă stătea la doar câțiva metri de el. Pentru cei din înalta societate, Leela se remarcase prin frumusețea ei orientală, cu părul negru ca noaptea și pielea arămie. Dar aici, printre rudele mamei ei, nu se distingea de ceilalți petrecăreți.

Hunt s-a înfiorat. S-a simțit puțin pierdut. Pentru prima dată în viața lui, el era cel diferit. A fost o experiență extraordinară. Hunt nu mai trăise niciodată senzația de a nu face parte dintr-un grup, de a fi singura persoană diferită.

Pierderea fratelui său nu fusese ușoară, dar asumarea rolului de duce venise de la sine. Îi făcuse plăcere provocarea de a conduce ducatul și se obișnuise rapid cu respectul pe care i-l arăta societatea, datorită poziției sale. De obicei, el era cel care dădea ordine într-o încăpere. Dar aici el era un intrus, ciudatul din mulțime. S-a făcut remarcat, și nu neapărat într-un mod pozitiv. A fost o senzație pe care nu o mai simțise niciodată.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, cu ochi albaștri-cenușii și păr creț bogat, s-a uitat la Hunt cu o expresie politicoasă și curioasă.

Scanned with CamScanner

– Da, îmi pare rău că v-am întrerupt, și-a dres Hunt glasul. Sunt ducele de Huntington. Am venit să o văd pe Lady Devon.

– Hunt? a recunoscut el vocea Leelei. Ce faci aici?

S-a întors și s-a trezit direct în raza privirii ei curioase. Respira sacadat din pricina dansului. Părul îi era răvășit în jurul umerilor. Era frumoasă.

– Iartă-mă că am apărut așa, a spus el. Și-a mutat greutatea pe celălalt picior. Nu am vrut să vă întrerup petrecerea.

– Suntem în familie. Nu ne-ai întrerupt.

– Familie? a cercetat el grădina, bărbații în vârstă care stăteau în jur fumând o narghilea, bărbații și femeile care dansau și cei care îi priveau, tineri și bătrâni, stând într-un cerc mare. Câțiva copii alergau prin grădină, ocolindu-i pe adulți. Erau cel puțin douăzeci și cinci de persoane. Toți acești oameni sunt rudele tale?

– Bunica, mătușile, unchii și verii mei. Nu sunt toți, desigur.

– Mai sunt și alții?

Hunt avea șapte veri în total, de la ambii părinți, inclusiv vărul său Alfred, care avea să moștenească ducatul în cazul în care Hunt nu reușea să aducă pe lume un moștenitor.

Ochii ei sclipeau.

– Așa mi s-a spus. Mama mea a avut șase frați și surori. Este o familie destul de mare.

Cât de obositor!

– Ce interesant! Ce este acel instrument ciudat?

Tobele s-au oprit și omul care cânta la instrumentul cu coarde a rămas să cânte de unul singur. Acesta scotea sunete pline de melodicitate, ca niște ecouri, care păreau din când în când mai agresive și care presupuneau ciupirea corzilor. Melodia evoca vaste întinderi de pământ și locuri îndepărtate.

– *Oud*-ul? Este foarte asemănător cu o liră. Este considerat a fi unul dintre cele mai vechi instrumente muzicale din lume. S-a întors să-l conducă în casă. Hai să mergem undeva unde să putem vorbi între patru ochi.

A urmat-o într-o cameră în care trona o masă lungă din lemn, înconjurată de scaune care nu se asortau, unele cu spătar tapițat, altele cu spătar de lemn. Un foc ardea în vatra de marmură aflată pe un perete al camerei. Cărți aliniate umpleau niște rafturi încorporate pe peretele opus.

Scanned with CamScanner

Hunt s-a uitat în jur.

–Ce fel de încăpere este asta?

–Sufrageria. Haide, nu este la fel de dichisită ca aceea pe care o ai tu la Weston House, dar cu siguranță poți să-ți dai seama că este vorba despre o sufragerie, l-a tachinat ea cu blândețe.

–Nu am văzut niciodată pe cineva punând rafturi de cărți într-o sufragerie.

Ea a zâmbit, făcând cute în jurul ochilor. Era fericită să-l vadă.

–Oamenii cu venituri modeste trebuie să exploateze la maximum orice încăpere.

–Mi-am dat seama.

Cărțile confereau o anumită căldură camerei. Și-o putea imagina pe Leela stând în fața focului cu o carte în mână. A făcut o pauză, luându-și un răgaz pentru a o putea admira. Claia de bucle nărăvașe, privirea ei serioasă, care i-o susținea pe a lui. Nu voia altceva decât să șteargă distanța dintre ei și s-o ia în brațe.

Culoarea din obrajii ei s-a aprins și mai tare.

–De ce ai venit?

–Mi-e dor de tine. *Nu pot să stau fără tine.* Și mă tem că prea multe lucruri au rămas nespuse la ultima noastră întâlnire.

–Și mie mi-e dor de tine. Dar tot nu văd o rezolvare la problema noastră.

Atracția dintre ei s-a intensificat. De parcă o mulțime de oameni l-ar fi împins pe Hunt spre ea.

–Am găsit-o eu. Ai putea să te căsătorești cu mine.

Ochii i s-au mărit de uimire.

–Să mă căsătoresc cu tine?

–Da. De ce nu? i s-a zbătut lui inima în piept. Nu intenționase să-i ceară mâna. Cuvintele tocmai îi ieșiseră din gură, ca un vulcan pe cale să erupă. Dar nu și-a regretat nerăbdarea. Nici o secundă. Amândoi suntem doi oameni responsabili. Putem face ce vrem.

–Cred că amândoi știm că nu este posibil. Societatea ne-ar distruge.

–Nu i-a distrus pe părinții tăi. Chiar tu ai spus că ei se iubeau foarte mult.

–Mama ne-a ținut pe mine și pe Alexander departe de familia ei, ceea ce nu a fost firesc. În afară de *Citi*, bunica mea, nu i-am

Scanned with CamScanner

cunoscut niciodată pe nici unul dintre mătușile, unchii și verii mei până la această vizită.

– Ce legătură are asta cu ideea ca tu să devii ducesa mea?

– Mama ne-a ținut departe de partea arabă a familiei noastre pentru că ea credea că nu am fi putut deveni englezi în adevăratul sens al cuvântului dacă am fi acceptat această parte a identității noastre.

Și-a adus aminte cât de fericită fusese când dansase cu verii ei.

– Ești fericită aici, printre ei.

– Simt o legătură clară cu rudele mele de aici, un sentiment de apartenență care mi-a lipsit până acum.

Îi era greu să înțeleagă asta. Leela se născuse și crescuse în cele mai înalte medii și totuși ea se simțea cumva acasă aici, printre rudele ei din clasa de mijloc pe care tocmai le cunoscuse?

– Chiar dacă ei sunt doar simpli negustori și tu ești contesă?

– Când dai la o parte toate astea, ei rămân familia mea. Mă regăsesc în ei.

– Ești și fiica și sora unui marchiz. Aceasta este în egală măsură o parte din identitatea ta. Ești făcută să fii ducesă.

– Aș fi o ducesă groaznică, s-a strâmbat ea.

– Am văzut cum ai prezidat masa de la Lambert Hall, a clătinat el din cap. Ești o gazdă foarte bună, așa cum te-a învățat mama ta să fii.

– Pot conduce o gospodărie, dar nu pot să fac ce a făcut mama și să renunț la familia mea. Mai ales nu acum, când de-abia i-am descoperit. Nu voi pretinde că această parte a familiei mele nu există.

– Nu ți-aș cere asta niciodată.

– Spui asta acum pentru că ți-e dor de mine. Și mie mi-e dor de tine. Groaznic de tare.

– Sunt sincer. Trebuie să mă crezi. Poți să vii să-ți vizitezi familia oricând vei dori.

– Dar tu? Ai să vii și tu?

El a făcut o pauză. Nu se putea imagina stând, dansând și râzând cu cei din familia extinsă a Leelei.

Nici cu propria lui familie nu interacționase în felul acesta. Fiecare interacțiune, atât cu răposații săi părinți, dar și cu puținii lui veri fusese marcată de formalism.

– Dacă asta te-ar face fericită.

– Dar pe tine te-ar face fericit?

Scanned with CamScanner

– Ce mai contează? s-a apropiat el, dornic să o atingă, să-i simtă căldura pielii, dar s-a abținut. Cu greu. Ideea pe care încerc să ți-o transmit este că aș face orice pentru tine.

– Și cum rămâne cu moștenitorii? Sunt, după toate probabilitățile, stearpă.

– Soțul tău era bătrân și resimțea efectele unui stil de viață libertin în momentul în care te-ai căsătorit cu el. Ar fi putut fi o problemă din partea lui.

– Am făcut dragoste de mai multe ori cu tine, a subliniat ea. Nu am rămas însărcinată.

– Dacă nu o să am un moștenitor, asta este. Vărul meu Alfred va moșteni ducatul. Are deja doi băieți mici. Succesiunea este asigurată.

– Ar trebui să ai propriii tăi copii.

– Prefer să te am pe tine lângă mine decât o grămadă de copilași care să atârne de picioarele mele.

– Dar munca mea, scrisul meu?

– Chiar trebuie să-ți continui călătoriile? a încercat să-și disimuleze disperarea din voce. Nu ar fi fost încântat de ideea ca ea să plece și să-l lase singur câteva luni. Nu ai putea găsi ceva despre care să scrii mai aproape de casă?

– Nu va ține, a zâmbit ea tristă.

– Ba da. Călătorește dacă trebuie. Voi sta acasă, așteptându-te, o să-mi fie teribil de dor de tine, dar nu te-aș împiedica niciodată să continui să scrii.

– O, Hunt. Reținerea dintre ei s-a evaporat. Ea s-a repezit în brațele lui. El i-a răspuns îmbrățișării, învăluind-o cu dragostea lui.

– Te rog rămâi cu mine, i-a inspirat el căldura și parfumul dulce al transpirației în urma efortului, amestecat cu mirosul floral al părului ei. Putem să facem ca totul să meargă așa cum ne dorim.

– Aș vrea, a șoptit ea. Mai mult decât orice.

Buzele lui le-au găsit pe ale ei. A sărutat-o cu nesaț, profund, transmițându-i tot ce simțea pentru ea în intimitatea gurii ei. Ea i-a răspuns la fel de entuziastă, limba ei împerechindu-se cu a lui, până când amândoi au rămas fără suflare și sângele lui era fierbinte și a avut un impuls firesc să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe masa din sufragerie.

Scanned with CamScanner

Și totuși, oricât de mult ar fi vrut să nu recunoască asta, a simțit cum îi scapă printre degete.

– Dar nu vei face asta, nu-i așa, i-a șoptit el la ureche. Nu vei rămâne cu mine.

– Cum aș putea? Nu este vorba doar despre scrisul meu. Vei ajunge să-mi reproșezi că nu sunt ducesa ideală pe care ți-ai imaginat-o mereu lângă tine.

– Pentru mine ești femeia ideală, ceea ce este mult mai important, a spus el repede. Sunt un bărbat matur, știu ce vreau.

– Nu aș suporta ideea că mă disprețuiești. Vei fi victima oprobriului public pentru că te-ai căsătorit cu mine, pentru că nu-ți pot dărui copii. Și, în sinea ta, vei da vina pe mine.

– Nu ai cum să știi așa ceva. Nu poți pretinde că îmi cunoști mintea mai bine decât mine.

– Totuși, nu voi risca.

– Cum poți lua o decizie atât de importantă, pornind doar de la presupunerea că aș putea ajunge să-mi regret decizia? Nu este corect pentru nici unul dintre noi.

– Nu este vorba doar despre asta. Până la urmă, suntem mult prea diferiți, i-a spus ea. Și tu știi asta.

Voia să strige că nu este drept ce li se întâmpla, să se revolte împotriva unei lumi care reușise să-i țină despărțiți.

– Noi nu suntem atât de diferiți, tu și cu mine.

– Amândoi știm asta, a spus ea, dar lumea nu știe.

Scanned with CamScanner

Capitolul 30

O săptămână mai târziu, Hunt cobora cu paşi mari pe St. James spre clubul White's, grăbindu-se să ajungă să la micul dejun cu Griff. Orice, doar să nu se mai gândească la Leela. Nu avea chef să vadă pe nimeni. Dar nu putea să se ascundă la nesfârşit în vechiul mausoleu denumit *acasă* şi să se complacă în durerea lui nici măcar un minut mai mult. În faţa lui, la librăria de la colţul străzii, mai multe persoane erau înghesuite pe trotuarul din faţă, uitându-se la ceva expus în vitrină, în locul dedicat ziarelor. Grămada de gură-cască l-a forţat pe Hunt să-i ocolească prin stradă, pentru a-şi putea continua drumul. O femeie care se uita în vitrină a clătinat din cap şi a spus: „Asta nu mi se pare a fi ceva nobil", în murmurele aprobatoare ale mulţimii.

Când a ajuns la White's, Hunt s-a îndreptat spre sala de mese, unde şi-a găsit prietenul aşezat într-un fotoliu tapiţat din piele maro, cu picioare din lemn, curbate, marca Saber. Griff a lăsat ziarul din mână în momentul în care l-a zărit pe Hunt.

– După grimasa aia de pe chipul tău, înţeleg că ai văzut azi *Times*?

– Nu, încă nu am citit ziarele, a răspuns el. Dormise mai mult, după o altă noapte agitată, fără Leela. Dar ce naiba vrei să spui cu asta?

– Este ştirea zilei, l-a privit vicontele pe Hunt cu o expresie amuzată pe chip. Ştiai adevărul?

– Despre ce? s-a aşezat Hunt pe un scaun asortat de la masa rotundă, aflat vizavi de cel al prietenului său. Nu-mi spune că iar sunt subiect de scandal.

– Nu tu. Dar a apărut un nou scandal.

– Nu mai vorbi în şarade, i-a smuls Hunt exemplarul din *Times*. S-a uitat la titlu. O, deci până la urmă a făcut-o.

– O, cu siguranţă, i-a urmărit Griff chipul. Nu pari foarte şocat.

– Am descoperit adevărul din întâmplare, când eram cu toţii la Lambert Hall, a spus Hunt uitându-se la titlu:

Scanned with CamScanner

EL este EA! Adevărul șocant despre nobila doamnă levantină care a scris *Călătorii în Arabia*

– Cred că Devon și-a ieșit din minți, a remarcat Griff. Mai întâi sora lui fuge cu un nimeni, apoi mama lui vitregă mărturisește că este o doamnă care îndrăznește să muncească. Ca să nu mai vorbim de aspectul scandalos de a fi călătorit fără însoțitor.

– Șșt! a început Hunt să parcurgă cu atenție articolul, care o cita pe Leela pe larg.

Ea relata despre călătoriile pe care le făcuse și despre întâlnirea cu rudele ei levantine. „Sunt mândră de munca mea și mulțumită, deoarece conaționalii mei par să se bucure de ea".

– Este o carte al naibii de bună, a sorbit Griff din cafea. Presupun că în sfârșit vrea să-și asume meritul pentru asta.

– Nu e vorba de asta, a aruncat Hunt ziarul pe masă între ei. I-a făcut semn unui ospătar să-i aducă o cafea pe lângă plăcinta cu rinichi, pâinea și brânzeturile asortate așezate pe masă. Nu a făcut-o pentru asta.

– Oare? s-au ridicat sprâncenele lui Griff. Și cum de știi tu așa ceva?

– Pentru că eu sunt... Am fost... O cunosc pe această doamnă.

Interesul a licărit în ochii lui Griff.

– Sunt o mulțime de informații interesante într-o singură propoziție. Ai amabilitatea să-mi spui și mie despre ce este vorba?

– O iubesc pe Lady Devon și vreau să mă căsătoresc cu ea.

O senzație de ușurare a trecut prin venele lui Hunt. Îi făcuse bine să rostească aceste cuvinte cu voce tare în prezența unei alte persoane. A fost ca și cum ar fi luat în sfârșit o gură de aer curat după ce și-ar fi ținut respirația timp de o săptămână.

Griff s-a schimbat la față.

– Ce-ai spus?

– Motivul pentru care Lady Devon și-a dezvăluit adevărata identitate ca autor al *Călătoriilor în Arabia* a fost ca să se pună singură într-o lumină proastă în ochii mei.

– De ce? și-a ridicat Griff bărbia. A fost chiar *atât* de ofensată de perspectiva de a fi soția ta?

– Nu mai râde de asta. Lady Devon crede că dacă își face cunoscute rădăcinile levantine și apoi adaugă imaginea scandaloasă a

Scanned with CamScanner

unei femei nobile, care călătorește singură și lucrează pentru a-și câștiga existența, va reuși să mă determine să renunț la gândul de a mă căsători cu ea.

– Înțeleg, a spus Griff. Pe chipul lui s-a citit compasiunea. Ea crede că vei da bir cu fugiții pentru că ești un bărbat care respectă eticheta și urăște scandalul. Și nu are dreptate?

– Cu siguranță, detest scandalul, și-a frecat el ochii obosiți. Pleoapele îl ardeau. Dar nenorocirea este că nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea.

Griff a mușcat o bucată de pâine prăjită.

– Atunci, du-te după ea.

– Dacă ar fi atât de simplu.

– Și nu este?

– Nu mai știu. M-a întors pe dos în așa hal încât nu pot să gândesc rațional. Tot ce știu cu certitudine este că o admir mai mult decât pe oricine altcineva. Este o scriitoare genială. Nu se ferește să-și asume cine este și ce vrea. Aș fi norocos dacă o femeie formidabilă precum Leela ar consimți să-și petreacă restul zilelor alături de mine.

– Doamne, prietene, dacă simți astfel, de ce mai ești încă aici cu mine? Ar trebui să fii în genunchi la Peckham House, să o implori să-ți accepte cererea. Chipul lui Griff s-a întunecat. Nimeni nu poate prezice ce ne aduce ziua de mâine. Nimic nu este sigur.

– Te gândești la părinții tăi, a spus Hunt.

– Nu există o zi în care să nu mă gândesc la ei, la... ce li s-a întâmplat. Griff și-a trecut cu atenție o mână peste umărul rănit, o rană care nu avea să se vindece niciodată. Nu foarte diferită de rana permanentă din sufletul său provocată de moartea părinților săi. Aș da orice să mai petrec măcar o zi cu ei.

– Îmi pare rău.

Hunt nu știa ce altceva să spună.

– Mama și tatăl meu au plecat. Nu-i mai poate aduce nimeni înapoi. Nu același lucru este valabil în cazul tău și al doamnei tale.

– Să nu mai țin cont de nimeni și de nimic? La fel cum a făcut răposatul meu frate? Știm cu toții cum s-a terminat.

– Nu ești ca Phillip. Să fii cu o femeie decentă, ca Lady Devon, nu înseamnă să ți-o cauți cu lumânarea, așa cum a făcut fratele tău.

Scanned with CamScanner

– Întotdeauna am bătut moneda pe diferența dintre mine și fratele meu. Hunt și-a tăiat plăcinta cu o furculiță. Era nesăbuit și pasional, iar despre mine am considerat că sunt calculat și rezervat.

– Și acum?

– Bănuiesc că m-am înșelat. Hunt și-a băgat o bucată de plăcintă în gură. Poate că, până la urmă, eu și Phillip nu suntem atât de diferiți.

Hunt a privit în sus la grupul de case construite perete în perete în care locuia acum Lady Victoria. Venise direct de la micul dejun cu Griff. Miasmele de fum și de canalizare umpleau atmosfera.

Un bebeluș care plângea și un cuplu care se cearta se auzeau peste zgomotul traficului – trăsuri, căruțe și cai lăsați singuri, care străbăteau strada plină de noroi din spatele lui. Era greu de înțeles cum o domnișoară născută cu mari privilegii putea să cadă de bunăvoie atât de jos.

Hunt își petrecuse ultimele două săptămâni încercând să se convingă să țină seama de avertismentul Leelei. Oare avusese dreptate? Ar fi fost oare posibil ca blamul dat de societate mariajului lor să se dovedească în cele din urmă insuportabil pentru un om ca el, un tradiționalist care susținuse și urmase eticheta? Cu siguranță că se agățase de rigorile societății ca de o lumină călăuzitoare, ca o protecție împotriva transformării lui în fratele său sau a oricăruia dintre ceilalți duci nelegiuiți din arborele genealogic. Dar conversația cu Griff îi stârnise din nou sentimentele. Așa că venise să-i viziteze pe cei doi oameni pe care jurase să îi evite. Cuplul care renunțase la tot pentru a fi împreună.

A pășit în tunelul îngust dintre două clădiri, care ducea la ușa din față a familiei Foster. Locuințele, construite în urmă cu aproximativ un deceniu, erau destinate celor cu mijloace modeste. Casele înguste, cu două etaje, împărțeau coșurile de fum, precum și trei pereți, lăsând doar un perete pentru ferestre. Lui Hunt nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe unde locuia secretarul său. Și dacă i-ar fi trecut prin minte să se gândească la așa ceva, nu și-ar fi putut imagina niciodată un loc ca acesta.

Rânduri de rufe înșirate erau răspândite peste tot în curtea comună. Hunt a făcut o pauză, căutând numărul șase, adresa la care locuia acum Lady Victoria împreună cu fostul lui secretar. S-a

Scanned with CamScanner

întrebat din nou de ce venise. Ce se aștepta să câștige forțând o întâlnire cu cei doi oameni care îi trădaseră încrederea și îl puseseră în cea mai umilitoare situație din viața lui?

În cele din urmă, s-a decis să bată la ușă. Două bătăi rapide. Lady Victoria i-a deschis ușa, ceva ce nu ar fi făcut niciodată în viața ei anterioară, ca fiică și soră a contelui de Devon.

Ochii ei s-au mărit, șocul i se putea citi pe față.

– Huntington?

– Bună, Victoria. Pot să intru?

Neîncrederea i-a umbrit trăsăturile rafinate.

– Da, desigur. Ea s-a dat la o parte pentru a-i permite să intre în cocioaba pe care o numea acum acasă.

– Excelența Voastră, s-a înclinat ea din reflex, într-o reverență adâncă.

Manierele fine care se regăseau la ea, după o viață de lady, erau toate fără valoare acum. Societatea nu ar mai fi acceptat-o niciodată pe Victoria ca pe o adevărată doamnă. Purta o rochie cenușie dintr-un material gros. Fusta scurtă lăsa să i se vadă botinele uzate. Dar ochii îi erau limpezi și tenul sănătos. Nu părea deloc nefericită.

– Nu vrei să iei loc?

Camera era mică, dar îngrijită. S-a așezat pe canapeaua tapițată care domina spațiul. Părea a fi nouă.

– Iartă-mă că te-am deranjat.

– Nu este nici un deranj, s-a așezat ea pe unul dintre cele două scaune decolorate asortate, care flancau căminul. Stătea, cu spatele drept, la marginea scaunului, ca orice doamnă la o întâlnire de curtoazie. Mă bucur să te văd. Trebuie să-ți cer iertare.

– De ce? a întrebat el, cu adevărat curios. Regreți alegerea pe care ai făcut-o?

– Nu, dar detest umilința și durerea pe care ți le-am provocat. Este singurul lucru care îmi tulbură acum fericirea. Te-ai purtat foarte frumos cu mine. Deși nu merit respectul tău, tot te admir și îți port o mare afecțiune.

El a cercetat spațiul întunecat. Singura lumină venea de la o fereastră aflată lângă ușă.

– Și totuși, preferi să trăiești în mizerie decât să fii căsătorită cu mine.

Scanned with CamScanner

– Nu, nu este adevărat, s-a uitat ea în jur. Mi s-a spus că acestea sunt locuințe destul de decente pentru cei din clasa de mijloc. Cei care trăiesc într-o adevărată mizerie locuiesc în pivnițe, care pot fi umede și foarte slab ventilate.

– Văd că ai învățat multe despre clasele inferioare de când te-ai căsătorit.

– Fac partea din ele acum.

– Ești o lady și așa vei rămâne mereu.

– O lady care acum nu numai că servește ceaiul, dar își încălzește și propria apă.

– Este dificil?

Hunt și-a imaginat că fierberea apei nu putea fi atât de dificilă. Nici el nu făcuse asta vreodată de unul singur.

– Nu, a mărturisit ea cu un zâmbet ironic, dar am reușit să mă ard o dată sau două înainte să învăț cum se face. Pot să-ți ofer niște ceai?

– Nu, mulțumesc.

A urmat un moment de tăcere. Cu excepția zgomotelor care se auzeau de la cuplul care locuia de pe partea opusă a peretelui din spate al Victoriei.

– Mișcă-ți fundul, nebun bețiv! a strigat femeia prin perete.

– Tacă-ți gura, curvă nenorocită! i-a răspuns bărbatul.

Victoria și-a dres glasul.

– De ce ai venit?

– Să te întreb dacă a meritat. Privind în jur, era evident că Victoria renunțase la tot pentru a se căsători cu Foster. A meritat să renunți la vechea ta viață pentru asta?

Ea a zâmbit blând.

– Nu mă aștept să mă ierți.

– Te iert, a spus el nerăbdător, dar vreau să-ți înțeleg motivul.

– Este greu de explicat, a privit ea în jos, la mâinile împreunate în poală. Când domnul Foster mă privește, este ca și cum soarele ar străluci asupra mea. Trăiesc cel mai minunat sentiment. Fericirea mea nu are nevoie de bijuterii și de rochii de bal. Tot ce am nevoie ca să fiu fericită este ca domnul Foster să fie lângă mine. Timpul pe care îl petrecem unul în compania celuilalt este de neprețuit pentru mine. Nu mă aștept să înțelegi asta.

Scanned with CamScanner

Şi totuşi, o înţelegea. Ştia ce înseamnă să te bucuri de lumina soarelui Leelei. A privit-o pe femeia minionă şi zveltă care stătea în faţa lui. Părea fragilă, dar, evident, deţinea puterea lui Hercule din moment ce îşi sfidase familia şi societatea pentru a-şi urma inima. Avea mai multă forţă decât Hunt.

– Mă confrunt cu o dilemă asemănătoare cu a ta.

– Ce vrei să spui? i s-a luminat ei faţa. Eşti îndrăgostit?

– Da, dar este o situaţie complicată, a dat el din cap.

– De ce? Pentru că doamna în cauză ar fi o ducesă nepotrivită? Ochii ei s-au mărit. Este vorba despre doamna Redding?

– Amanta mea? a întrebat el şocat. Şi de unde ai aflat de existenţa ei?

– Oamenii bârfesc. Dacă este doamna Redding, noul scandal în care vei fi implicat va fi, fără îndoială, chiar mai mare decât ultimul.

– Nu este Georgina. Este, a făcut el o pauză, Lady Devon.

– Leela? Şocul s-a citit pe chipul Victoriei. Nu!

– Îmi dau seama că această veste ar putea fi destul de neplăcută...

Părea uluită.

– Mi-a spus că vă întâlniţi din când în când, dar nu aveam idee că lucrurile au progresat dincolo de prietenie.

– Nu am vrut să te supăr.

– Nu sunt supărată, ci doar surprinsă. Părea că în mintea ei răsucea informaţia pe toate părţile. Cred că aş fi încântată dacă ai reuşi să o faci fericită pe Leela.

– Din păcate, ea a refuzat cererea mea de căsătorie.

– Dar de ce? Nu simte acelaşi lucru pentru tine?

– Ea crede că va trebui să facem faţă dispreţului public şi că voi ajunge să dau vina pe ea pentru asta.

– Ea este o lady, iar tu un duce. Nimeni nu ar îndrăzni să vă respingă.

– Cu siguranţă nu pe faţă, a strâns el din umeri. A studiat-o. Ţi-e dor de ceva din vechea ta viaţă?

– Trebuie să recunosc că am ajuns să apreciez altfel servitorii şi mâncarea delicioasă a lui Cook, a ridicat ea din umeri. Cu toate acestea, nu îmi lipseşte înalta societate. Nu mi-a păsat niciodată de ei, dar s-ar putea să fie diferit pentru tine, o persoană care acordă o mare importanţă faptului de a fi respectabil şi de a oferi un exemplu altora.

Scanned with CamScanner

– Sincer, ceea ce mă bucură cel mai mult la poziția pe care o am acum este provocarea de a conduce ducatul într-un mod care să se dovedească profitabil nu doar acum, ci și în viitor. Dacă m-aș căsători cu Lady Devon, asta ar rămâne neschimbat.

– Atunci, poate că ar trebui să lupți puțin mai mult ca să o păstrezi lângă tine.

– Poate că ar trebui. Se luptase să se cenzureze și să nu fie stăpânit de pasiune, temându-se că asta îl va trage în jos pe același drum al pierzaniei, la fel ca pe fratele său. Cu toate astea, respectarea etichetei îl făcuse să se simtă nefericit. Respectarea regulilor cu siguranță că nu s-a dovedit a fi aducătoare de satisfacții. Poate că nu poate fi așezat totul în viață într-un pachet mic și ordonat.

– Viața mea la Lambert Hall a fost cu siguranță una supusă rigorilor. Dar, doar după ce situația mea a depășit aceste restricții, când l-am întâlnit pe domnul Foster, s-a înroșit ea, am simțit că în sfârșit am înțeles ce înseamnă viața. Știu că societatea crede că nu am luat cireașa de pe tort pentru că am renunțat la un duce în favoarea rudei îndepărtate a unui baron, dar acel tort este delicios și îmi satisface orice poftă. Mă simt chiar liberă, să știi.

– Cum vine asta? Să fii săracă?

– Să fiu liberă de orice constrângere impusă de societate. Îmi dau seama că dacă societatea nu mă bagă în seamă ar trebui să mă simt pedepsită, dar eu nu văd lucrurile așa. Îmi place mai mult să fiu liberă să fac ce vreau.

– Dar trăiești în sărăcie.

– Domnul Foster este inteligent și ambițios. Am speranța că el își va găsi un loc de muncă și vom avea tot ce ne trebuie. Și-a întins brațele larg. Cum poți să vezi și singur, nu avem nevoie de multe pentru a fi fericiți.

Fata era încă tânără și idealistă. Cu toate acestea, Hunt nu se putea abține să nu fie invidios pe fericirea ei evidentă și pe lipsa ei totală de respect față de ceea ce credea înalta societate despre ea.

S-a ridicat în picioare.

– Mă voi duce să vorbesc cu Lady Devon.

– Te duci în Maroc?

– Sigur că nu. Să meargă în Maroc ar fi fost pentru el asemănător cu un zbor pe Lună. Mă duc să o văd pe Lady Devon la reședința fratelui ei, aici, în oraș.

Scanned with CamScanner

Ea a făcut o pauză.

– Înseamnă că nu ai aflat.

– Ce să aflu?

– Leela a plecat. Ne-a vizitat alaltăieri să-şi ia rămas-bun. Credeam că de aceea ai venit.

– Imposibil. Stomacul i s-a strâns. Cartea ei nici măcar nu a fost publicată. Lady Devon intenţiona să rămână în oraş până la publicare.

– Mi-a spus că îi este prea greu să mai rămână aici, chiar şi o zi. Leela îşi făcea griji că, dacă ar fi rămas în oraş, ar fi putut fi tentată să facă ceva ce nu ar fi vrut. Nu am înţeles atunci ce a vrut să spună, dar cred că acum înţeleg.

– Nu se poate să fi plecat.

– Cred că plănuia să se îmbarce astăzi spre Gibraltar şi apoi, de acolo, spre Maroc.

Hunt s-a îndreptat spre uşă. Poate că până la urmă nu era prea târziu.

– Trebuie să vorbesc cu ea înainte să plece. A ieşit pe uşă şi a luat-o la fugă prin curte, strigându-i peste umăr: Trebuie să plec!

Hunt a ajuns la Peckham House îmbujorat şi fără suflare. A bătut la uşa de la intrare.

– Deschide!

Uşa s-a deschis şi în spatele ei şi-a făcut apariţia un bărbat cu pielea arămie şi trăsături ferme. Purta o jachetă maro simplă, pantaloni şi pantofi rezistenţi – ţinuta obişnuită pentru cei din clasa muncitoare. Fără îndoială, un alt servitor levantin de-al Leelei.

Bărbatul l-a privit pe Hunt cu ochi întunecaţi şi cinici.

– Ce arde?

– Poftim?

– Ai bătut la uşă. Unde arde?

El a ignorat insolenţa servitorului.

– Te rog, spune-i lui Lady Devon că are un vizitator. A dat să intre în casă.

Celălalt bărbat nu s-a clintit, forţându-l pe Hunt să rămână în prag.

– Şi tu cine eşti ?

– Eu sunt Huntington.

Sprâncenele bărbatului s-au ridicat.

Scanned with CamScanner

– Ca în „ducele de"?

– Da, a spus el nerăbdător. Te rog, du-te și spune-i lui Lady Devon că sunt aici. Am de rezolvat niște afaceri urgente cu ea.

– Tu? Bărbatul și-a încrucișat brațele peste piept și s-a rezemat de tocul ușii, fără a se grăbi. Ce fel de afaceri?

– Cine ești tu să mă întrebi? s-a răstit Hunt, fiind pe punctul de a-l lua la bătaie. Nu e treaba ta.

– Ca frate al lui Lady Devon, este într-adevăr treaba mea.

Hunt a rămas cu gura căscată. Acest bărbat în haine vechi și uzate era fratele Leelei, era însuși marchizul?

– Tu ești Brandon?

– În carne și oase.

Hunt s-a uitat bine la bărbat și și-a dat seama că avea ochii întunecați și migdalați, ca ai Leelei.

– Vreau să o rog pe sora ta să se căsătorească cu mine. Trebuie să o văd. Pot să intru?

Brandon s-a dat deoparte.

– Îți doresc mult noroc.

Hunt a trecut de fratele Leelei, cercetând holul din față de parcă s-ar fi așteptat să o găsească pe Leela așteptându-l.

– Unde este?

– Sora mea a plecat azi-noapte târziu spre Gibraltar.

– Imposibil, s-a întors Hunt spre Brandon. Pleacă azi.

– Căpitanul navei a decis să plece mai devreme, deoarece vremea era favorabilă.

Hunt s-a abținut să nu înjure.

– Nu se poate.

– Nu se poate? a închis Brandon ușa. Îmi dau seama că ești duce, dar nici măcar tu nu poți da timpul înapoi.

Hunt și-a dorit să-i mai taie din atitudinea aceea sfidătoare.

– Nu ai înțeles? Vreau să o fac ducesă pe sora ta. Am de gând să o ridic în rang.

– Ce onoare! Cuvintele au fost spuse cu sarcasm. Știu cât de importante sunt titlurile pentru unul ca tine.

– Unul ca mine? Ești marchiz. Ești la fel ca mine.

– Nu prea. Spune-mi, Leela știe că vrei să o ridici în rang?

– Da, desigur.

Scanned with CamScanner

Hunt și-a trecut o mână peste față. Întârziase. Leela dispăruse. Cât de prost fusese să-i scape printre degete o viață întreagă petrecută împreună.

– Deci, sora mea știe că vrei să-i acorzi onoarea de a o lua de soție și totuși a preferat să călătorească pe un alt continent. Brandon și-a întins buzele subțiri într-un zâmbet lipsit de orice urmă de veselie. Mi se pare că ai primit răspunsul Leelei la propunerea ta.

Hunt s-a repezit spre el.

– Ascultă, fiu de căţea...

Brandon s-a îndreptat.

– Fii atent cum vorbești cu mine, Huntington. Nu-mi da un motiv să te provoc la duel. Abia aștept.

– De ce? Antipatia evidentă a bărbatului l-a derutat. Doar Hunt nu voia să o dezonoreze pe Leela. Nici măcar nu mă cunoști.

– O, îi cunosc pe cei de teapa ta și îmi e de ajuns. Brandon a deschis ușa și, cu un gest, i-a făcut semn lui Hunt să iasă. Cred că discuția noastră s-a încheiat.

Hunt a înțeles că nu va mai obține nimic în plus de la acest nenorocit. Aranjându-și manșetele, a ieșit fără măcar să-i mai arunce vreo privire lui Brandon, fie și doar din politețe, sau să mai facă vreun gest prin care să-și marcheze prezența. Ușa s-a închis cu un zgomot sec în urma lui.

Hunt a rămas pe loc, fără să bage de seamă traficul de trăsuri care traversau piața, în timp ce lumea se scufunda în jurul lui. Leela dispăruse. Aveau să mai treacă luni până când o va vedea din nou. Luni în care ea ar fi putut cunoaște pe altcineva. Un bărbat care ar ști ce dorește. Cineva care nu ar permite ca un diamant așa cum era Leela să-i scape printre degete. Și în tot acest timp, Hunt se va afla la mii de kilometri distanță. Fără să știe nimic. Incapabil să-i poată opri.

Se simțea fără vlagă. S-a prăbușit pe scările de la intrare, fără să-i pese dacă cineva s-ar întreba ce făcea ducele de Huntington pe treptele din fața casei marchizului Brandon.

Hunt nu se putea gândi decât la imensitatea pierderii sale. Leela dispăruse.

Totul se terminase.

Scanned with CamScanner

Capitolul 31

Leela s-a grăbit să treacă de porțile orașului exact când soarele începea să coboare dincolo de orizont. Știa că trebuie să se întoarcă din explorarea Gibraltarului înainte de apus, când porțile se închideau și rămâneau ferecate până a doua zi dimineață.

– Ai reușit, i-a spus soldatul care i-a verificat permisul de ședere. Primise un permis de ședere de zece zile pe Stâncă, după cum era cunoscut Gibraltarul, până când reușea să obțină permisiunea de a naviga spre Tanger.

– Chiar e nevoie să închideți porțile orașului?

Ei i se părea că procedura ținea de alte vremuri.

– În felul acesta ne asigurăm că Stânca poate fi cucerită doar dacă ne trădează cineva din interior, a răspuns tânărul. Avea părul roșu și un accent de East End. Deci trebuie să o protejăm.

Ea i-a mulțumit și și-a urmat drumul, înconjurată de o mare de oameni cu diverse îndeletniciri. Insula își păstrase aerul cosmopolit caracteristic, chiar dacă Spania cedase Gibraltarul Marii Britanii în urmă cu mai bine de un secol. În jurul ei, majoritatea oamenilor erau îmbrăcați în costumul popular specific națiilor din care proveneau. Turci cu turbane și mauri în haine albe au trecut pe lângă ea, vorbind în limbi străine. A cumpărat curmale delicioase de la un negustor negru, care i-a spus că vine din Timbuctu, de la marginea Saharei. În regiune erau obișnuiți întreprinzătorii cu nume străine, cum era Manuel Ximenez – Cazare și băuturi alcoolice.

Leela se afla la răscrucea dintre lumi. Toate națiunile se regăseau în Gibraltar, având în vedere poziționarea Stâncii, între Europa, Africa și Asia. Era o locație extrem de importantă și trebuia apărată, ceea ce explica prezența masivă a soldaților britanici, care erau aproape peste tot pe unde mergea. Era greu să nu observi artileria și rândurile de santinele staționate din loc în loc, de-a lungul insulei.

Leela s-a grăbit spre hanul unde închiriase o cameră, dorind să intre în clădire înainte de lăsarea întunericul. Case făcute din

Scanned with CamScanner

cărămidă, tencuială și lemn, toate îmbinate perfect, erau aliniate de-a lungul străzilor. Hashem și fiica sa, Hasna, care o însoțeau pe Leela în călătoria ei, vizitau un vechi prieten, care locuia pe Stâncă. Peste două zile, aveau să plece spre Tanger, iar în răstimp de trei zile urmau să debarce în Maroc. Aproape că ajunsese la destinație.

Dar, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat de Anglia, nu și-l putea scoate pe Hunt din minte. În luna care trecuse de când îl văzuse ultima oară, se gândise la el în fiecare zi, oriunde s-ar fi aflat. Hunt era prezent mereu în gândurile ei, oricât de banale ar fi fost acestea.

La piața de pește, se întreba ce ar spune el despre viețuitoarele marine ciudate, în culori strălucitoare. Se gândea la el atunci când explora suprafața Stâncii, un tărâm uscat vara, dar înverzit primăvara și toamna, și încerca să ghicească ce anotimp ar fi preferat. Când stătea pe stâncile udate de valurile mării, admirând priveliștea spectaculoasă sau pe o piatră dintr-un castel maur, vechi de secole, Leela suferea că Hunt nu era acolo pentru a trăi acea experiență împreună.

În plus, avea senzația că îi lipsește în permanență ceva. Și atunci își amintea că ceea ce-i lipsea era Hunt. Și își reproșa asta, își spunea că trebuie să-și vadă de viață. Încerca, dar nu era ușor.

A intrat în casa domnișoarei Duncan și s-a îndreptat direct spre odaia ei. Trecând pe lângă sala de mese, a auzit-o pe proprietăreasa scoțiană vorbind cu un turist care abia sosise.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu mai avem camere libere.

– Un apartament atunci, a cerut vocea masculină nerăbdătoare. Cu siguranță trebuie să aveți cel puțin un apartament.

Leela a încremenit. Recunoștea vocea aceea. Și apoi și-a spus că își imaginează lucruri.

– Ați putea încerca și la casa domnului Ben Elia, l-a sfătuit domnișoara Duncan pe bărbat. Se află în apropiere, pe Bomb House Lane.

– Bomb House Lane? Asta nu sună prea liniștitor, a remarcat drumețul. Te trec fiorii doar când auzi cum se numește.

Inima Leelei a tresărit. Nu erau închipuiri, era chiar el. S-a repezit în sala de mese.

Drumețul era cu spatele la ea. Purta o haină veche și pantaloni din piele întoarsă uzați, înfipți într-o pereche de cizme scâlciate. Pretențiosul duce de Huntington nu s-ar fi îmbrăcat nici mort într-o astfel de ținută. Dar Elliot Townsend ar fi făcut-o. Purta aceleași

Scanned with CamScanner

gen de haine la prima lor întâlnire la hanul Black Swan de lângă Coventry. Inima Leelei s-a oprit. Poate că era doar o iluzie. Hunt nu avea cum să fie în Gibraltar, nu ar fi plecat niciodată din Anglia.

– Hunt?

I s-a tăiat respirația când bărbatul s-a întors. O față enervată s-a întors spre ea. O față pe care o iubea peste măsură. Apoi trăsăturile lui Hunt s-au transformat într-o expresie de neîncredere plină de bucurie.

– Leela?

– Îl cunoașteți pe acest domn? a întrebat-o domnișoara Duncan.

Privirea lui Hunt a fixat-o pe cea a Leelei.

– Bineînțeles că mă cunoaște. Sunt soțul ei.

Leela a strâns din buze pentru a-și ascunde zâmbetul. Hohote de râs s-au descătușat înăuntrul ei. Hunt era aici. Nu-și putea lua ochii de la el. Se temea că ar fi putut să dispară dacă ar fi clipit.

– Este adevărat, doamnă Chambers? a vrut să știe domnișoara Duncan. El este domnul Chambers?

– Desigur, s-a răstit Hunt, țintuind-o în continuare pe Leela.

Amândoi au înaintat și s-au apropiat unul de celălalt.

Leela abia s-a abținut să nu se arunce în brațele lui Hunt.

– Nu pot să cred că ești aici.

– Unde altundeva aș fi putut să fiu? a luat-o el pe Leela de braț. Vino, draga mea.

Doamnei Duncan i-a spus:

– Dacă nu vă supărați, eu și soția mea avem multe de discutat.

Încă puțin confuză, Leela l-a lăsat pe Hunt să o conducă spre scările abrupte de lemn.

– Pe aici este dormitorul tău?

Mirosul de haine uzate și piele caldă îi umplea nările.

– Îți iei libertatea de a împărți dormitorul cu mine?

– Suntem chit. Ultima dată când unul dintre noi a rămas fără un loc în care să poată dormi, persoana în cauză fiind tu, celălalt, și anume eu, s-a oferit cu generozitate să împartă camera cu tine.

– Îmi amintesc, a zâmbit ea. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

– Nu pentru multă vreme, a spus Hunt. Seara aceasta este pe punctul să devină cea mai bună noapte din viața ta.

*

Scanned with CamScanner

Leela s-a sprijinit de ușă imediat ce au intrat în dormitorul ei și s-a uitat la Hunt.

– Ce cauți aici?

– Am avut impresia că este destul de evident.

El a lipit-o cu spatele de ușă. Unindu-și degetele cu ale ei, i-a ridicat mâinile deasupra capului și a sărutat-o cu căldură. Limba lui dornică a ajuns în gura ei binevoitoare. Cu disperare, cu hotărâre, de parcă nu se mai sătura. Leelei i s-au înmuiat genunchii.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, a sărutat-o el pe gât și și-a marcat drumul în jos, sugându-i pielea sensibilă. Maxilarul lui aspru și nebărbierit o irita când o atingea. Strângându-l aproape, Leela savura contactul fierbinte dintre ei. Aceasta era dovada că el era aici, în carne și oase și nu o născocire a imaginației ei.

– Te vreau acum, a spus el.

Corpul mare, cald al lui Hunt, era lipit de al ei, erecția lui impresionantă atingându-i pelvisul. A început să-i ridice fustele.

Leela nu-și dorise niciodată ceva mai mult. Se simțea de parcă ar fi fost în flăcări, însă a cuprins-o un acces de panică.

– Nu. Așteaptă. Oprește-te.

Hunt s-a potolit, cu erecția încă lipită de ea.

– Să mă opresc?

– Da. Ea a inspirat profund pentru a-și liniști inima care i-o luase razna. Abia putea să-și audă gândurile. Te rog, oprește-te.

– Nu cred că vorbești serios, a spus el.

Însă s-a conformat și s-a retras, astfel încât să nu se mai atingă. A privit-o neîncrezător.

– Am nevoie de un moment să mă gândesc.

– Nu poți să te gândești mai târziu?

– Ce cauți aici?

– Am venit pe această insulă stâncoasă, uitată de Dumnezeu, să te găsesc. Asta nu-ți spune tot ce trebuie să știi?

– Nu chiar. S-a îndreptat, aranjându-și decolteul rochiei. De ce ai bătut atâta drum până aici?

– Nu este evident? Am venit după tine.

– Nu mă pot aventura într-o altă relație cu tine doar ca să ne despărțim din nou. Nu mai pot să trec prin așa ceva. Un val de emoție i-a invadat pieptul. Nu cred că voi mai supraviețui.

Scanned with CamScanner

– Nu am de gând să mai plec nicăieri. Ne vom căsători și acesta este ultimul meu cuvânt.

Ea a zâmbit.

– Oare? Și nu crezi că ar trebui să am și eu ceva de spus în această privință?

– Da, desigur, a spus el nerăbdător. Este evident că vom sfârși prin a fi împreună. Dar, dacă vrei să discutăm despre asta, atunci, hai să vorbim.

– Am mai trecut deja prin asta. Suntem prea diferiți.

– Prostii. Sunt deja foarte hotărât să-mi îndeplinesc visul. Am făcut rost chiar și de o licență specială înainte de a pleca din Londra.

– Adevărat? l-a întrebat ea, distrasă un moment de la discursul ei. Este valabilă aici?

El a ridicat din umeri.

– Habar n-am. Ar trebui să fie. Acesta este un teritoriu al Coroanei. Dar, pentru orice eventualitate, am și o scrisoare semnată de însuși prințul regent prin care dă dispoziție Oficiului de stare civilă din Gibraltar să legifereze căsătoria noastră.

– Ai cerut o licență specială de la regent? l-a întrebat ea, neîncrezătoare. A încercat să nu dea frâu liber speranței calde și ametitoare pe care o simțea izvorând în adâncul ei. Și o să fii de acord să călătoresc chiar și câteva luni la un moment dat?

– Nu. Aici trebuie să fiu categoric...

Inima Leelei s-a oprit.

– Insist să vin cu tine.

A rămas cu gura căscată.

– Dar nu-ți place să călătorești.

– Nu am spus niciodată că nu-mi place. Cred că ți-am spus că nu pot neglija treburile ducatului, fiind plecat luni la rând.

– Călătoriile mele durează câteva luni.

– De aceea am angajat un om foarte capabil să-mi țină locul și să-mi administreze afacerile cât timp sunt plecat. Sau, presupun că ar trebui să spun că l-am reangajat. Foster a revenit în serviciul meu.

– Serios? Credeam că nu îl vei ierta niciodată pe secretarul tău!

– Nu aș merge atât de departe încât să spun că l-am *iertat*. Însă realizez că dacă Foster nu ar fi fugit cu cea cu care trebuia să mă

Scanned with CamScanner

căsătoresc, nu aș fi acum aici cu tine, mireasa mea sortită. În cele din urmă, Foster mi-a făcut un mare serviciu.

– Amândurora ne-a făcut un serviciu, a consimțit ea. Și domnul Foster a fost de acord să lucreze din nou pentru tine?

– Desigur. Nu este chiar atât de prost. Foster se va ocupa de afacerile ducatului în lipsa mea. Ca parte a pachetului lui de bonusuri, el și Victoria vor locui într-o casă modestă pe care o dețin pe Half Moon Street.

– Half Moon Street? De ce mi se pare cunoscută această locație? Leela a mijit ochii. Nu acolo îți găzduiești amanta?

– Unde *obișnuiam* să-mi găzduiesc amanta. Da. Dar acum voi avea o soție care să se ocupe de toate plăcerile trupești.

– Dar cum rămâne cu scandalul stârnit de căsătoria noastră? Deteşti să fii subiect de bârfă și de umilință. Vor exista voci care te vor ridiculiza pentru că m-ai luat pe mine de soție, o femeie a cărei mamă era fiica unui negustor străin.

– Aceasta este farmecul voiajului nostru de nuntă în Maroc. Nu voi fi prezent pentru a fi martor la nimic din toate astea. Până ne vom reîntoarce la Londra, peste câteva luni, cu siguranță un nou scandal îl va lua locul.

Leela știa că existau multe obstacole în calea mariajului ei cu Hunt, dar pe moment nu-și mai amintea nimic.

– Dar toate aceste lucruri care ne-au forțat să stăm departe unul de celălalt nu au dispărut ca prin magie.

– În capul meu, cu siguranță că au dispărut. Mi-am venit în sfârșit în fire, a spus el și apoi a început să-și puncteze ideile pe degetele lui lungi și masculine. În primul rând, nu sunt fratele meu. Nunta cu o femeie deșteaptă, capabilă, extraordinar de talentată și incredibil de frumoasă nu mă va transforma dintr-odată într-un pierde-vară lipsit de autocontrol. Deși, i-a făcut el cu ochiul, simt că-mi pierd total controlul ori de câte ori mă privești așa cum o faci acum, ca și cum ți-ai dori să mă mănânci pe nerăsuflate.

– Nu te privesc așa, a protestat ea.

El a punctat un alt gând cu degetele.

– În al doilea rând, Foster poate să-mi conducă treburile cât sunt plecat, ceea ce înseamnă că moșia este pe mâini bune în absența mea. În al treilea rând, deși probabil nu-mi va face plăcere să călătoresc, vei fi lângă mine și sunt sigur că vei face tot ce-ți stă în putință

Scanned with CamScanner

să te asiguri că nu-mi regret decizia. El a aruncat o privire pătimașă în direcția ei.

Leela a simți impactul acelei priviri direct în stomac. Și-a umezit buzele.

– Continuă.

– În al patrulea rând, rudele din Levant fac parte din ființa ta, iar eu te ador, așa că sunt sigur că le voi găsi oarecum tolerabile.

– Foarte generos din partea ta.

– O, intenționez să fiu foarte generos cu tine, a spus el. Privirea lui a învăluit-o din cap până-n picioare. În toate sensurile.

Ea a rezistat impulsului de a-și face vânt pentru a se răcori.

– Mai ai?

El a ridicat și ultimul deget rămas, degetul mic.

– În al cincilea rând și cel mai important, o persoană foarte înțeleaptă mi-a spus odată că ar trebui să mă căsătoresc cu o femeie care crede că sunt ca luna de pe cer. Acum am găsit-o. De fapt, i-a zâmbit el tandru, se află chiar în fața ochilor mei.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

– Tot ce a mai rămas este să spui da.

– Îmi ceri să mă întorc în înalta societate, s-a cutremurat ea. Să mă supun din nou acelui control. Și să fiu mereu găsită vinovată.

– Doamne ferește, s-a strâmbat el. Cu cât frecventăm mai puține evenimente ale înaltei societăți, cu atât mai bine. Putem accepta doar invitațiile care îți fac plăcere. Pe restul le vom arunca bucuroși la gunoi.

Și-a mușcat colțul buzei de jos.

– Faci ca totul să sune atât de simplu.

– Amândoi ne-am săturat până peste cap și nu mai vrem să le permitem celor din înalta societate să ne dicteze cum să ne comportăm. Este timpul să ne facem propriile reguli. Ca duce, am dreptul să acționez după bunul meu plac. Și tu, ca ducesă a mea, la fel.

Ea a zâmbit cu blândețe.

– Ar fi ceva, nu-i așa?

El a scos o pungă mică de mătase roșie din buzunar.

– Plănuiam să-ți fac acest cadou în ziua nunții noastre. Însă poate că acest lucru te va ajuta să iei mai repede o decizie.

Ea l-a privit în timp ce deschidea punga.

– Ce este?

Scanned with CamScanner

– Vezi și singură, i-a întins el punga.

Ea a vărsat conținutul în palma deschisă, scoțând la iveală un colier și un pandantiv de aur în formă de jumătate de lună.

– E frumos.

El și-a scos lavaliera uzată și șifonată, expunându-și colierul pereche, din jurul gâtului.

Ochii ei s-au mărit.

– Porți cealaltă jumătate a colierului meu.

– Exact. Împreună, luna este completă. Ca și în cazul colierelor noastre, eu sunt întreg doar când ești cu mine.

– Ce sentiment minunat!

Și-a pus mâna pe pandantivul lui, perechea jumătății ei și a savurat căldura corpului său.

El și-a așezat mâna peste mâna ei, aflată pe pieptul lui.

– Suficient de minunat ca tu să fii de acord să-mi devii soție? Nu pot promite că ne va fi ușor. Vor fi obstacole în drumul nostru. Dar cred că meriți. Merită să luptăm pentru *noi*.

Și-a ridicat privirea spre el.

– Da, *ya umar*, mă voi căsători cu tine. Doar o proastă te-ar refuza.

Chipul lui frumos s-a luminat.

– Să-i mulțumesc Domnului că nu ești proastă, a zâmbit el. Rămâne stabilit. Ne căsătorim mâine, înainte să navigăm spre Maroc.

– Da, mâine, a consfințit ea. Nici nu se putea mai devreme.

– Excelent! A ridicat-o în brațe și s-a îndreptat spre pat, aruncând-o pe el.

– Ce vom face între timp? l-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

– Sunt sigur că o să găsim noi ceva. S-a târât pe pat pe coate și genunchi, ca un animal care dă târcoale. Poate că ar trebui să încep să caut cuțitul acela ciudat al tău.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Epilog

Londra
Un an mai târziu

Leela l-a privit pe Hunt în timp ce acesta a ridicat paharul.

– Pentru frumoasa și geniala mea soție!

Ei cu greu îi venea să creadă că erau o familie. Încă i se părea că visează. Prietenii și rudele care se adunaseră la Weston House pentru a sărbători publicarea celui de-al treilea volum al *Călătoriilor în Arabia* și-au ridicat paharele.

– Vivat! Vivat! au strigat ei.

Așezată lângă soțul ei, Leela zâmbea.

– Vă mulțumim tuturor că sunteți aici pentru a sărbători cu noi. Vă sunt extrem de recunoscătoare. Acum, simțiți-vă bine, vă rog. Este mâncare și băutură din belșug.

Oaspeții s-au împrăștiat, unii îndreptându-se în direcția salonului, unde îi aștepta un adevărat festin. Alții s-au adunat în jurul mesei pentru a răsfoi exemplare din *Călătorii în Arabia*. Hunt și Leela s-au amestecat printre oaspeții lor.

Mâna lui mare, care-i înconjura talia, a alunecat pe fundul ei.

– Încetează, l-a dojenit ea. Suntem în public.

– Și înainte îmi era greu să-ți rezist, i-a șoptit el la ureche, dar acum că șoldurile tale sunt mai voluptuoase ca niciodată...

– Da, da, știu, l-a întrerupt. Abia putea să-și țină mâinile departe de ea acum că silueta ei era mai plină.

– Trupul meu este mult mai ofertant, așa cum îmi tot repeți.

– Este atât de adevărat și pentru un motiv atât de bun.

Un val de căldură a învăluit-o pe Leela. Nu putea să nu fie de acord. Avea atât de multe lucruri pentru care se simțea recunoscătoare. Sunetele *oud*-ului și ale tobelor s-au strecurat în încăpere, dovada că rudele ei ocupaseră unul dintre saloanele mai mici. Nu

Scanned with CamScanner

le-a luat mult timp lui Leela și lui Hunt să își dea seama că muzica, dansul și narghileaua reprezentau semnele prezenței rudelor ei arabe aproape oriunde se deplasau.

– Iată-tel a apărut Tori din mulțime cu un bebeluș cu obraji roz în brațe. Băiețelul își rodea pumnul de parcă ar fi fost cel mai delicios lucru pe care îl mâncase vreodată. Tori și-a trecut cu blândețe mâna peste creștetul bălai al băiatului, acoperit de păr moale ca un puf. Te caută cineva.

Domnul Foster a apărut în spatele soției sale, purtând un copil mai mic, cu o claie de păr negru pe cap. Hunt a făcut un pas înainte.

– O s-o preiau eu pe fiica mea, dacă nu te superi.

Hunt era în continuare foarte uimit că acest mic înger frumos avea deja părul bogat al mamei ei. *Mulți bebeluși arabi se nasc cu păr*, i-a spus Leela când el ridicase în slăvi frumusețea buclelor lui Maryam, atunci când se născuse. Hunt și-a apăsat buzele pe tâmpla micuță a fiicei sale, știind că Leela se înșelase. Nimeni nu mai avea un păr la fel de frumos ca al soției și al fiicei sale.

– Eu și doamna Foster suntem foarte nerăbdători să citim cel mai recent volum al tău, i-a spus secretarul Leelei.

– Așteaptă până când citești *Călătorii în Maroc*, a spus Hunt cu mândrie. Este cel mai grozav manuscris al ei de până acum.

– Hunt spune asta doar pentru că m-a însoțit în acea călătorie și a făcut comentarii la fiecare capitol.

– Excelență, și-a făcut apariția Hughes, majordomul, îndreptându-și atenția către Leela. Ați dori să dați autografe? Oaspeții vă așteaptă.

Leela s-a uitat și a văzut oameni care așteptau la rând ținând în mâini exemplare din cartea ei.

– Du-te, a îndemnat-o Hunt. Mă duc să i-o las pe Maryam dădacei și mă întorc să te ajut.

– Nu am nevoie de ajutor pentru a-mi semna cărțile.

– Totuși. Vreau să te grăbești.

– De ce? Petrecerea abia a început.

– Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă și să-i dăruim un frate lui Maryam chiar de pe acum. Sper că următorul nostru copil va fi tot o fată.

– De ce? Ai nevoie de un băiat pentru a-ți moșteni titlul.

Scanned with CamScanner

– Exact. A sărutat-o pe obraz. Tu ești persoana care știe cel mai bine cât de în serios îmi iau responsabilitățile. Gândește-te cât ne vom distra în timp ce ne străduim să ne facem datoria.

– O! Obrajii i s-au înroșit. Este important să ne asigurăm succesiunea. Trebuie să continuăm să încercăm până când reușim.

– Exact. Dacă mă gândesc mai bine, o voi preda pe Maryam dădacei și ne întâlnim la etaj.

– Și să ne lăsăm oaspeții? Ce vor spune oamenii? Va ieși scandal.

– Am ajuns să apreciez scandalul.

– Chiar așa?

– Fiecare scandal în care am fost implicat a adus o mare bucurie în viața mea.

– Îți înțeleg raționamentul, i s-a oprit ei respirația. Voi da repede autografe și ne întâlnim în dormitor.

– Așa te vreau. Vezi? Tot timpul am avut dreptate.

– În legătură cu ce?

Ochii lui Hunt au sclipit.

– Ți-am spus că vei fi o ducesă ideală. Și tu ești cu siguranță idealul meu.

Scanned with CamScanner

Mulțumiri

Delilah Chambers și călătoriile ei au fost documentate și influențate de surse originale, care m-au încântat și pe care le-am considerat a fi fascinante pentru cititor, incluzând: *Viața domestică în Palestina*, bazată pe observațiile lui Mary Eliza Rogers despre Palestina epocii otomane, culeasă în timpul unei vizite efectuate în 1855, *O vizită în Țara Sfântă, Egipt și Italia*, a scriitoarei austriece Ida Pfeiffer, care a scris jurnale de călătorie și care a vizitat regiunea în 1842, și scrisorile peregrinei Lady Hester Stanhope, reprezentantă a epocii Regenței, către medicul ei, publicate în 1845 sub titlul *Memoriile lui Lady Hester Stanhope*. În plus, am fost încântată să aflu detalii despre viața de zi cu zi a Gibraltarului în cartea intitulată *Un ghid de călătorie în Spania* (1847). Aceste surse au furnizat informații detaliate, care am speranța că au făcut aceste locuri mai atractive pentru cititor.

Sunt mulți cei cărora trebuie să le mulțumesc, inclusiv editorului meu Carrie Feron, pentru că a riscat cu aceste personaje care proveneau dintr-un mediu cu care cititorii de romane de dragoste istorice nu sunt familiarizați. Și pentru îmbunătățirea manuscrisului original cu comentariile și sugestiile ei, pe care un alt autor le-a descris ca pe „mici pepite de aur".

Îi mulțumesc redactorului adjunct Asanté Simons, care este întotdeauna doar la un e-mail distanță, cu un răspuns pregătit, indiferent de întrebare. Amy Halperin, Patricia Barrow și Chris Cocozza mi-au oferit o copertă extrem de frumoasă, la care ar visa orice scriitor. Mulțumesc tuturor celor de la Avon, inclusiv lui Pam Jaffee, Imani Gary și tuturor din Departamentul de publicitate Avon, care au făcut posibil ca *O noapte cu ducele* să ajungă la cititori.

Această carte a fost o adevărată întreprindere de familie, în care au fost implicați atât membrii familiei, cât și prietenii. Prietena mea Megann Yaqub s-a asigurat că Leela întruchipează ambele

Scanned with CamScanner

fațete ale moștenirii ei genetice. Sora mea, Amy Hamad, și prietena mea, Margaret Besheer, m-au ajutat să ilustrez caracteristicile arabe autentice. Ca urmare a sfaturilor de expert primite de la cumnata mea, Mais Hasan, m-am asigurat că expresiile și cuvintele arabe sunt corecte. Prietena mea, Faith Lapidus Weiner, m-a asigurat că nu am scăpat nici un detaliu.

Sunt puține experiențe pe care le savurez la fel de mult ca aceea de a face parte dintr-o comunitate entuziastă de scriitori. Joanna Shupe și Michele Mannon sunt scriitoarele care m-au ajutat, pline de bunăvoință. Vă mulțumesc pentru tot, doamnelor, în special pentru teleconferințele prelungi în care am lecturat manuscrisul și pentru timpul petrecut împreună din pricina pandemiei. De asemenea, le sunt extrem de recunoscătoare lui Sarah MacLean, pentru sprijinul acordat încă de la început operelor mele și a acestei serii, lui Sophiei Jordan pentru generozitatea și disponibilitatea ei de a răspunde la orice întrebări și Lenorei Bell, pentru încurajarea și îndrumarea ei. Și îi mulțumesc lui Evie Dunmore, pentru că a citit cu atenție și a sugerat cu blândețe unele schimbări necesare. Nici o afacere din lumea cărților nu ar avea succes dacă nu ar fi cititorii, bibliotecarii și bloggerii care ne citesc cărțile și care le fac cunoscute și celorlalți.

Pentru mine, interacțiunea cu voi, prin intermediul rețelelor de socializare sau a e-mailului, reprezintă întotdeauna unul dintre cele mai fericite momente ale zilei. Vă mulțumesc că ați petrecut câteva ore în compania mea, prin intermediul cărților mele. Sper că nu v-am dezamăgit!

Scanned with CamScanner